

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXI • Núm. 1.080 • 225 ptes. / 1,35 euros

1 • juny • 2000

«El missioner no retrocedeix mai per por, tot i que la seva vida sigui dura i plena de renúncies.»

Daniel Comboni

Font de vida

El «miracle» de Lourdes rau en la renovació espiritual

L'11 de febrer del 1858 la Mare de Déu es va aparèixer per primera vegada a Bernadette Soubirous. Entre altres coses, li va demanar pregària pels pecadors, que es fes penitència i que es construís una capella en el lloc de l'aparició. Des d'aleshores, milers de pelegrins viatgen a Lourdes, on poden viure una experiència mariana realment intensa. El missatge de Lourdes és el mateix que el de l'evangeli: estimar Déu i els altres. És un missatge de pregària i de servei al proïsme, als pobres, als marginats. Lourdes ofereix la possibilitat de trobar-se amb

Déu, a través de Maria, de la petició, de la penitència, del servei... Cada any acull cinc milions de pelegrins, dels quals mig milió són joves i 700.000, malalts. Servei i lliurament són dues paraules que tenen un significat molt especial en aquest santuari. Per apropar-nos a aquest santuari us oferim la vivència de les diferents Hospitalitats catalanes de la Mare de Déu de Lourdes, a través dels seus consiliaris, presidents, malalts, hospitalaris i *brancardiers*.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Milers de sacerdots agraeixen el do del seu ministeri

El diumenge 14 de maig va començar el Jubileu dels Preveres. Uns 6.000 sacerdots d'arreu del món es van aplegar a Roma sota el lema «Redescobrim el do i misteri que hem rebut». Els actes van acabar el dijous 18, amb la missa al voltant del Papa en el seu 80è aniversari. Els qui enguany celebren 50 o bé 60 anys o més

de sacerdoci i els qui tenen 80 anys d'edat, ocupaven un lloc especial, immediatament després dels bisbes. En l'homilia el Papa va fer reviure la seva estada recent al cenacle, on té inici el sacerdoci, i va tenir un record ple de delicadesa envers els qui han demanat la dispensa.

Pàg. 7

Rehabilitació integral de Santa Maria de Montblanc

Pàg. 20-21

El Col·legi dels Josepets de Tortosa s'incorpora al de la Sagrada Família

El 17 de maig es feia públic l'acord de la incorporació de l'històric Col·legi dels Josepets, propietat de la Germandat de Sacerdots Operaris diocesans, al de la Sagrada Família, amb seu al Seminari. L'objectiu, confessat per totes dues parts, és «garantir una proposta educativa de qualitat per a les famílies de Tortosa, inspirada en l'humanisme que neix de

l'Evangeli». En concret, però, les causes que han facilitat i precipitat la fusió són la lenta davallada de matrícula al Col·legi de Sant Josep. La raó principal és la baixa natalitat de les famílies tortosines i, en segon lloc, probablement, la degradació sociològica de l'antic barri del Rastre, on està ubicat el Col·legi que va fundar el beat Mn. Sol.

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 8 Vint-i-set nous sants per a Mèxic

Pàg. 9 Mons. Asenjo critica les declaracions de Cassià M. Just

Pàg. 23 200 anys de la fundadora de la Sagrada Família d'Urgell

Pàg. 24 XIV aplec al santuari ecològic de Gallifa

Pàg. 30 Fundació Pere Tarrés: «Prepara't per viure el millor estiu!»

Editorial

Salut dels malalts

Una de les jaculatories de la lletania del Sant Rosari ens recorda que la Mare de Déu és «salut per als malalts», aquesta realitat es viu d'una manera intensa al santuari francès de Lourdes, on milers de malalts, ancians i impeditos acudeixen a la Mare del cel per trobar la salut en els seus cossos i les seves ànimes.

Però Lourdes no és només un gran centre de salut, un lloc on milers de fidels acudeixen buscant la curació de les seves malalties i patiments, esperant el miracle misericordiós de la Verge. Lourdes és sobretot un lloc de fe i de pelegrinatge. I potser enguany coincidint amb el Jubileu de l'any 2000 s'accentuen aquestes dues característiques d'un dels santuaris més visitats del món.

A Lourdes hi van incomputables pelegrins sense aparents dificultats físiques o de salut, hi van per amor a la Verge Mare, per recuperar forces per al camí de la vida i per sol·licitar la seva protecció maternal. De la mateixa manera que enguany milions de pelegrins visitaran Terra Santa i Roma per commemorar els 2.000 anys de cristianisme, enguany també, però no sols aquest sinó tots, milers de pelegrins es troben davant de la gruta on la Immaculada Concepció es va aparèixer a aquella noia anomenada Bernadette.

Entre els pelegrins hi ha tot tipus de persones, des dels que esperen un miracle, fins als que només volen sentir-se acompanyats en el seu dolor, dificultat o patiment per la Mare de Déu. Hi ha qui està perfectament sa però va a Lourdes a resar pels «seus» malalts, o per trobar-se amb si mateix i amb Déu en un lloc tan privilegiat. Hi ha qui hi va amb poca fe, només per curiositat, però en molts casos torna amb la seva fe enrobustida i consolidada. A Lourdes hi ha de tot, també són

absolutament plurals les edats dels qui allí acudeixen, des dels més ancians fins a un bon nombre de joves que presten un servei admirable d'improvisats portalliteres i infermeres que tenen cura constantment dels que no poden valer-se per ells mateixos.

La majoria de les diòcesis tenen molt ben organitzades les anomenades «hospitalitats» on es preparen i organitzen els diferents pelegrinatges diocesans i on es treballa per mantenir viu l'esperit de Lourdes la resta de l'any a la pròpia terra. Són les hospitalitats les que fan possible que el fet d'estar en una cadira de rodes o en una llitera no sigui problema per arribar fins als peus de la Verge. D'aquesta manera Maria, sota l'advocació de Lourdes, no sols està en territori francès, sinó que està present entre nosaltres recordant-nos cada dia que la Mare no s'oblida dels seus fills que sofreixen o passen dificultats, i que ens invita a tots els cristians de qualsevol part del món a fer el mateix que ella: acompanyar tots aquells en qui Maria ha posat la seva protecció especial.

Fa pocs dies s'ha celebrat a les parròquies el Dia del Malalt que cada any sol coincidir en el mes de maig. És una coincidència molt lògica, perquè es tracta del mes dedicat tradicionalment a la Mare de Déu, i una de les característiques de la nostra Bona Mare és la de «salut dels malalts» i «consoladora dels afligits». Les comunitats parroquials se senten especialment sensibles en aquest dia amb els seus malalts, encara que moltes vegades aquest interès i sensibilitat no segueix amb la mateixa força en la resta de l'any. Qui no varia la seva actitud en cap moment i el seu enorme interès cap als més debils és Maria, així ho va explicar en les seves aparicions de Lourdes i així es viu constantment al santuari que porta el seu nom.

Sumari

8

Vint-i-set nous sants per a Mèxic

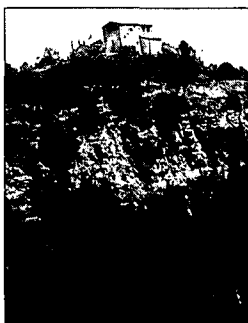
9

Mons. Asenjo critica les declaracions de Cassià M. Just

23

200 anys de la fundadora de la Sagrada Família d'Urgell

24

XIV aplec al santuari ecològic de Gallifa

30

Fundació Pere Tarrés: «Prepara't per viure el millor estiu!»

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: catcris@idgrup.iberonet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Lourdes: una experiència de fe al costat de Maria

■ El santuari rep cada any cinc milions de pelegrins

L'11 de febrer del 1858 la Mare de Déu es va aparèixer per primera vegada a Bernadette Soubirous. Va tornar divuit cops i li va demanar que es resés pels pecadors, que es fes penitència i que es construís una capella a

l'indret de l'aparició. Bernadette va néixer a Lourdes el 1844, en una família molt pobre, tenia mala salut i no sabia llegir, però era senzilla, recta, virtuosa i de caràcter alegre. Als 22 anys va entrar a la congregació de les

germanes de la Caritat de Nevers. Sovint malalta, va patir sempre amb ànim i bon humor. El missatge de Lourdes s'ha anat transmetent al llarg dels anys i avui dia continua vigent.

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes té com a principal objectiu transmetre el missatge de Lourdes i acollir i acompanyar els pelegrins, els malalts i els disminuïts, tot adaptant-se a les noves necessitats que sorgeixen, segons assenyala l'Hospitalitat de Barcelona, que actualment té tres línies bàsiques d'actuació: aprofundir en l'evangelització de la pietat popular; reforçar la fidelitat a l'esperit hospitalari, que implica acollir, obrir-se, ser solidari amb els altres, especialment amb els més febles i traumatitzats per la malaltia, i impulsar l'actitud de servei amb els més necessitats, els marginats d'aquest món, preservant la característica del servei als malalts i disminuïts, procurant no fer-ne l'objecte dels programes, sinó el subjecte, l'interlocutor responsable i un protagonista més de l'Hospitalitat.

El missatge de Lourdes és el mateix de l'Evangeli: estimar Déu i els altres. És un missatge de pregària i de servei al proïsme, als pobres, als marginats. Lourdes ofereix la possibilitat de trobar-se amb Déu, a través de Maria, de la pregària, de la penitència, del servei..., aquest és el veritable «miracle» de Lourdes, opina Mn. Lluís Barbal, consiliari i president de l'Hospitalitat del bisbat d'Urgell: «Cal tenir el cor obert per rebre i observar, tenir un desig de comprendre Déu. Lourdes és un camí per recobrar la fe, per al retrobament amb Déu. Els malalts no tornen guarits físicament, però sí que tornen amb més paciència, més alegria, més pau...»

La peregrinació

Lourdes acull cada any cinc milions de pelegrins, mig milió dels quals són joves i 700.000, malalts. Per atendre aquests últims disposa de 1.200 llits en dos hospitals recentment reestructurats i amb 100.000 voluntaris. «Els autocars s'han de convertir en una capella ambulant on la pregària i la convivència han de ser l'ànima de la peregrinació.» Són paraules del bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, informa J. Blanc i Bahima. Tortosa organitza la seva vintena peregrinació diocesana amb un sentiment especial en aquest Any Sant. Així explica un pelegrí veterà la seva vivència de Lourdes: «Gairebé he fet exercicis espirituals i sense llibres. Practico un bany espiritual entre els milers de pelegrins i em sento més germà i fill de Maria.»

Des de l'Hospitalitat de Solsona, la seva presidenta, Glòria Padullés, destaca que «procurem que els viatges es facin amb un sentiment religiós, cantem cançons, resem el

rosari, fem servir un manual del pelegrí..., intentem que la gent se senti bé perquè l'Hospitalitat és com una gran família. Hi anem tots plegats, amb molta il·lusió».

Servei i entrega són dues paraules que tenen un significat molt especial a Lourdes. Per a Josep M. Vilar, delegat comarcal de l'Hospitalitat d'Osona, «hauríem de tenir una actitud de servei desinteressat i de respecte envers aquelles persones que acompanyem durant la peregrinació. Com a hospitalari, és efectuar un servei per als altres. Els dies i les hores són curtes perquè t'adones que tens molt a aprendre de l'actitud de les persones que acompanyem». En aquest sentit, Glòria Padullés subratlla que «moltes vegades et queixes molt a Déu i quan observes aquells malalts que et donen ànims i veus la seva fe, la seva acceptació..., et fa reflexionar... Lourdes és una experiència única que jo recomano a tothom».

Lourdes no és un balneari. Hi resulta molt fàcil ajudar el necessitat. És qüestió de donar-se als altres i que aquesta experiència que es duu a terme durant uns dies no es redueixi únicament a una vivència puntual, sinó que es tradueixi en un compromís. Des de l'Hospitalitat de Barcelona es destaca que «és una lliçó que ens diu que només estant al costat dels humils, portant una vida senzilla, no cridant l'atenció...,

és realment com es pot trobar la felicitat. Hi trobes la joia de poder ser útil». A Lourdes el malalt «és molt important», recorda Mn. Barbal, «s'hi sent estimat, valorat. Conviu amb el malalt i en coneixes la realitat. Jo els admiro molt i també a totes aquelles persones que es paguen el viatge per acompanyar-los i estar al seu servei».

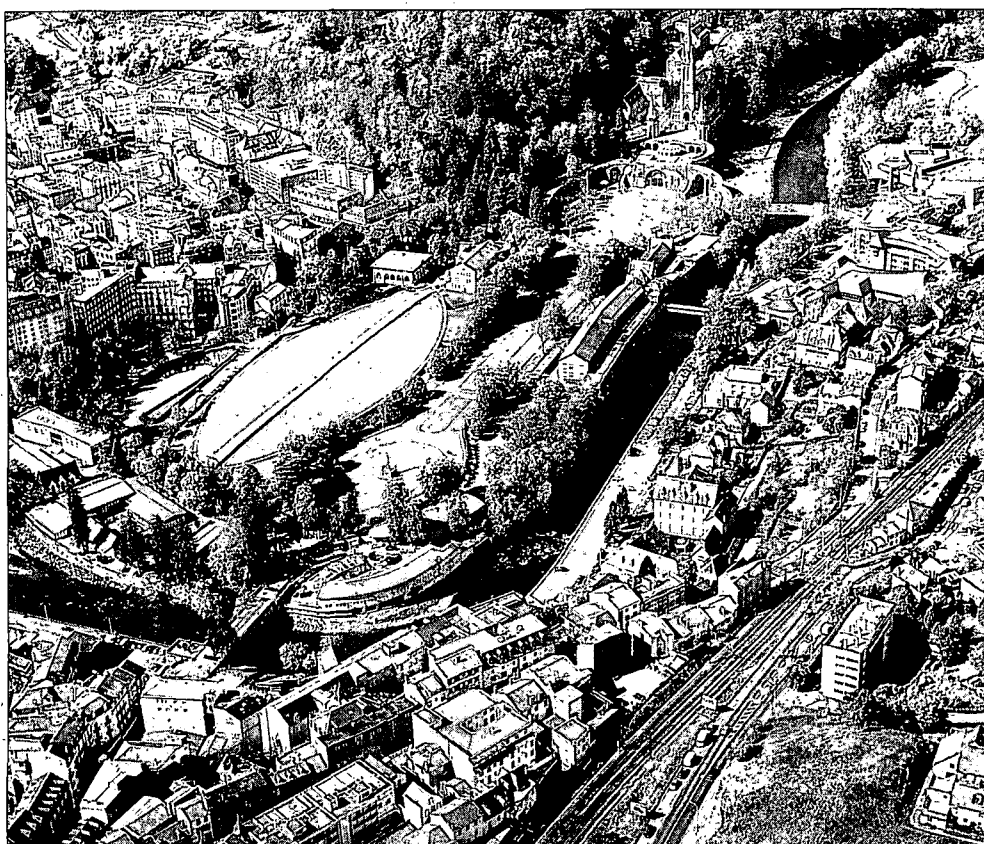
Lourdes i el Jubileu

En aquest Any Sant, la gruta de Lourdes és un indret privilegiat per rebre les gràcies del Jubileu. «En el Jubileu som convidats a descobrir la revelació del misteri de Déu Pare, Fill i Esperit Sant: un sol Amor», afirma Josep M. Vilar. L'eucaristia tindrà un relleu especial a Lourdes i hi haurà canvis i novetats. Mn. Barbal en destaca una: «La processó del Santíssim serà diferent. No es farà a l'exterior de la basílica, sinó que per donar-li més sentit espiritual, perquè hi hagi més recolliment i sentit d'adoració es farà a la basílica subterrània de sant Pius X.»

Una cita important per a aquest Jubileu serà amb els joves. La nit del 13 al 14

d'agost, al costat del cardenal Lustiger de París i del cardenal Schönborn de Viena, hi haurà una vetlla de pregària per la pau. Al dia següent, els joves sortiran cap a Roma per participar en la Jornada Mundial de la Joventut. Una altra data important serà la Setmana Mariana, al voltant de la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu, centrada en la devoció mariana. Un altre aspecte relacionat amb el Jubileu i del qual es mostra orgullós Lourdes és que l'himne oficial, triat pel Comitè Central del Jubileu de Roma, és una composició de l'organista responsable de música del santuari, Jean-Paul Lécaut.

Rosa Maria Jané Chueca

Vista aèria de Lourdes.

CHIMENEAS
II PÍO

Ctra. N-152, km 53,8 - 08550 Hostalets de Balenyà - Barcelona
Tel.: 93 889 84 29 - Fax 93 889 81 41 - e-mail: chimeneaspio@seker.es

Pelegrinatges a

TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

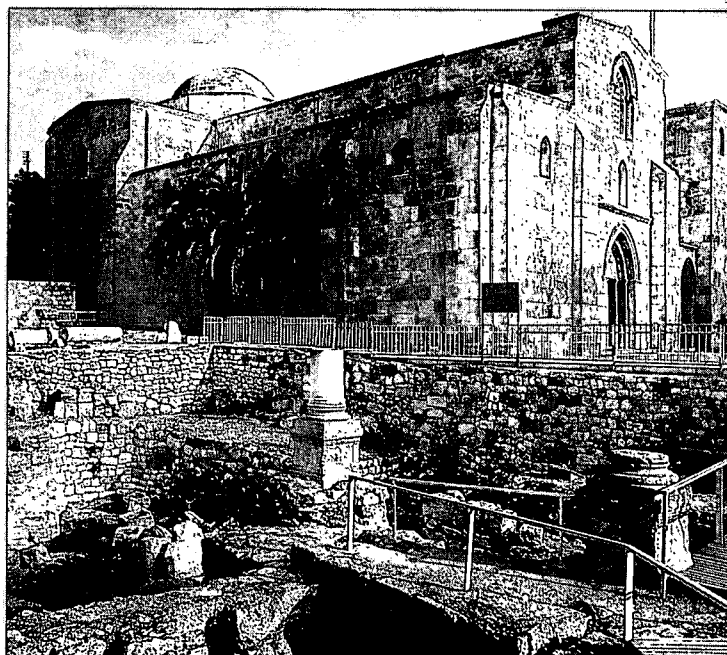
Del 6 al 13 d'agost

Del 29 d'octubre al 5 de novembre

Del 3 al 10 de desembre

Del 27 de desembre al
3 de gener del 2001

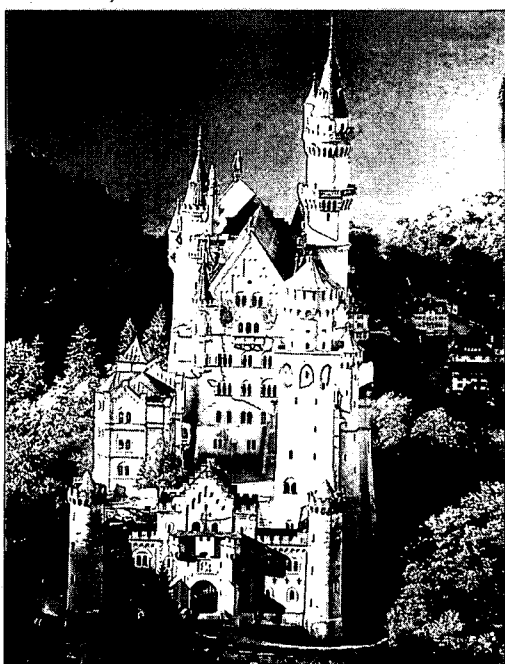
Una manera ben eficaç de celebrar l'Any Jubilar

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

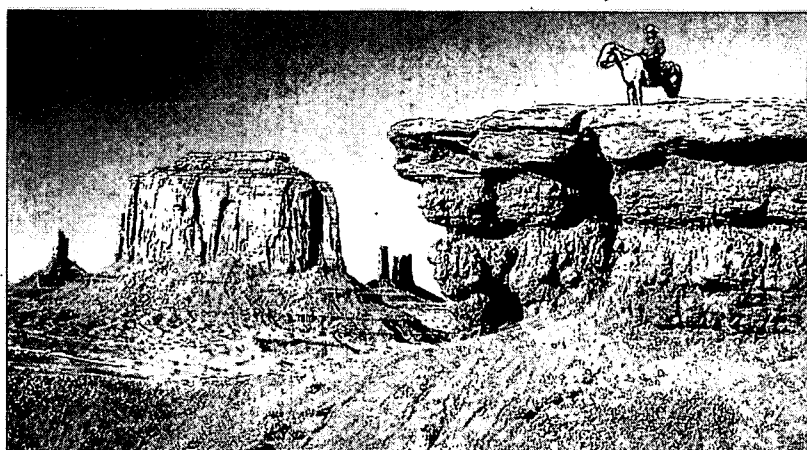

Del 7 al
16 de juliol

ALEMANYA

**Dels Alps
a Berlín**

Pels camins fressats
del'Europa secular
germànica

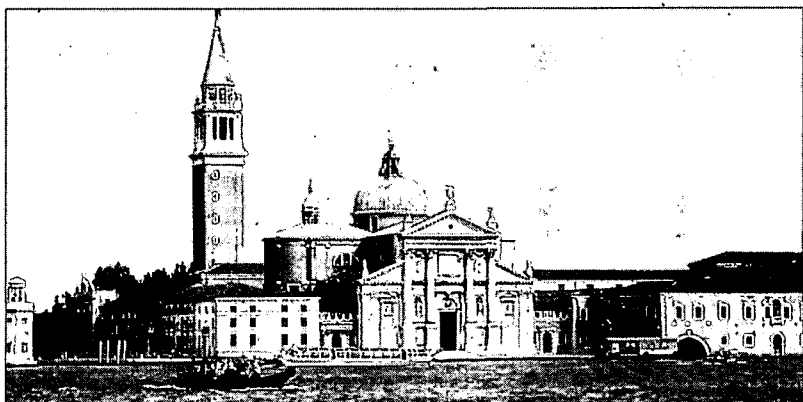

Del 30 de juliol al 14 d'agost

ESTATS UNITS: costa oest i Grand Canyon

Califòrnia i Arizona, amb les seves belleses naturals

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 30 d'octubre al 10 de novembre

DE LORETO A MEDDJUGORJE
passant per Trieste i Venècia

Ruta mariana pels santuaris de la costa adriàtica

Del 19 de novembre al 4 de desembre

Les comunitats
humanes de
l'altre extrem
del planeta:
els nostres
antípodes i el
seu entorn

Barcelona

«Els pelegrins viuen el miracle de la radical confiança en Maria»

■ Mn. Antoni Deulofeu, consiliari de l'Hospitalitat de Barcelona

Des del febrer, Mn. Antoni Deulofeu és el nou consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona. Substitueix en el càrrec Mn. Carles Mas de Xaxars i assegura que «mai m'havia trobat amb un canvi de responsabilitats on l'anterior consiliari estigués tan disposat a ajudar-me. Mn. Mas viu profundament l'experiència de Lourdes, té ganes de continuar vivint tot això i d'ajudar-me i li estic molt agraït».

—Quina és la seva experiència de Lourdes?

—Lourdes m'ha ajudat a entendre molt més què representa Maria en la vida de l'Església. També he pogut percebre que el poble té moltíssima confiança en Maria. Els pelegrins viuen el miracle de la radical confiança en Maria. Senten un consol especial en ella. Maria apropa Jesucrist a moltes persones que potser tindrien moltes raons per estar enemistades amb Déu. Aquelles persones es refien de Maria i neixen en l'esperança de poder viure la malaltia, l'esperança del cel, l'esperança de poder viure una «bondat» de vida. Un altre aspecte que m'impressiona de Lourdes és la piscina, aquelles aigües... vius molt fortament que ets un batejat, et sents

pecador però sents l'emoció de la misericòrdia de Déu. Tothom viu en un clima de fraternitat i amor maria perquè Maria et fa entendre moltes coses. Et reconcilies amb tu mateix, amb les teves malalties, amb el dolor del món...

—Cada any cinc milions de persones peregrinen al santuari...

—Avui la nostra societat és poc militant, tot i que hi ha una predisposició que aflorin els sentiments religiosos. A Lourdes es troba la presència de poble. Això fa que la persona deixi de banda els seus complexos, els seus prejudicis i valori aquella experiència de Déu que és molt més que una experiència emotiva, que fa que persones que pateixen, que viuen situacions molt diferents continuïn vivint a la

llum de la fe i estimant Déu. Crec que Lourdes és una experiència bona per a tothom perquè incentiva la trobada amb el malalt, amb persones grans, on es viu un nivell de solidaritat molt proper que permet viure una experiència religiosa mariana. Per a mi, una de les coses importants que té Lourdes és que d'una manera molt vital es troben presents diferents generacions, podem dir que Lourdes és una expressió intergeneracional.

—Com són els malalts que hi peregrinen?

—És difícil ser malalt i estar malalt. Aquests malalts accepten la malaltia i accepten que tinguin cura d'ells. És un malalt que té molt integrada la seva malaltia. No es queda a casa i té prou ganes per anar a Lourdes, amb els esforços i molèsties que això implica. Aquest malalt ens ensenya molt: mira cara a cara la seva malaltia, trenca amb puritanismes, es deixa atendre per gent a qui no coneix gaire... El malalt et provoca un contacte molt real amb la malaltia. No amaga la seva malaltia i no li has de parlar amb por o no de la mort o dels

Mn. Antoni Deulofeu.

efectes de la seva malaltia. Hi ha un enfrontament molt important amb la malaltia.

—Què li diu la figura de Bernadette?

—Ella vivia les benaurances amb molta naturalitat, té una intimitat amb el misteri de la salvació molt fort. Ella vivia les benaurances sense haver-se plantejat entendre-les, les vivia i ja està! Era la seva forma de respirar. (R.M.J.)

Lleida

«La meva experiència de fe s'ha fet més forta»

■ Darío Ibáñez, cap de menjador de malalts

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida ha organitzat el seu XV pelegrinatge amb els malalts del 9 al 12 de setembre. Prop de 800 lleidatans s'aplegaran en aquest santuari acompanyant els malalts. Darío Ibáñez Martín, decorador d'interiorisme, casat i amb dues filles de 16 i 17 anys, es prepara un any més (serà el cinquè) per anar-hi i col·laborar com a *brancardier* en el pelegrinatge de l'Hospitalitat. Amant de la seva família i del seu treball com a cuiner, espera amb il·lusió els quatre dies de setembre en què tindrà cura del menjador de pelegrins a Lourdes.

El «brancardier» Darío, a l'extrem dret, en la seva tasca de servir el menjar a Lourdes.

—Com ha estat això de fer-se *brancardier*?

—No sé com explicar-ho. Vaig sentir la crida de Lourdes i puc dir que lamento no haver estat *brancardier* molt abans. El primer miracle es va produir amb mi mateix. El primer dia de la meva estada, fa quatre anys, no podia ni creure què és el que feia allí. Sóc dels que creuen que viure comporta ser útil, quin millor servei podem fer que ajudar els germans? Ho vaig veure clar des d'aquell

mateix moment, a la vegada que vaig sentir-me molt poca cosa davant l'esforç de tots aquells companys, als qui doblava l'edat, tot participant en aquell esforç col·lectiu ple d'amor, sacrifici i lliurament que comporta tot pelegrinatge a Lourdes.

—Quina és la seva tasca actual?

—Vaig començar al menjador, repartint el menjar als malalts a la vegada que acompanyava un altre grup de malalts als actes que tenien lloc al santuari, a la gruta, a la

processó de torxes, etc. Més endavant, algú va dir-me que era l'encarregat del menjador, fet que em va sorprendre, ja que el que té mèrit és tot l'equip, no pas l'encarregat.

—Lourdes ha reforçat la seva fe?

—Sense dubte. La meva vivència i experiència de fe s'ha fet més forta des d'aleshores. El que en un primer moment semblava una acció humana solidària, ha esdevingut una cosa diferent. Lourdes significa lliurament als altres, sacrifici, però per damunt de tot, amor, que és suport per superar les dificultats que ens dona la vida. Ens fa reconèixer que en som molt, d'afortunats, davant dels sofriments de tants i tants malalts a qui solament els anima l'esperança i l'amor.

—Cal donar gràcies, doncs?

—Sempre hem de donar gràcies a Déu. Totes i cada una de les persones que vivim aquells dies a Lourdes i fem equip en el nostre servei de menjador, en l'hospital, etc., vivim la nostra experiència personal i col·lectiva, el nostre «miracle» que es produeix quan veiem que la nostra tasca té com a fruit donar un xic de felicitat a les nostres vides i a les dels altres. Cal, però, ser «anònims», solament el nostre treball, sacrifici i amor és important i el que val. Tot això, no és prou motiu per donar-ne gràcies?

—Els malalts van a Lourdes també pels miracles?

—Potser sí. Lourdes ha fet miracles físics, però el gran miracle de Lourdes és el miracle de l'esperit. He estat testimoni d'alguns d'aquests miracles, com és el cas d'un bon amic afectat d'una greu malaltia al qual

vam acompanyar un any a la gruta de la Verge i que avui participa activament en la nostra hospitalitat. Els metges li havien donat molt poques esperances. Pots qualificar aquest miracle com vulguis...

—Convidaria altres persones a viure aquesta experiència?

—Sense dubte. Lourdes és una crida permanent i el que respon ja no ho deixa mai més. Lourdes és una gran acció d'amor i oració col·lectius, que ens fa reconèixer que Déu, per damunt de tot, és just... és amor. (J.C.)

Vins lícits i vàlids pel Sant Sacrifici de la Missa

Amb el certificat Eclesiàstic de la Diocesi de Tortosa

Distribuïdor exclusiu

MARKET ACCESS EUROPA

Rambla Nova, 37 Ter. 1a
43003 TARRAGONA
Tel.: 977 23 29 31 - Fax: 977 24 14 18
e-mail: tali@tinet.fut.es

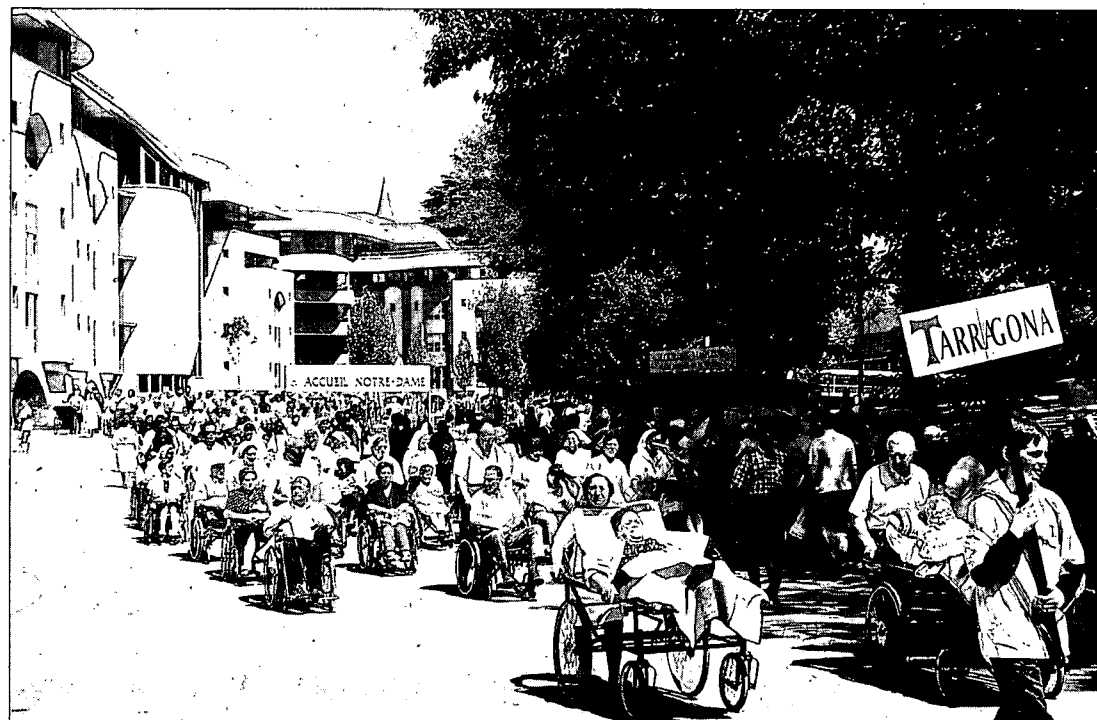
Tarragona

El pelegrinatge, batec conjunt de l'hospitalitat i l'arquebisbat

TARRAGONA.— Amb la d'enguany seran 28 les peregrinacions que amb esperit de germanor i solidaritat cristiana sorgeixen de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona, en estreta col·laboració amb l'arquebisbat, per acostar-se a la Mare del Fill de Déu.

Tal com recorda la presidenta de l'Hospitalitat a Tarragona, Mercè Guasch, «la peregrinació a Lourdes als primers anys es va fer de manera conjunta amb el bisbat de Vic. L'aleshores arquebisbe de Tarragona, Dr. Josep Pont i Gol, va donar molt d'impuls a l'Hospitalitat, encapçalant l'anada al santuari de Lourdes, tot acompanyant els malalts». És clar, doncs, que a Tarragona les arrels de l'Hospitalitat parteixen de la consciència que hi ha d'Església diocesana. Aquesta realitat «sortosament es fa palesa veient com després l'arquebisbe Torrella, i ara, Mons. Martínez Sistach, sempre ens han encoratjat i acompanyat. Comptem també amb dos puntals importants en les persones de Mn. Joaquim Fortuny, delegat de la Pastoral de la Salut, i de Mn. Joaquim Gras, el consiliari diocesà», assegura Mercè Guasch. La presidenta remarca, però, que l'Hospitalitat «mou més d'un miler de persones on cadascú té un paper important».

La peregrinació a Lourdes d'enguany, que serà del 15 al 19 de juliol està envoltada d'uns valors afegits als habituals que

Les peregrinacions es fan amb esperit de germanor.

són la pregària i l'acció de gràcies. Recollint el missatge de l'arquebisbe Lluís, amb motiu del pelegrinatge que ell presidirà, «ens acostarà una mica més a Maria com a Mare de Déu perquè estem celebrant el Jubileu dels dos mil anys del naixement de Jesucrist. L'agraïment és una de les actituds d'aquest any jubilar, juntament amb la conversió, la reconciliació i la solidaritat». El prelat tarragoní invita també els malalts, familiars, els membres de l'Hospitalitat, els

joves i els sacerdots a participar al pelegrinatge «que ens ajuda a entendre millor que Jesús ens va donar Maria com a Mare».

En opinió de Mercè Guasch, la peregrinació a Lourdes del 2000 serà força nodrida ja que «brinda l'oportunitat de celebrar el Jubileu i amb aquest esperit viatjarem plegats amb el Tren de l'Esperança». Evidentment que l'organització de la peregrinació a Lourdes comporta una complexitat òbvia i aquí la presidenta de l'Hospitalitat destaca l'extraordinària col·laboració del

grup de l'esplai Xaloc de la parròquia de Sant Joan de Tarragona. No cal dir que la participació al pelegrinatge a Lourdes és oberta a tothom: «Nosaltres no anem a cercar les persones però acollim tothom que ho demana, independentment de les possibilitats econòmiques ja que si cal sufraguem el bitllet dels malalts», afirma Mercè Guasch. Cal assenyalar que per poder fer front a aquests casos es pot col·laborar fent aportació de donatius directament a la Delegació diocesana de l'Hospitalitat o a la llibreta 2073-0010-15-0100144429 de Caixa Tarragona.

Altres activitats

El ventall d'activitats que desenvolupa l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes al llarg de l'any és àmplia. Per esmentar les més rellevants cal referir-se a les tres trobades anuals per als malalts, pelegrins i servidors. Són la de Nadal, la de la diada de la Mare de Déu de Lourdes, al febrer, i la de Pasqua. Precisament, la trobada d'aquest any es va fer de forma conjunta a Montserrat, el 13 de maig, amb la Pastoral de la Salut, Frater i SIC.

Joan Boronat

Girona

Molt més que un lloc de guarició física

PALAFOLLS.— En el pelegrinatge organitzat l'any passat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les comarques gironines hi van anar unes 700 persones. Una bona part eren malalts que repetien l'experiència. Entre aquests hi havia Joaquim Serra, de 43 anys, casat, pare de dos fills i amb una esclerosi múltiple des de fa 14 anys. Per a ell, era la quarta vegada que anava a aquest poble del Pirineu atlàntic francès on la Verge Maria atreu milers de persones per «anar a la font i beure». En una capella dedicada a les confessions, un prospecte del santuari explica que aquestes paraules transmeses per santa Bernadette Soubirous de part de la Mare de Déu tenen primer de tot un sentit espiritual: la font és Jesús, el baptisme, la confessió; beure significa acollir les gràcies de conversió. En el mateix to, Serra explica que el pelegrinatge «no és una distracció personal, sinó un enriquiment. Penso que estem aquí per créixer. Si em guareixo, millor, però bàsicament vull créixer com a persona». Aquesta vivència, a més a més, té el valor

afegit que és en grup. Això permet que es pugui compartir i trobar-se amb altres persones, parlar i escoltar. En Joaquim assegura que aquests dies de pelegrinatge «són molt diferents dels que podem viure a casa o en un centre. El fet de compartir ajuda uns i altres a treure el millor de cadascú».

Aquestes consideracions permeten comprendre que per a molts malalts que van amb l'Hospitalitat, les seves situacions marcades pel dolor o les impossibilitats físiques i de vegades mentals no tallen definitivament l'esperança i el sentit de la vida. «Jo voldria passar les meves limitacions amb dignitat —confessa en Serra—, no voldria tenir-les i viure amargat. Penso en la mort de Jesús. Ell va patir amb dignitat i amor, i voldria que en el meu estat també fos així.» La possibilitat de donar sentit a la malaltia, que és una de les gràcies principals del santuari de Lourdes, és una constant en milers de persones que viatgen amb fe. Fa quatre anys es va confirmar una guarició miraculosa, altres casos estan en estudi, però els miracles inte-

riors es produeixen en un nombre molt més gran. Aquesta és la raó per la qual homes i dones reconeixen que malgrat les limitacions i dificultats la malaltia els ha ajudat a «despertar-se».

Joaquim Serra en dona testimoni: «Abans no m'adonava, però pesa el que fas o els projectes que tens i t'oblides de ser. En canvi, quan estàs incapacitat s'anul·la l'ego de fer les coses i et centres més en el creixement personal i en ser millor. Jo voldria ser una persona bona, pacient... no és que abans fos mala persona, però hi havia un orgull més gran.»

Deixar-se ajudar

Una conseqüència concreta d'aquesta evolució és que hom accepta deixar-se ajudar. «Això és un enriquiment. És molt maco ajudar, però deixar-te ajudar és molt gran», diu Serra. En aquesta tasca tenen un paper fonamental els *brancardiers*, és a dir, els voluntaris que ajuden a portar els malalts en les seves cadires de rodes o

camilles. Aquestes persones solen dir que van a fer un servei però que, de fet, reben molt més. Aquest sentiment és sovint la resposta del malalt que acull el seu servei. Precisament els que estan limitats senten molt bé com s'apropen els voluntaris. Joaquim explica que «les motivacions són més importants que la quantitat de feina que es fa. Si és amb amor i humilitat, el *brancardier* surt molt enriquit, i nosaltres ho notem». En definitiva, acceptar viatjar a Lourdes, sobretot, per una persona amb minusvalidesa, és una aventura que, cal dir-ho, comporta incomoditats, però que pot transformar l'interior fins al punt que de tornada moltes coses hagin canviat. Així ho resumeix Joaquim Serra: «Lourdes és un lloc on tots, tant malalts com *brancardiers* i infermeres, es poden despullar de la seva autosuficiència i màscares i deixar-se anar d'una vegada perquè sigui Déu qui t'alimenti. Lourdes és un lloc especial, però trobo que es podria tenir aquesta actitud en qualsevol lloc... m'agradaria que Lourdes fos a tot arreu!» (G.F.)

Vaticà

església en el món

Sacerdoci: do i misteri

■ Emotiva celebració del Jubileu dels Preveres

ROMA.— Milers de sacerdots d'arreu del món ens vam aplegar a Roma per als actes del Jubileu dels Preveres sota el lema «Redescobrim el do i misteri que hem rebut». Els actes van començar el diumenge 14 de maig a Santa

Maria la Major. El cardenal Darío Castrillón Hoyos, prefecte de la Congregació per al Clergat, va glossar el tema *La Reina dels Apòstols acull els sacerdots*. Hi hagué vespres de la Mare de Déu i adoració eucarística.

Les celebracions litúrgiques, presidides per diferents cardenals, ben preparades i amb un bon director de cants, continuaren a les diferents basíliques. L'esquema era: laudes amb homilia, missa amb homilia i adoració eucarística amb testimonis de vida sacerdotal. Cada dia tenia un tema. Dilluns, al Laterà: *El sacerdot que treballa en una Església particular en comunió amb l'Església universal*. Dimarts a Sant Pau Extramurs, prèvia entrada en processó per la Porta Santa: *De la plenitud de vida interior a la fecunditat de la missió*. Hi hagué un testimoni sobre sant Joan d'Àvila. Dimecres, a l'altar de la catedral de Sant Pere del Vaticà: *Els sants parlen als sacerdots*. Després de la missa, dues conferències sobre el missatge als sacerdots de santa Caterina de Siena i santa Teresa de l'Infant Jesús, a càrrec de la professora M. A. Falchi-Pellegrini i del P. A. M. Siccari, teòleg carmelita.

Via Crucis recordant els màrtirs del nostre temps

El dilluns a la tarda, vam anar a l'aula Pau VI; el dimarts al vespre, Via Crucis a l'antic Circo Massimo. Dos moments foren especialment emotius. Primer, l'arribada de la relíquia de la Vera Creu, des de la propera basílica de la Santa Creu de Jerusalem. L'altre, l'homilia del cardenal eslovac Ján Chryzostom Korec, jesuïta, bisbe de Nitra. Era el testimoni del qui ha passat dotze anys a la presó. El seu pensament va girar vers els màrtirs del segle xx. En mencionar els

sacerdots víctimes d'interrogatoris se li va trencar la veu. Recordà que «el Via Crucis no acaba a la tomba de Jesús, sinó amb la seva Resurrecció. Després de les persecucions del nazisme i del comunis-

Cracòvia). Seguiren els testimonis de tres fundadors: P. M. Maciel (Legionaris de Crist); un escrit de Mons. L. Giussani (Comunione e Liberazione). Mons. Javier Echevarría, prelat de l'Opus Dei,

l'alegria de l'endemà, dia del seu 80è aniversari.

La gran concelebració del 18 de maig

Els actes acabaren el dijous, amb la missa al voltant del Papa. Érem uns 6.000, superant les previsions. La missa va girar al voltant del sacerdoti de Crist i el nostre. Els qui enguany celebren 50 o bé 60 anys o més de sacerdoti i els qui en tenen 80, ocupaven un lloc especial, immediatament després dels bisbes. En l'homilia el Papa va fer reviure la seva recent estada al cenacle, on té inici el nostre sacerdoti, i va tenir un record ple de delicadesa envers els qui han demanat la dispensa: «Penso també en aquells sacerdots que, per diverses circumstàncies, ja no exerceixen el sagrat ministeri, tot i seguir conservant l'especial configuració amb Crist inherent al caràcter inesborrable de l'orde sagrat. Prego molt també per ells i convido tots a recordar-los en la pregària, perquè, gràcies també a la dispensa obtinguda regularment, mantinguin viu en ells el compromís de la coherència cristiana i de la comunió eclesial.» I va adreçar-se al poble dient: «Tu, estimat poble cristià, poble reial, poble sacerdotal, dona gràcies a Déu amb nosaltres pel nostre ministeri.» Essent impossible d'oferir un àpat final per a tots junts, els dotze més ancians foren convidats al dinar del Papa amb els cardenals.

F. Xavier Aróztegui, pvre.

Foto: R. Octavi Sánchez

La participació va superar les previsions.

me ateu, l'Església continua vivint. Els règims s'han esfondrat i l'Església als nostres països és novament lliure».

El dimecres a la tarda hi hagué una vetlla a la plaça de Sant Pere: rosari, intercalant-hi cants religiosos executats per diferents artistes; lletanies de Nostre Senyor Jesucrist, sacerdot i víctima (que el seminarista Karol Wojtyla resava a

recordà el testimoni sacerdotal del beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. Després de parlar el cardenal Castrillón, Joan Pau II va sortir a la finestra i va saludar els sacerdots vinguts per al Jubileu, anticipant

CONGO

Neix la xarxa informàtica de l'Església a Àfrica

KISANGANI.— Càritas internacional ha llençat un projecte per afavorir la circulació d'informació i notícies entre les Esglésies d'Àfrica. En col·laboració amb una societat informàtica europea, ha donat vida a una xarxa, coordinada per la secretaria de les conferències episcopals d'Àfrica i Madagascar (SECAM). Aquest projecte té com a objectiu omplir l'enorme distància que hi ha entre les tecnologies de comunicació

emprades al Nord i les del Sud, i assegurar el diàleg entre totes les Esglésies del continent, oferint la possibilitat d'expressar una autèntica imatge de les cultures i els pobles africans. L'experiència s'inspira en la Xarxa Informàtica per a l'Església a Amèrica Llatina, RIILAL, una iniciativa del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials en col·laboració amb el Consell Episcopal Latinoamericà (CELAM). (Zenit)

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES

DES DE 1979

932 175 607
932 377 663

COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTARIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Vaticà

Vint-i-set nous sants per a Mèxic

La majoria van ser màrtirs de la persecució religiosa

ROMA.— El 21 de maig del 2000 passarà a la història del cristianisme a Mèxic. Aquest dia, Joan Pau II va proclamar vint-i-set nous sants mexicans, vint-i-cinc d'ells, màrtirs assassinats durant la persecució religiosa entre 1915 i 1937. Vint mil mexicans van assistir a la cerimònia de canonització, marcada pel colorit i la simpatia dels pelegrins envers el Papa.

Vint-i-cinc dels nous sants (preveres i laics) van ser assassinats, afusellats o penjats, a causa de l'odi contra la religió catòlica. El procés de canonització ha mostrat com tots van morir amb serenor, acceptant la voluntat de Déu, proclamant el nom de Crist Rei i perdonant els seus assassins. El Papa va constatar que la sang d'aquests màrtirs no va ser inútil: «Després de les dures proves que l'Església va passar a Mèxic durant aquells anys, avui, els cristians mexicans, encoratjats per l'exemple d'aquests testimonis de la fe, poden viure en pau i harmonia, aportant a la

societat la riquesa dels valors evangèlics.»

Amb ells, el bisbe de Roma va canonitzar dos mexicans més, un prevere i una religiosa, que van lliurar la seva vida a Déu en el servei als pobres i als malalts: el prevere José María de Yermo y Parres, i María de Jesús Sacramentado Venegas, la primera santa en la història de Mèxic, tots dos fundadors de famílies religioses femenines dedicades al Sagrat Cor.

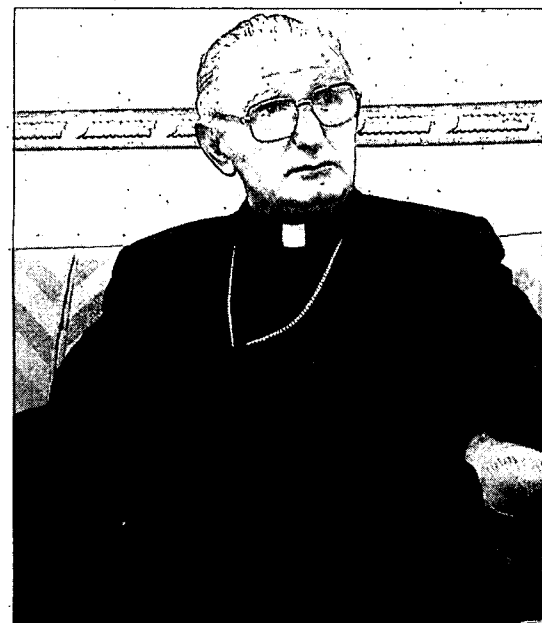
Del nou sant, el Pontífex va assenyalar que «ensenya, al món actual tan necessitat de fraternitat i de solidaritat, a establir noves relacions en què el

servei generós, creatiu, concret i dinàmic siguin capaços d'afavorir un clima nou de germanor de tots en Crist». Sobre María de Jesús Sacramentado, va destacar que «amb una existència com la seva, amoinada per fer la voluntat de Déu per damunt de totes les coses, es viu en pau i serenor, aspiracions humanes tan necessàries per a la vida d'avui». (C.C.)

EL SALVADOR

L'Església demana unitat per lluitar contra els segrestos

SAN SALVADOR.— L'arquebisbe de San Salvador, Mons. Fernández Sáenz Lacalle, ha demanat a tots els salvadorencs que s'involucrin per aturar la greu onada de segrestos que sacseja el país. «Cal encoratjar les autoritats que siguin eficaces, però també que la població estigui en guàrdia i sàpiga cooperar amb la policia», ha dit el prelat i ha assenyalat la necessitat de ser solidaris i corresponsables en afrontar aquest i altres problemes de la societat. Segons fonts policials, 32 persones han estat segrestades d'ençà del començament d'any, tot i que la xifra pot ser més gran perquè hi ha molts casos que no es denuncien a causa de les amenaces que reben les famílies. (ACI)

Mons. Fernando Sáenz Lacalle.

BURUNDI

Assassinats un prevere i una mestra

RUYIGI.— Un prevere i una mestra catòlica van ser assassinats el 14 de maig en una emboscada. El P. Pascal Nzikobanianka, rector de la diòcesi de Ruyigi, va ser assaltat mentre tornava amb cotxe a Muriza, juntament amb un seminarista (que podria perdre una cama), una religiosa (que es recupera de les ferides) i la mestra Béatrice Ndiokubwayo, que va morir en l'atemptat. L'homicidi ha provocat una profunda commoció en tota la diòcesi, ja que el rector era considerat per tothom com «un home de Déu i un home de pau». (Zenit)

ITÀLIA

Neix un institut universitari per a l'emigració

ROMA.— A partir del mes d'octubre, les tres famílies missioneres que s'inspiren en el carisma de Giovanni Battista Scalabrani donaran vida a l'Institut Internacional Scalabriniana per a les Migracions, una institució de caràcter universitari que estarà afiliada a la Universitat Pontifícia Urbaniana, amb una especialització en Filosofia Social i Teologia pastoral de la mobilitat humana. El nom-

bre d'emigrants al món ascendeix a 119 milions, dels quals només el 44% es troben en països industrialitzats i el 56%, en països en vies de desenvolupament. El nombre total de refugiats i dels que es troben sota mandat de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats arriba als 22 milions, la majoria dones i infants que viuen als països fronterers. (C.C.)

Tibidabo us informa:

Adoració Perpètua

Durant l'Any Jubilar t'invitem a participar una hora al mes en l'Adoració Perpètua del Tibidabo.

Tots els primers divendres de cada mes et pots lucrar la Indulgència Jubilar participant a l'Eucaristia de les 19 hores. Per facilitar la pujada al Temple surten autobusos de la Plaça Lesseps (cantonada Pérez Galdós) a les 17,30 hores.

Romeria del Ram i Assemblea Anual de l'Adoració Perpètua

El dia 11 de juny. Festivitat de la Pentecosta, es celebrarà la 113.ª Romeria del Ram.
A les 12,— hores. Eucaristia i Ofrena Floral a l'Ermita Primitiva.
A les 13,15 hores. Assemblea Anual de l'Adoració Perpètua.
A les 14,— hores. Dinar de Germanor i Sobretaula.
A les 18,— hores. Sant Rosari. Mes del Sagrat Cor i Benedicció.

Mes del Sagrat Cor de Jesús

Misses dies feiners: 8, 12, 17 i 19 hores.
Dies festius: 8, 10, 11, 12, 13, 17 i 19 hores.
A les 18 hores Sant Rosari. Mes del Sagrat Cor de Jesús i Benedicció Eucarística.

Festa del Sagrat Cor de Jesús

Divendres, 30 de juny 2000. Misses: 8, 10, 11, 12, 13 i 17 hores.
A les 19 hores: Missa Concelebrada i Benedicció a la Ciutat.
A les 23 hores: Vigília especial de l'Adoració Nòcturna del Tibidabo.
Hi haurà servei d'autocar a les 22,30 h. des de la Plaça Lesseps (cantonada Pérez Galdós).
Durant tot el dia de la festivitat del Sagrat Cor de Jesús es podrà lucrar la Indulgència Jubilar participant en algun acte programat.

Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús

Diumenge, 2 de juliol 2000. A les 12 hores: Celebració Eucarística i Acte de Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús presidida pel Excm. i Rvdm. senyor Pere Tena, Bisbe Auxiliar de Barcelona.
A les 13,15 hores: Temps de convivència familiar en el «Jardí Domènec Savio».

Il·luminació del Temple del Tibidabo

Esperem que durant tot el mes del Sagrat Cor de Jesús estigui il·luminat totes les nits el Temple. Tots podeu contribuir perquè sigui una realitat.

Truqueu-nos al ☎ 934 175 686

Espanya

Mons. Asenjo critica les declaracions de Cassià M. Just

■ Presentada la nova guia de l'Església catòlica

MADRID.— El secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Juan José Asenjo, ha criticat les recents paraules de l'exabat de Montserrat, Cassià M. Just, sobre l'Església i la moral sexual. Per a Mons. Asenjo, les declaracions de Just són «una sortida de to. No les comparteixo ni responen a la doctrina de l'Església».

El bisbe ha mostrat la seva «estranyesa» per les declaracions efectuades per Cassià M. Just i ha assegurat que «als qui sabem allò en què el magisteri de l'Església s'ha pronunciat de manera definitiva, no ens queda més que acceptar aquest magisteri al marge de sensibilitats personals». L'exabat de Montserrat va manifestar fa poc la seva esperança que l'Església accepti l'ús d'anticonceptius i revisi la seva doctrina sobre moral sexual. També va demanar «valorar i estimar» més el col·lectiu homosexual.

Les declaracions de Mons. Asenjo han tingut lloc durant la presentació de la nova edició de la *Guia de la Iglesia católica en España. Nomenclátor 2000*, que aplega totes les dades referents a bisbats, cases de l'Església, vida contemplativa, acció social i caritativa de l'Església, i mapes on es pot observar, poble a poble, la realitat geogràfica del catolicisme a l'Estat espanyol.

El prelat també ha comentat la visita recent a Roma amb motiu del 80è aniversari del Papa i el Jubileu dels Preveres. Mons. Asenjo ha negat que en aquest viatge s'hagués parlat amb membres de la jerarquia

vaticana sobre la situació de l'Església catalana i ha explicat que «la Conferència Episcopal Espanyola no pot ni ha d'intervenir en els afers interns de les diòcesis. (...) Aquesta no és una estructura de poder per damunt de les diòcesis, ni el Tribunal Suprem d'apel·lació». Sobre el Papa, ha destacat que «té una memòria privilegiada, conserva tota la lucidesa i té molt bon humor».

D'altra banda, Mons. Asenjo ha mostrat la seva preocupació per programes com *Gran Hermano*, especialment pel mal que pot provocar en la infància, ja que lesiona el bon gust de l'audiència i el dret a la intimitat de la persona. Per això, ha demanat que es creï un consell superior dels mitjans audiovisuals que hauria d'estar format per persones de prestigi reconegut i hauria de vetllar pels drets dels telespectadors. (C.C.)

El cardenal Martini, premi Príncep d'Astúries

MADRID.— Per primera vegada un dels premis Príncep d'Astúries, concretament el de Ciències Socials, ha correspost a un membre rellevant de la jerarquia eclesiàstica catòlica: el cardenal Carlo Maria Martini, jesuïta, arquebisbe de Milà. El guardó se li ha concedit per unanimitat en reconeixement als seus estudis sobre la Bíblia i al diàleg interreligiós i amb els no creients, i entre grups socials amb dificultats d'entesa. El premi està dotat amb cinc milions de pessetes i una escultura de Joan Miró. El seu lliurament el farà el príncep Felip de Borbó, la propera tardor a Oviedo. «No m'esperava aquest premi. Ha estat una sorpresa i em sento molt honrat», ha dit el cardenal. El guardonat ha afegit que «cal buscar el diàleg amb aquells que pensen que no n'hi ha prou amb el pa de cada dia. S'ha de treballar pel bé de tota la humanitat i pensar en la vida després de la mort». Una de les seves obres més recents, *En què creuen els que no creuen?*, que recull la correspondència entre el cardenal i el semiòleg i escriptor Umberto Eco, distingit amb el Príncep d'Astúries de Comunicació i Humanitats, mostra la seva faceta d'intel·lectual rigorós i d'hòme de diàleg i d'entesa.

Per la seva banda, Mons. Asenjo ha subratllat que aquest reconeixement «omple d'orgull i satisfacció els bisbes espanyols». Segons la Fundació Príncep d'Astúries, el cardenal Martini està «considerat l'intel·lectual del cristianisme més important d'aquest segle i és una de les personalitats de més gran prestigi intel·lectual de l'Església catòlica». (C.C.)

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

treballa perquè les persones tinguin aquella manera de viure

que sigui **joiosa**

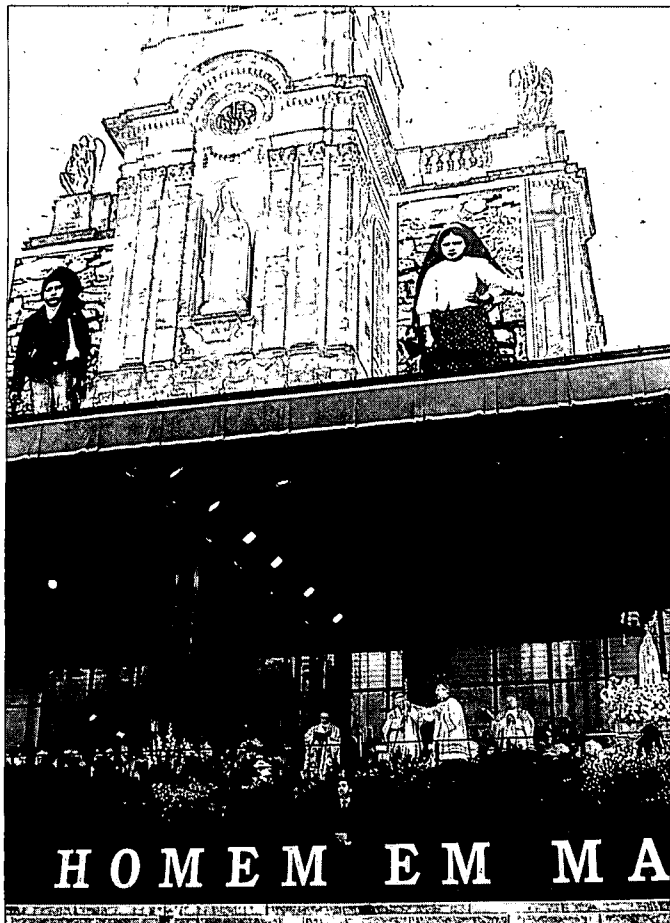
Vine a Lourdes com a voluntari a acompanyar malalts i minusvàlids.

Del 17 al 21 de juny. Preu des de 12.000 ptes.

Per a informació i inscripció a l'Hospitalitat: carrer Diputació, 235 1r 1a, telèfon 93 487 40 09.

Portugal

Un cant a la infància espiritual

Joan Pau II va presidir a la basílica de Fàtima la beatificació.

■ Beatificació dels pastorets de Fàtima

FÀTIMA.— «T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis» (Mt 11:25). Quantes vegades Joan Pau II va repetir aquestes paraules de Jesús no únicament en l'homília de la missa en què va proclamar beats els germans Francisco i Jacinta Marto, sinó al llarg de tots els actes que va presidir en la seva breu estada recent a Portugal!

Jo hi era, gràcies també a «petits», ja que el poble gitano no és considerat «savi» per la majoria de la població. Va colpir molt profundament aquest missatge evangèlic, no únicament entre els gitanos que jo acompanyava, sinó entre tot el poble portuguès que hi era multitudinàriament representat. Considero que Portugal viu una mena de «sentiment d'inferioritat». No en va ocupa el racó extrem occidental d'Europa; el seu idioma tan suau i malenconiós denota els constants greuges rebuts de la seva veïna Espanya, molt més rotunda i dura com el seu vigorós llenguatge castellà; les seves cançons populars anomenades *fados* no deixen de ser melodies plenes de fatalisme. Terreny molt abonat per acollir el cant que el Papa va fer a la «infància espiritual»: «T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis.»

Fàtima és una zona depauperada. El seu terreny és estèril. Quatre olivers, tres alzines i poca cosa més, sempre pendents de la tan esperada pluja. El cabalós Tajo passa a uns 50 km d'allà, sembrant riquesa a banda i banda: arrossars, vinyes, fruiters... No és així a Fàtima. El terreny només és bo per a la pastura dels petits ramats. A principi de segle només a això podien aspirar els fills de la zona, com els

pastorets Jacinta i Francisco.

S'hi aixeca el castell de les Batalles, que commemora les lluites eternes contra els espanyols. I la Mare de Déu de les Victòries, a què s'han encomanat abans d'enfrontar-se a l'enemic. Els dominics, des d'aquell monestir, havien propagat el rés del Rosari. Deien a la població analfabeta: si no sabeu resar els 150 salms que va escriure David, sí que podreu repetir 150 cops l'Àvemaria que ens va ensenyar l'àngel Gabriel. I si no teníu temps com els monjos per resar al cor, podeu si més no passar una part del Rosari mentre feu la vostra feina. I això és el que solien fer els pastorets ara proclamats beats.

Es notava en el rostre de la gent senzilla que assistia a la beatificació que s'identificava amb el missatge allí proclamat, ja que tot i que acomplexats pel fet de ser pobres i ignorants es veien afalagats en els seus *pequeniños* i aspiraven a assolir la santedat que a ells els era reconeguda amb tanta solemnitat.

Gràcies als amics responsables de la Pastoral Gitana a Portugal que tan bé ens van tractar, el P. Felipe Figueredo, el Dr. Francisco Monteiro, la Gna. Zulmira...! Gràcies als amics gitanos que tan sovint em recorden, amb la seva forma de fer, aquest missatge de la «infància espiritual»!

Mn. Ignasi Marqués
Pastoral Gitana de Barcelona

ESPANYA

Medalla d'Or per a l'arquebisbe d'Oviedo

OVIDO.— El Govern de Castella-La Manxa ha concedit la Medalla d'Or de la Regió a l'arquebisbe d'Oviedo, Mons. Gabino Díaz Merchán, per la seva «trajectòria professional digna de tot reconeixement». L'arquebisbe rebra la distinció el 31 de maig en un acte institucional que se celebrarà a l'edifici universitari i antiga església de Sant Pere Màrtir de Toledo, i que serà presidit pel president del govern regional, José Bono, i el de les Corts de Castella-La Manxa, Antonio Marco. En anys anteriors han rebut aquest guardó el rei Joan Carles I, el Príncep d'Astúries, els dramaturgs Antonio Buero Vallejo, Francisco Nieva i Antonio Gala o el director de cinema Pedro Almodóvar. L'arquebisbe d'Oviedo és el tercer prelat espanyol que rep aquest any la medalla d'or d'una regió. Mons. Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla, i el cardenal Marcelo González Martín, emèrit de Toledo, han rebut la màxima distinció que concedeixen les comunitats autònomes d'Andalusia i de Castella i Lleó, respectivament. (SIC)

Mons. Gabino Díaz.

Jubileu dels muntanyencs a Torreciudad

TORRECIUDAD.— El 21 de maig es va celebrar una nova edició del romiatge a peu, des de Barbastre fins al santuari de Torreciudad, pel sender marià GR-17. La ruta, de 24 quilòmetres, travessa les localitats de Costean i El Grado. El romiatge s'emmarca en el programa d'actes del XXV aniversari del santuari i oferia la

possibilitat de guanyar la indulgència jubilar, pel fet que Torreciudad és un dels indrets designats pel bisbat de Barbastre-Montsó. Juntament amb la finalitat pròpia d'una peregrinació, els organitzadors també van destacar «la promoció de la comarca del Somontano, ja que el sender travessa indrets d'abundant flora i fauna». (M.G.)

Viajes Magister

Pelegrinatge a

TERRA IUBILAEUM SANTA
A.D. 2000

Dates: del 7 al 14 d'agost i
del 15 al 22 de setembre del 2000

Llocs que es visitaran:

Tel-Aviv, Galilea, Canà, Benaunces, Cafarnaüm,
Tabgha, Riu Jordà, Jericó,
Mar Morta, Jerusalem, Muntanya de les Oliveres, etc.

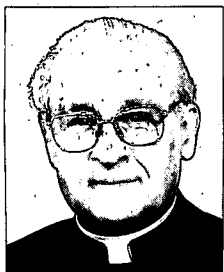
Eucaristies a:

Natzaret, Llac Tiberíades, Muntanya del Tabor, Betlem,
Cenacle i Sant Sepulcre.

Inscripcions: Viatges Magister, Roger de Llúria, 67 - 69, 4- B
08009 Barcelona. Tel. 934 879 423 - Fax 934 879 590
e-mail: viajesmagister@worldonline.es

Carta Dominical

El martiri, signe de fidelitat i de lliurament al Crist

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Es presenta actualment el llibre *Testimonis de la fe amb el martiri al segle xx a l'Església de Barcelona*, editat per l'arquebisbat. Els sacerdots màrtirs van ser 278. Voldria aportar una reflexió sobre el sentit dels màrtirs cristians com a signes i com a testimonis del Crist al llarg de la història.

«Aquests màrtirs —va dir el Sant Pare, referint-se als de la persecució religiosa dels anys 1936-39— no moriren per una ideologia, sinó que varen entregar lliurement la seva vida per Algú que ja havia mort abans per ells. Així retornaren a Crist el do que d'ell havien rebut.» El Sant Pare ens invita a veure el fet del martiri com el signe suprem de fidelitat i de lliurament al Crist, i aquesta vol ser precisament la tesi central d'aquesta reflexió.

La vida és per a l'home el do més preciós que posseeix. Quan l'home pensa en la mort, hi pensa com un acte de *no-disposició* de si mateix, com allò que ens esdevé, com allò que ens porta a un abandó, en un pas vers el que és desconegut. Doncs bé, el màrtir està tan convençut que la vida continua, que posa la vida com a signe d'aquesta fe, d'aquesta convicció. És d'aquells dels qui la Bíblia ens diu que «no van estimar tant la vida que els fes por la mort».

El màrtir, en donar la vida pel Crist, fa una *apologia fidei*, una defensa de la fe. No amb la força, sinó des de la debilitat i la fragilitat.

El culte als màrtirs és una constant de la història de l'Església. El Martirologi, que és un llibre litúrgic en el sentit fort de la paraula, conté la informació sobre l'ingent nombre de persones que han donat la vida pel Crist en la història de l'Església. Aquest és el llibre de la *memoria martyrum* en el culte catòlic.

El martiri és una configuració amb Crist en la entrega de Crist a Déu Pare. El martiri —la persecució contra Crist i contra l'Església— mostra la presència del Maligne i d'un misteri d'iniquitat actiu, el misteri del mal, en el món. Costa de pensar que els homes, sense el misteri del maligne, puguin de vegades ser tan cruels. En la vida dels màrtirs d'ahir i d'avui hi ha fets esfereïdors. És l'expressió del odi del misteri d'iniquitat envers els justos de Déu i envers el just per excel·lència, el Crist.

D'un jove cristià del qual s'ha iniciat el procés de beatificació, va dir un dels seus assassins: «Aquell noi ros era un valent, va morir predicant —el testimoniatge...—, dient que em perdonava i que pregava Déu perquè també em perdonés... —com el Crist—. Quasi em va commoure.»

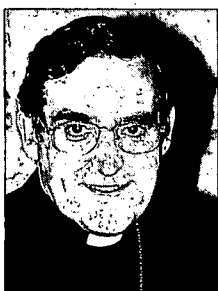
Aquest cas és semblant al d'un dels nois que assassinà Mn. Peris, rector del Seminari de Barcelona, que va dir al bar aquella tarda: «Sacerdots com aquest que avui hem matat, no els hauríem d'haver matat mai.» Aquestes reaccions ens recorden la del centurió al peu de la Creu reconeixent la transcendència d'aquell condemnat a mort. «Realment, aquest home era el fill de Déu.» Hi ha maneres de morir que obren els ulls a qui no els té enterbolits per l'odi o pel sectarisme...

Els cristians ens anomenem *fidels* —els qui tenen fe—. Els màrtirs són els fidels per excel·lència. Fins a la mort. Els cristians ens hauríem d'anomenar *els esperançats*, els qui tenen esperança. I els nostres màrtirs ho són: fan justícia als mèrits de l'Església del passat i són penyora de l'Església del futur amb vista al nou mil·lenni. Finalment, els cristians ens hauríem d'anomenar *els amorosos*, els qui creuen en l'amor.

Tot el que es fa perquè no es perdi la memòria dels nostres màrtirs és fer-los justícia a ells i al passat de la nostra Església, i preparar un futur per a la fe i la vida cristiana en la nostra societat.

Paraula i vida

Testimonis d'esperança

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Primate

El nostre món necessita testimonis d'esperança. Els cristians, en la Vetlla Pasqual, la nit de la resurrecció de Jesús, hem escoltat aquestes paraules —«Ja hem assaborit aquí el que esperem»— que proclamen l'esperança cristiana a tots els homes i dones de bona voluntat. Tots som cridats a viure esperançats perquè la mort ha estat vençuda per Crist.

Els cristians creiem que l'esperança d'Israel s'acompleix definitivament en Jesucrist. Ell és l'acompliment de totes les profecies i, precisament per això, estem esperançats i volem comunicar aquesta esperança al món. La resurrecció de Crist és, per a nosaltres, esdeveniment definitiu de la reconciliació de la humanitat

pecadora amb Déu i garantia de salvació futura.

La inculturació de la fe en la cultura és una qüestió molt necessària. Catalunya, com la resta de nacions d'Europa, pateix un procés de secularització i de descristianització. Davant aquest fenomen cal una nova evangelització per tal de fer arribar el missatge evangèlic a tots els homes i dones, ja que creiem que Jesucrist és el veritable camí de plenitud per a la persona.

En aquest context no és vàlida l'actitud de desesperança que fa caure en el desencís i en la nostàlgia del passat. Si és veritat —com es pot llegir en el Nou Testament— que l'absència d'esperança caracteritza els gentils així com l'esperança en Crist caracteritza els creients, aleshores en un món secularitzat i dessacralitzat com el nostre el fet diferencial evangelitzador cal que sigui la comunicació i la pràctica de l'esperança cristiana.

Fàcilment es pot deformar el sentit de l'esperança cristiana i se la pot concebre com una seguretat humana de la salvació que ha de venir, com a espera passiva del que ha de venir i ha d'arribar inevitablement, com a exclusió o disminució de la nostra responsabilitat davant el futur de la història. Tanmateix, cal tenir ben

present que l'ànima de l'esperança cristiana és la confiança en l'amor immens de Déu, que, lluny de suprimir la nostra responsabilitat, la radicalitza en el diàleg amb el Déu de l'amor.

Els cristians no podem perdre l'esperança cristiana enmig del nostre món actual flagel·lat per molts mals. Els cristians creiem que, per sobre de tots els desastres i fracassos de l'home, de les injustícies, de les guerres, del pecat en totes les seves formes i de la mateixa mort, som cridats a tenir esperança en el món, en l'home i en el seu futur, perquè som sostinguts, en darrer terme, per la promesa de Déu que, com ens diu sant Pau, «ressuscita els morts i els crida a l'existència».

La certesa de l'esperança cristiana no és una certesa de tipus intel·lectual de l'esdeveniment futur de la salvació, sinó la confiança ferma en l'amor immens de Déu, revelat en Jesucrist.

El testimoni cristià ha de ser testimoni de l'esperança cristiana, que transmet confiança als qui l'envolten, fins i tot quan tota esperança humana és impossible. Déu ho pot tot i qui creu en Déu creu que la fe mou muntanyes. Crist ens ensenya que cal esperar contra tota esperança. Creure en Crist és, doncs, tenir esperança fins i tot quan no hi ha cap esperança humana.

opinió

Zoom

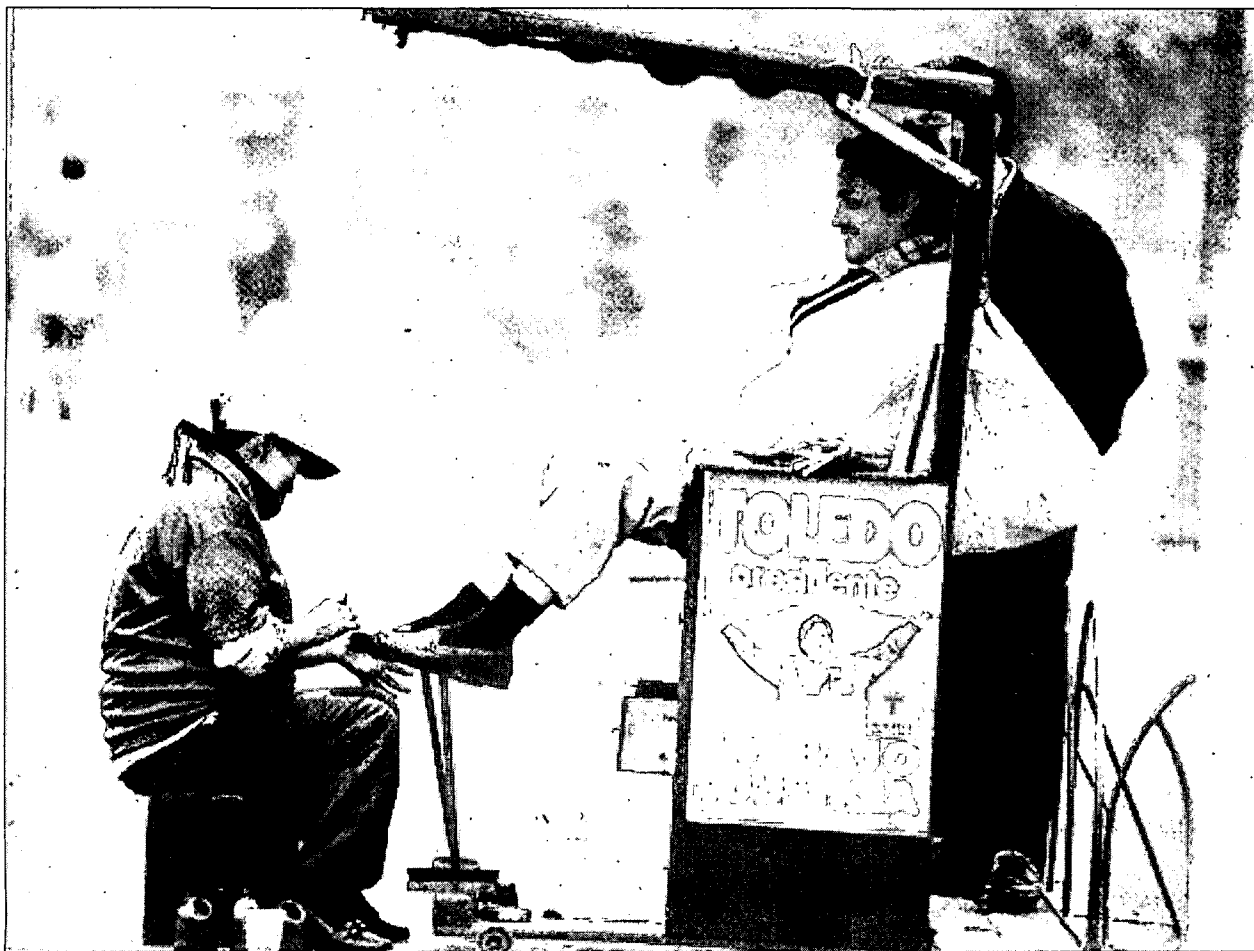

Foto: La Vanguardia 23-5-2000

Al Perú, després de centenars d'anys de ser governats per gent forana, des de la conquesta pels espanyols fins a l'elecció del japonès Fujimori, que està fent els impossibles per mantenir-se en el càrrec, s'ha despertat l'interès dels antics inques per governar el país, tal com sembla que hauria de ser. I el seu candidat Toledo va obtenir prop del 50% dels vots enfront als de l'actual president Fujimori. Per a la segona volta electoral la propaganda aprofita tots els mitjans possibles, fins i tot és bona la cadira de l'humil enllustrador que segurament també espera un canvi radical en la política peruana.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Un problema no resolt: l'administració del Baptisme

Prop de 2.500 adults han estat batejats a França durant la Pasqua d'enguany. Ho revela el Servei de Catecumenat de l'Església catòlica francesa, segons el qual, actualment en aquest país són aproximadament 9.500 els adults que cada any es converteixen a la religió catòlica.

D'acord amb les dades que ofereixen les diòcesis, el 80% dels que han estat batejats tenen entre 18 i 40 anys i representen totes les classes socials: des de funcionaris de l'Estat fins a persones amb una condició modesta i, fins i tot, precària.

Aquesta informació i les xifres mereixen un breu comentari. En primer lloc, no es facilita el nombre d'infants, nounats, que reben el Baptisme; no queda clar si la «conversió» anual de 9.500 francesos és una simple declaració, o un compromís de fe, derivat del Baptisme;

tampoc no s'esmenten les motivacions personals dels adults que demanen ser batejats.

Segons l'agència Zenit, que ha facilitat la informació, el 75% dels catecúmens adults no pertanyen a altres religions, tot i que hi ha un petit percentatge —el 2%— que procedeixen de distintes experiències religioses o de sectes.

Només amb aquestes xifres a la mà no es pot fer un estudi seriós de sociologia religiosa. Amb tot, són un punt de referència sobre el retrocés o l'avanç de la fe dels francesos en aquests darrers anys.

Dubto que al nostre país s'hagin facilitat dades semblants, i menys que s'hagi endegat un estudi rigorós sobre el tema. Potser perquè és difícil i seria ambigu. En efecte, fins a quin punt han minvat les motivacions tradicionals (per no dir rutinàries) de batejar els infants, malgrat que els seus pares no siguin practicants? Quines estadístiques tenim disponibles sobre els adults batejats i llur procedència social? Quin percentatge d'adolescents es bategen per poder fer la Primera Comunió, (altrement se'ls negaria l'Eucaristia)? Com s'actua pastoralment en les parelles que es volen casar per l'Església i no són batejades? Molts interrogants.

Tal vegada seria bo convocar un altre Concili regional per aclarir conceptes, per discutir la normativa pastoral vigent —si és que n'hi ha—, i prou compromesa per als qui han de decidir en últim terme cada cas, és a dir, els rectors de les nostres parròquies.

El tema dels qui es declaren públicament «convertits» al catolicisme a Catalunya i la seva provenença social, mereixeria un altre comentari interessant.

Notes insignificants

Germà Adrià

Més a prop nostre

Senyor, deixa que parli amb Tu tot llegint i rellegint l'Evangeli que ens proposen per al dia de l'Ascensió.

Reuneixes els teus onze predilectes. Els dones els teus últims missatges i recomanacions.

Els et devien escoltar amb por i amb entusiasme. Què passaria? Per què els parles amb tanta seriositat?

I després, puges al Cel, al teu Cel i t'asseus a la dreta de Déu. Diem moltes vegades, que t'asseus al teu tron.

Com vas pujar-hi? Com ho van veure els Onze? Els àngels t'escortaven? Van sortir a rebre't, els patriarques?

I ja quedes coronat per sempre rei del Cel i de la Terra.

Però no et quedes assegut al tron. Tu ets allà per seguir entre nosaltres: quan estem en grup, quan preguem, quan ens desesperem, quan pequem... Tu estàs sempre amb nosaltres. Sempre ens esperes, ens crides, perquè sembla que ja no pots estar sense nosaltres.

La teva coronació al Cel no és perquè t'hi quedis rebent cants i honors. Tu ets allà per estar més a prop de nosaltres.

Que diferents som els homes.

A tots ens agraden els honors, els títols i les distincions i els càrrecs que porten poder i consideració.

I no fem com Tu, Senyor, que la teva coronació fou en benefici nostre; Tu vas pujar al tron perquè nosaltres ens aníem a estar amb Tu. I des del tron, ets amb nosaltres i a la nostra disposició.

Però els homes busquem càrrecs. I els busquem dient que servirem els altres. Pregonem els nostres programes d'elegit, de superior. I després, els programes sempre acostumen a passar a segon terme.

Ens establim als nostres trons i des d'allà esperem servitud, condecoracions, afalacs, reverències...

Com ens costa deixar un càrrec. I és curiós que, per exemple, molts superiors religiosos (per què s'anomenen superiors?) que diuen que estan de superiors per servir, s'aferren tant al seu càrrec (ho sé perquè jo també ho he estat).

És curiós com els poders polítics s'aferren al seu càrrec i reparteixen somriures, promeses, però s'hi troben tan còmodes que en treuen molt de profit.

I ens agrada ser president d'aquí o d'allà. Fins i tot, ens fa gràcia ser el president de l'escala de veïns o d'un equip esportiu.

Tu vas pujar al Cel, Senyor, i no pots deixar de ser superior, infinitament superior. Però hi puges per estar més a prop de nosaltres sempre i arreu.

T'imagines, Senyor, què hauria passat si ara poguessis al Cel? Totes les televisions del món vindrien a enregistrar-te. Et veurien des de tots els racons de la terra en aquelles pantalles miraculoses.

Els periodistes t'haurien pogut entrevistar abans de fer el viatge. Tots els poderosos de la terra haurien vingut a «acomiarar-se» i a col·locar-se per recomanació.

Però Tu vas pujar al Cel per quedar-te amb nosaltres.

El teu tron són els nostres cors.

Punt de vista

Josep Casellas
Sacerdot i periodista

«Comuniodiversitat»

La Primera Comunió solen rebre-la diversos infants alhora. La forma de celebrar-la és semblant gairebé pertot. Hi ha una espècie de pensament únic pel que fa a aquesta festa. Es considera que no hi pot faltar la cerimònia religiosa, ni les fotografies, ni el reportatge en vídeo, ni el vestit impecable, ni els regals si pot ser valuosos i abundants, ni l'àpat familiar amb una bona colla de convidats.

En aquesta i en qualsevol altra festa les persones experimenten actualment amb força el plaer d'estar juntes entorn d'algú. En el cas de la Primera Comunió, entorn del nen o la nena, que esdevé una mena de rei o reina per un dia. Algunes parròquies han explotat la mina del gust de la festa compartida per organitzar primeres comunions massives. La parròquia de Sant Cugat de Salt va iniciar, a mitjans de la dècada dels noranta, la pràctica de fer una cerimònia d'aquestes característiques al pavelló poliesportiu de la població. La valoració que en fan els catequistes i responsables parroquials és satisfactòria, però també constaten que no augmenta —més aviat al contrari— la proporció d'infants que s'apunta a la catequesi de seguiment, que oscil·la entorn del deu per cent dels que han fet la Primera Comunió.

A l'altre extrem de la Península Ibèrica, a cavall entre Europa i Àfrica, la diòcesi de Cadis-Ceuta ha optat no pas per l'aglutinació sinó per la fragmentació. El Sínode Diocesà, que es clourà l'11 de juny proper, ha aprovat una proposta que demana que les primeres comunions se celebrin qualsevol diumenge de l'any a condició que l'infant estigui preparat, i no sols durant el mes de maig. D'aquesta manera es pretén que vagin perdent força els elements que ben sovint deixen en segon terme el sentit religiós de la celebració.

Hi ha, doncs, una certa diversitat en l'àmbit de les

celebracions de la Primera Comunió. Els qui tenen en l'Església la responsabilitat de preparar-les i realitzar-les no poden limitar-se a prendre'n nota, d'aquesta *comuniodiversitat*. Més aviat caldrà que reflexionin i que donin suport decididament a aquelles iniciatives que vagin esquivant la muralla de l'actual pensament únic, del qual els pares i els catequistes i capellans amb prou feines poden sostreure's. Les iniciatives que caldrà promoure seran, potser, diferents

a cada indret. La diversitat no té perquè trencar la comunió. Però l'objectiu haurà de ser sempre assolir unes celebracions de la Primera Comunió més sobries i autèntiques des del punt de vista evangèlic i eclesial.

L'Església no pot ignorar que per a molts és agradós de fer festa tots plegats entorn d'algú. Però tampoc no pot oblidar que la celebració eucarística gira al voltant de Jesucrist, del seu Pare i del seu Esperit. Ell, Jesucrist, és el germà gran —no el gran germà— que ve acompanyat de tots els altres membres de la seva família, especialment dels pobres i dels senzills. Les celebracions de la Primera Comunió no haurien de desdir de l'estil de vida de Jesús ni del de la gent humil i neta de cor.

saber escoltar

El Credo, un «sí» a Déu

Moltes vegades, sortosament, recitem el Credo. «Crec en un Déu, Pare totpoderós... i en Jesucrist, únic Fill seu i Senyor nostre... Crec en l'Esperit Sant...» Així expressem la realitat fonamental de la fe cristiana. Així donem raó de la nostra fe. El Credo, però, no serà mai una fórmula freda. Perquè recitar-lo és dir «sí» a Déu. Al Déu vivent i veritable que se'ns ha revelat i que se'ns revela. Déu, perquè és l'Amor, estableix una relació amorosa amb els homes. Ho testimonia la història sagrada.

Aquest testimoni ha trobat plenitud d'una manera impressionant, inefable i inesperada. La resposta la dona Jesús a l'evangeli segons sant Joan. «Tant va estimar Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit perquè tot el qui creu en ell no es perdi, sinó que tingui la vida eterna.» Quin missatge tan clar! I quina realitat tan admirable! El Fill únic del Pare

s'ha encarnat, és a dir, s'ha fet home per nosaltres i per la nostra salvació, naixent de Santa Maria Verge, per obra de l'Esperit Sant.

Per això el cristià, en recitar el Credo, professa que Déu és Déu-amb-nosaltres, que la seva manifestació ha canviat la seva existència, que vol viure —tal com correspon— a la seva imatge i semblança, que desitja —amb l'ajut diví— de lliurar-li la pròpia vida i posar-la al servei del proïsme.

Hem de dir, doncs, que el Credo compromet. I que comporta un tarannà i un estil de vida segons Déu u i tri. Déu que viu en comunitat d'amor i que, amb amor, actua a favor dels humans. Dir «crec» és dir que la fe és l'eix fonamental de la pròpia vida i penyora de l'eterna.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Pelegrins (2)

Noto una gran diferència entre l'Israel que vaig visitar per primera vegada el 1974 i el que ara recorro. Lamento els nombrosos avatars patits des d'aleshores. En aquests últims temps la situació per al viatger ha millorat, no obstant això, el disseny dels recorreguts que ofereixen les agències és el mateix, tot i que avui es permeten visites molt interessants que abans no es podien efectuar. En el meu últim llibre he volgut anomenar aquests llocs perquè fos esperó de pelegrins futurs que avui sí que poden anar a Hebron, Siquén etc. Cal no oblidar que no som un paquet que transporten en un autocar d'aquí cap allà, el pelegrí és una persona lliure capaça de reflexió.

L'encant està en el fet que el paisatge és una referència contínua al món bíblic, a Jesús i Maria en particular. La investigació moderna permet assenyalar els llocs que gaudeixen d'autenticitat. I sembla que, quan ens situem al lloc que ocupava aquella noieta encantadora anomenada Maria, escoltem el seu sí a Déu i ens anem a dir també que sí. I recorrem viaranyes de Natzaret i penetrem a les casetes on el Diví Artesà feia reparacions i encara ens agafen més ganes de continuar treballant. I a Cafarnaüm romanem en silenci, perquè ens sembla que el Mestre descansa en aquell racó que ens ensenya i ell ha de meditar les seves ensenyances, més que pretendre despertar-lo. Al Calvari, si tanquem els ulls, encara escoltem lamentacions i respiracions mig tallades, i diem al Senyor, per a nosaltres i per als nostres: recorda't de mi i d'ells ara que ets al teu Regne. Entrar al Sant Sepulcre a vegades requereix paciència, però el seu interior està perfumat de Resurrecció i és una experiència que agraïm a Déu, ja que omple el seu interior d'aquella esperança de la qual estem assedegats.

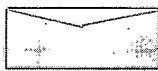
Més que seguir les petjades de Jesús, el viatge, si és un pelegrinatge, permet al cristià posar-se al costat seu i la celebració litúrgica i els sagraments li permeten una compenetració mútua.

Em trobava a la porta de la sagristia de Natzaret un matí poc després de les sis quan se'm van apropar dos homes, tots dos em diuen que el seu capellà els ha convidat a començar la seva aventura per aquestes terres rebent el sagrament de la penitència. Parlen en italià, no és difícil, doncs, entendre'ns. Per a un sacerdot, l'exercici del ministeri de perdó tan a prop d'on es va anunciar un any de gràcia (Lc 4:19), resulta molt satisfactori. Uns dies després esperava, també de matinada, un amic a Jerusalem, i van passar pel carrer dues persones, em van mirar i se'm van apropar, per un moment vaig tenir por, però no, m'havia equivocat, som, em diuen amablement, els que l'altre dia vam rebre de vostè l'absolució a Natzaret. Em donen les gràcies una altra vegada. Si tots els fidels cristians actuessin amb tanta delicadesa certament que molts sacerdots avui dia transpirarien un goig molt consolador per a ells i molt esperançador per a molta gent que actualment està malalta per falta d'il·lusió. Poc després vaig veure una inscripció que deia: «Memento, Domine, sacerdotum tuorum» (Recorda't, Senyor, dels teus sacerdots). Em va agradar tant, que vaig fer-hi una foto que he posat a la porta d'una de les meves esglésies.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

□ Morir dignament

Sr. Director,

Què és morir dignament? Cercant l'exemple d'un personatge històric del qui ningú no dubti que va morir amb dignitat, se m'acut pensar en Déu fet home: Crist.

Si ens fixem en el seu aspecte extern —assotat, sagnant, escupit, fracàs-sat...— no sembla que sigui la imatge plàstica de la dignitat. Però si pensem en la seva actitud interna, és impressionant. En aquestes circumstàncies només pensa en el seu Pare Déu i, més o menys, li diu: «He complert la meua missió. He fet tot el que esperaves de mi.» Realment digne, però... qui pot repetir això a Déu? En canvi, al seu costat hi ha una persona que no és tan perfecta i que també mor amb dignitat. És el bon lladre. I, com es comporta? Simplement, accepta la seva situació, reconeix la divinitat de Crist i li diu que confia en Ell. I Jesús li promet el Cel. Això, crec jo, és morir amb dignitat. Morir en amorós diàleg amb el Senyor, acceptant la seva voluntat.

ANTONIO MARTÍNEZ ZURIAGA
Sant Fost

□ Pastoral de la Salut a Montserrat

Sr. Director,

El 13 de maig passat Fàtima va ser una gran festa, però Montserrat també. Amb un sol radiant, davant del monestir es va concelebrar l'Eucaristia, presidida pel bisbe Antoni Deig, president de la Pastoral de la Salut a Catalunya, juntament amb l'abat i altres capellans. L'Hospitalitat de Nostra Senyora de Lourdes i la Frater de Tarragona i de Barcelona omplien l'esplanada, que feia goig. Les cadires dels malalts es trobaven ben arreglades de cara a l'altar i els fidels, asseguts al darrere i drets als costats, però en silenci religiós. Amb cants de joia de la Pasqua, vam guanyar el Jubileu que marcarà la història per ser de perdó, de reconciliació i de generositat envers els més pobres. Que bonic va ser quan a l'hora de donar-nos la pau els familiars i voluntaris anaren a donar la pau als malalts de les cadires de rodes! Amb quina càra d'estima i d'agraïment miraven els seus cuidadors, que sortien del seu lloc i anaven expressament a fer aquest gest que durant l'any molts d'ells, tancats a casa seva, només veuen per la televisió.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Carta al P. Cassià M. Just

Sr. Director,

M'agradaria dirigir-me, si vostè m'ho permet, al P. Cassià M. Just, exabat de Montserrat.

Arran de les seves declaracions a Catalunya Ràdio, publicades al diari *El Mundo* l'11 de maig passat, em permeto enviar-li aquestes línies, no amb intenció de polèmica, sinó de denúncia davant d'algunes de les seves manifestacions, molt allunyades del bon quefer que ha de caracteritzar qualsevol batejat i en especial un clergue. No qüestiono en absolut les seves opinions polítiques, ja que crec que pertanyen al fur intern de cadascú i al seu just dret d'exposar-les. Ara bé, sí que discrepo de la seva crítica oberta a la moral sexual de l'Església i encoberta a la jerarquia eclesiàstica.

La teologia contribueix perquè la fe esdevingui comunicable i perquè la intel·ligència dels que encara no coneixen Crist la puguin cercar i trobar. Esdevenir teòleg és una vocació suscitada per l'Esperit Sant. Em permeto recordar-li, de clergue a clergue, que el teòleg no pot oblidar mai que és un membre del Poble de Déu i que per això ha de respectar aquest poble i no donar-li un ensenyament que pugui lesionar ni que sigui una mica la doctrina de la fe. El teòleg de l'Església, que ha rebut per l'Esperit aquest carisma, no pot recórrer als mitjans de comunicació social o a d'altres, com a lloc propi d'expressió de la veritat; ha de fer-ho posant-se a disposició d'aquells que garanteixen la doctrina de la fe per voluntat divina, a través de la successió apostòlica, o sigui, els bisbes. L'amor a l'Església i el respecte al Magisteri que vetlla per la unitat van ser característiques essencials dels grans teòlegs.

El que es diu per a qualsevol teòleg és aplicable en més gran mesura per a qui ha rebut el sagrament de l'Orde. La seva promesa d'obediència al bisbe, i aquest en comunió amb el Papa, és el que produeix una de les notes identificatives de l'Església catòlica, la unitat. Tota actuació que trenqui aquesta unitat és cismàtica, sigui en l'àmbit que sigui i vingui de qui vingui.

I el que encara és pitjor, Sr. Cassià, no té res de pastor qui escandalitza el Poble de Déu. Les seves declaracions posen en dubte el que diàriament molts sacerdots i diaques d'aquesta diòcesi, sense micròfons ni diaris, però amb consciència eclesial, al costat del seu arquebisbe, prediquen a les seves comunitats. Això no tindria major importància si no fos perquè fa mal a la gent, homes i dones, que viuen la seva vida amb aquests criteris morals que vostè titlla d'obsolets. Exerceixi el seu «magisteri» beneint aquest sincretisme religiós típic de la intel·lectualitat «progressista» servil amb els poders civils i la cultura dominant, però sense l'estola (signe d'autoritat) que un dia li va imposar l'Església, que té en Crist la seva referència i a Roma, el seu pastor.

Em permeto recomanar-li, que en els moments lliures que li deixen les seves ocupacions, al temps que el «baix clergat» viu i treballa amb la gent de bona voluntat, faci una relectura (si anteriorment ja ho havia fet) del punt 50 de la constitució *Gaudium et spes*, del Concili Vaticà II. Pot continuar, vostè i els seus prosèlits, fent tantes manifestacions com desitgin, però que els consti que aquests intents de reduir la moral a una ètica de mínims, al·legant que les propostes de vida cristiana catòlica són impossibles, podran desconcertar i fins i tot escandalitzar, però la majoria del Poble de Déu sap bé quins són els seus pastors i quins no ho són.

Mn. PEDRO L. IGLESIAS, diaca
La Garriga, 18 de maig del 2000

I això ens fa pensar sobre aquestes persones invàlides de vida cristiana i sobre les seves famílies, que en molts casos els atenen tan bé com poden, que les van a cercar els diumenges perquè dinin a casa si es troben a residències i que no poden marxar de vacances per no deixar sols l'àvia o l'avi. Amb cara somrient fan el que els toca fer. Ben fet!

A semblança de Maria, que no es va queixar mai, aquests malalts no demanaran mai l'eutanàsia activa, perquè les seves vides estan a mans de Déu. Ja saben que tot aquest bagatge costa paciència i fe, però tenen uns valors humans que donen llum als qui ho observem. Hi ha veus que demanen que l'Església accepti i doni per bo el que s'aprova al Parlament dels estats, però l'Església no és un club on s'hagi d'accontentar els socis. L'Església té la missió de predicar el missatge de salvació. No pot fer rebaixes per estalviar-se la creu que cadascú hem de portar. Es podria repetir allò que Jesús va dir a l'apòstol Pere, primer destinatari i cap de l'Església, quan aquest va manifestar que no podia permetre que el Mestre morís a la creu. I la resposta, dura, del Senyor va ser: «Aparta't, Satanàs, que no penses com Déu, penses com els homes.» Que bé que ens aniria llegir els Fets dels Apòstols! Ens donaria coratge per fer el bé amb joia.

MARIA VALLDOSERA DE
MONTCUSÍ
Tarragona

□ Eutanàsia i cures pal·liatives

Sr. Director,

Avui dia es mor pitjor que abans, quan els malalts i la gent gran morien envoltats per la família. És clar que s'ha de mitigar el patiment encara que aquesta teràpia comporti l'acceleració de la mort. No obstant això, no s'ha d'acceptar l'acarnissament terapèutic. No podem posar fi a una vida posant l'excusa que «el malalt no pateixi» o senzillament per deixar un llit buit a l'hospital.

No podem mai fer-nos propietaris de la vida i de la mort; actuaríem com si fóssim Déu i no ho som pas. Cal assenyalar que a Holanda, «capital» de l'eutanàsia, només hi ha un hospital de cures pal·liatives.

MARIATERESA LLADÓ BADIA
Barcelona

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

«S'aparegué a Simó»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

A la plaça de Sant Pere del Vaticà

Sota un sol poderós, el dia 18 de maig passat, una multitud de bisbes, preveres, i fidels, celebrava amb el papa Joan Pau II la missa d'acció de gràcies pels 80 anys del seu naixement, en el context del Jubileu dels preveres. Una celebració llarga i solemne, però alhora cordial, i espiritualment intensa. La coincidència del pelegrinatge diocesà a Roma ens va permetre als bisbes de Barcelona i als preveres i fidels pelegrins de participar-hi.

Els comentaris sobre el Papa han estat més freqüents que en altres ocasions. Gairebé tots en un to amable i de felicitació, sense que hi manquin, tanmateix, les sortides de to i els acudits de mal gust. Però això és pràcticament marginal. El cert és que, en aquests moments, el papa Joan Pau II s'ha guanyat el respecte de tot el món. Les felicitacions que amb motiu del seu aniversari han arribat a Roma diuen molt en aquest

sentit, i seria cec no acceptar-ne el significat. Més encara, seria incomprensible que, per part nostra, no hi hagués una alegria i una acció de gràcies a Déu per aquest motiu.

El vertader rostre del Papa

Imaginem, però, que les coses no fossin exactament com són. Imaginem que la persona del Papa —la de Joan Pau II o de qualsevol altre dels qui seran els seus successors— no obtingués aquest relleu social. De fet, no sempre ha estat com ara, no sols en els temps de les catacumbes, sinó també en temps més recents. Deixaria, per això, d'ésser interessant per a nosaltres, els catòlics, el bisbe de Roma i successor de Pere?

La resposta ens remet al vertader rostre del Papa. Aquest no és el d'un cap d'Estat, o el d'un líder civil, o el d'un home carismàtic. Si hi ha unes qualitats personals que fan possible el millor de tot el que acabo d'esmentar, no fan cap nosa, ben al contrari. Però el ministeri

petrí és una altra cosa, i estava ja tot ell en aquell home que caminava a la meitat del segle primer pels barris portuaris de Roma, portador d'una missió que el Mestre Ressuscitat li havia confiat: «Confirma els teus germans!»

Els evangelis tenen un especial interès a destacar que Pere fou beneficiari privilegiat de les aparicions de Crist ressuscitat. Enguany, amb la lectura de l'evangeli de Marc a la Vetlla Pasqual, hem escoltat la referència explícita que aquest evangelista fa a Simó en el missatge angèlic. «Digueu als deixebles, i a Pere...» Creure en Jesucrist vivent, vencedor del pecat i de la mort és la fe de l'Església, i calia que l'encarregat de confirmar en ella els germans tingués una especial intervenció del Senyor.

El Papa és el successor de Pere, com el col·legi episcopal és successor del col·legi apostòlic. Ni el Papa ni cap dels bisbes actuals ha tingut cap aparició del Senyor ressuscitat. Però la missió del Papa —el ministeri petrí— i la dels

bisbes continua essent la que des del principi Jesús volgué per als Dotze. El vertader rostre del Papa és el del que confirma els germans en la fe.

L'exercici del ministeri petrí

La forma d'exercir aquest ministeri pot ésser molt diversa segons les èpoques i segons la mateixa personalitat dels Papes. La història en dona testimoni. Per això és tan relativa la qüestió de saber si el Papa pot continuar fent exactament tot el que ha fet fins ara en matèria de desplaçaments, de celebracions, de documents, etc. Sens dubte que tots desitgem que sigui així, però no cal fer-se un clixé fix de l'exercici del ministeri petrí.

Segurament que seria molt més útil a la vida cristiana insistir en la pregària pel Papa, amb cordialitat, afecte i respecte. I alhora aprofundir en tants i tants aspectes del que, per escrit i per la seva mateixa vida, ens ensenya el papa Joan Pau II.

petites homilies

Temps d'Església

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se'n anaren a predicar pertot arreu, i el Senyor hi cooperava, confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien. I Marc acabà d'escriure el seu evangeli. La bona notícia de Jesús, el Messies, Fill de Déu, que havia començat amb l'anunci d'una veu que clama en el desert: Obriu una ruta al Senyor, i acaba mostrant-nos la ruta oberta de bat a bat. Un camí de dues direccions. Aneu pel món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. La direcció de la missió. Déu va a la recerca dels homes i dones de tot el món. Ell, que ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt del cel, per damunt de tots els qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. La humanitat puja fins a Déu. La direcció de la salvació. I, aplegant les dues direccions, com en un nus de camins, l'Església. El temps de l'Evangeli viscut i lliurat a la humanitat —el temps de Jesús— s'havia acabat. Comença el temps de l'Evangeli rebut i cregut. El temps de l'Església. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

L'Església, cos de Crist, espera confiada. Espereu aquí la promesa del Pare que vau sentir dels meus llavis. Testimoni de la força de l'Esperit. Camí de l'acció de Déu a tot el món. Ells se'n anaren a predicar pertot arreu. Fermament de renovació de la humanitat. Orientar la humanitat a anar més enllà dels simples camins humans. Que conegueu a quin esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria ens té reservades l'heretat que ell ens dona entre els sants. Aplec dels fidels seguidors de Jesús, oberts per gràcia a tots els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell.

Conèixer Jesucrist. Conèixer-lo i seguir-lo a través de l'Església i en l'Església. Viure'l en comunió amb els germans. Fer-ne l'experiència. Descobrir que Ell és el centre de la creació. La clau de volta de la història. La salvació de tot. I amb aquesta fe, celebrar-lo en la festa i en la lluita de la transformació del món, tot esperant, plens de confiança, que Ell torni. Perquè Ell, l'anyell que ha estat degollat, viu. I des d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts. Entre l'Ascensió i el retorn del Crist, l'Església peregrina, camina, en el temps i en l'espai amb l'Esperit, testimoniant la salvació de Jesucrist, cap al Pare. Construint el Regne.

L'Ascensió, obra de Giotto (capella Scrovegni, de Pàdua).

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 3)

JUNY

4. Diumenge

L'Ascensió del Senyor (S), *Blanc*. Lectures: Fets 1:1-11 / Salm 46 / Efesis 1:17-23 (o bé: Efesis 4:1-13) / Marc 16:15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Caracciolo, fdr.; Quirí i Clateu, bs. mr.; Medard, b. Santes, Sadurnina, vg. mr.; Rut i Noemí, matr. bíbliques.

Festa Major: a Ossera i el Tarròs.

5. Dilluns

Sant Bonifaci, bisbe, màrtir (MO) *Vermell*. Lectures: Fets 19:1-8 / Salm 67 / Joan 16:29-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sanç, mr.; Doroteu, prev. mr.; Nicanor, mr. Santes, Zenaida, Círia, Valèria i Màrcia, mrs.

6. Dimarts

Fèria. *Blanc*. Lectures: Fets 20:17-27 / Salm 67 / Joan 17:1-11a. Si es vol: **Sant Norbert bisbe, fundr.** (MLI) *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Artemi, mr.; Marcel·lí Champagnat, fund. maristes. Santes, Càndida i Paulina, mrs.

7. Dimecres

Fèria. *Blanc*. Lectures: Fets 20:28-38 / Salm 67 / Joan 17:11b-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere, prev. mr.; Valabons, diaca mr.; Licarió, mr.; Sabinià i Vistremund, mjos. mrs.

8. Dijous

Fèria. *Blanc*. Lectures: Fets 22:30; 23:6-11 / Salm 15 / Joan 17:20-26. TORTOSA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F) *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, arq.; Maximí, Gildand, Heracli i Clodulf, bs.; Sal·lustià, cfr. Santa Cal·líope, mr.

Festa Major: a Cànoves.

9. Divendres

Fèria. *Blanc*. Lectures: Fets 25:13b-21 / Salm 102 / Joan 21:15-19. Si es vol: **Sant Efrem, diaca, dr.** (MLI) *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Primus i Felicià, mrs.; Ricard, b.; Columba, ab.; Vicenç, mr. Santa Pelàgia, vg. mr.

10. Dissabte

Fèria. *Blanc*. Fets 28:16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21:20-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab. mr.; Getuli, Crispul i Restitut, mrs.; Asteri, b.

Lectures bíbliques

L'Ascensió del Senyor

Cicle B

Lectura primera

Ft 1:1-11

S'enlairà davant d'ells

Lectura dels Fets dels Apòstols

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i

un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homens de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

Salm responsorial

46:2-3,6-7,8-9 (R.: 6)

Aplaudiu pobles de tot el món,
aclameu Déu amb entusiasme.
El Senyor és l'Altíssim, el terrible,
rei de reis a tot el món.

**R. Déu puja enmig d'aclamacions
al so de corns puja el Senyor.** (O bé: *Al·leluia*)

Déu puja enmig d'aclamacions,
al so de corns puja el Senyor.
Canteu a Déu, canteu-li,
canteu al nostre rei. **R.**

Que és rei de tot el món,
canteu a Déu un himne.
Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al tron sagrat. **R.**

Lectura segona

Ef 1:17-23

El féu seure a la seva dreta dalt del cel

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dóna entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt del cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

(O bé: *Ef 4:1-13*)

Al·leluia

Mt 28:19, 20

*Aneu a convertir tots els pobles; jo seré amb
vosaltres cada dia fins a la fi del món.*

Evangeli

Mc 16:15-20

*Jesús fou endut al cel
i s'assegué a la dreta de Déu*

Acaba l'evangeli segons sant Marc

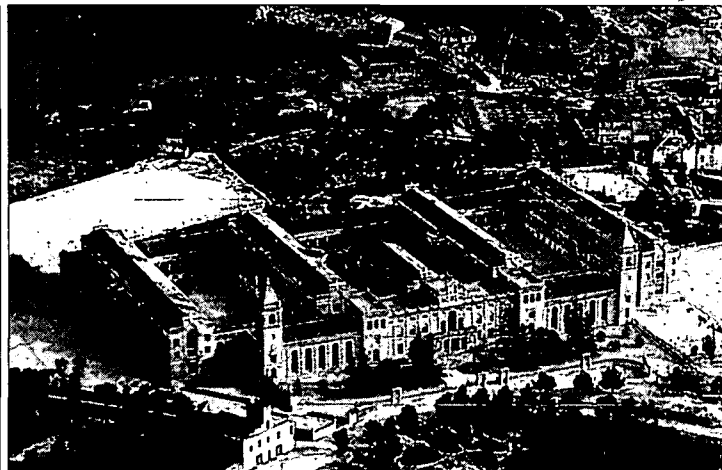
En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar per tot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

Tortosa

diòcesis

Fusió del Col·legi de Sant Josep i el de la Sagrada Família

■ L'objectiu és garantir una proposta educativa de qualitat

Col·legi Sant Josep i Col·legi Sagrada Família.

TORTOSA.— El 17 de maig es feia públic l'acord de la incorporació de l'històric Col·legi dels Josepets, propietat de la Germandat de Sacerdots Operaris diocesans, al de la Sagrada Família, amb seu al Seminari.

L'objectiu, confessat per totes dues parts, és «garantir una proposta educativa de qualitat per a les famílies de Tortosa, inspirada en l'humanisme que neix de l'Evangeli». S'hi afegeix en formalitzar la unió que «es vol promoure un tipus d'escola que sigui lloc de formació integral mitjançant la relació interpersonal (...), incorporant l'encontre i el diàleg amb els pares i les famílies».

En concret, però, les causes que han facilitat i precipitat la fusió són la lenta davallada de matrícula al Col·legi de Sant Josep. La raó principal és la baixa natalitat de les famílies tortosines i, en segon lloc, probablement, la degradació sociològica de l'antic barri del Rastre, on està ubicat el

Col·legi que va fundar el beat Mn. Sol. El centre té només 336 alumnes i gairebé 30 professors. Al setembre tot el professorat passarà a formar part del claustre de la Sagrada Família. També s'integrarà a l'equip directiu un sacerdot operari de la Germandat. Tots els pares són invitats a matricular els seus fills en el centre receptor. Si cal, es facilitarà un autobús per traslladar els alumnes.

El Col·legi de la Sagrada Família té més de 500 alumnes i, una vegada feta la unió, serà possible que les renovades escoles disposin d'una línia de llar d'infants, dues de primària, tres d'ESO i dues de Batxillerat, i ofereix les branques de Tecnologia, Humanística, Ciències de la Na-

tura i de la Salut. Cal sumar-hi com a avantatge les àmplies i modernes instal·lacions esportives.

Cal fer constar que les respectives associacions de pares i els claustres de professors han comprès les raons urgents de la fusió. Però també cal dir que molts familiars del Col·legi de Sant Josep han manifestat la seva sorpresa i han lamentat per raons afectives el tancament del centre. En el fons s'interpreta com una valoració positiva de la tasca educativa durant cinquanta anys.

Hom pensa que a Tortosa, en una àrea de només 25.000 habitants, quatre col·legis concertats de l'Església són massa. Segons el P. Francesc Riu, del Secretariat de les Escoles Cristianes de Catalunya, el que cal fer és dialogar per complementar-se i especialitzar-se, i sempre sense por.

J. Blanc i Bahima

L'arxiprestat de Sant Mateu celebra el Jubileu

TORTOSA.— El 14 de maig, uns 350 feligresos de l'arxiprestat de Sant Mateu es van concentrar a la catedral. Aquesta comarca del Baix Maestrat té només 9.616 habitants, 9 parròquies, 7 preveres i una comunitat de monges agustines. La seva riquesa monumental i d'art litúrgic és el contrapunt positiu. En l'exposició *Fidei Speculum*, que tots van visitar abans o després de la missa, van reconèixer les pròpies peces, que han sabut custodiar als museus parroquials o als temples. Pensem en Sant Mateu, Traiguera, Catí, Salzedella..., va ser terra levítica, santificada per sant Vicent Ferrer i també bastió de templers, hospitalaris i orde Montesa. La comarca conserva peces valuosíssimes del papa Benet XIII, Pedro de Luna i la capital Sant Mateu va ser l'escenari de cloenda de les controvèrsies iniciades a Tortosa entre rabins i teòlegs cristians (1414). També a Sant Mateu es va signar el 1429 la fi del Cisma d'Occident.

En el manifest d'entrada, l'arxiprest, Mn. Florencio Alberó, es va fer ressò de la Jornada de Pregàries per les Vocacions Consagrades. Un tema que repetirien els representants de cada parròquia en el moment de les pregàries dels fidels. Es demana educar per a la comunió i la missió consagrada intra i extra diocesana. Les ofrenes del pa i del vi van ser complementades pels fruits típics de cada poble: oli, formatge i cireres. Tot, com la col·lecta en diners, es destina a Càritas.

En l'homília, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va destacar que «els nostres joves participen d'un món marcat per l'anar i tornar, pel moviment, per la multiinformació, i així sempre distrets, amb poques referències i pocs models. Tenen por del seu futur, experimenten desassossec davant compromisos definitius; i es pregunten sobre la pròpia existència... (...). No tenen projecte a llarg termini, estan atrapats per tot el que és immediat». (J.B.B.)

Trobada de seixanta escolans al Seminari

TORTOSA.— El dissabte 13 de maig es van aplegar al Seminari, una vegada més, nois i noies de Postcomunió que fan el servei d'altar a les seves parròquies. Responien a la convocatòria de Mn. Víctor Cardona, vicerector del Seminari i delegat de Pastoral Vocacional. Els participants procedien aquesta vegada de Vinaròs, Benicarló, Tivissa, Tortosa, Roquetes, Ulldecona, la Sénia, l'Aldea...

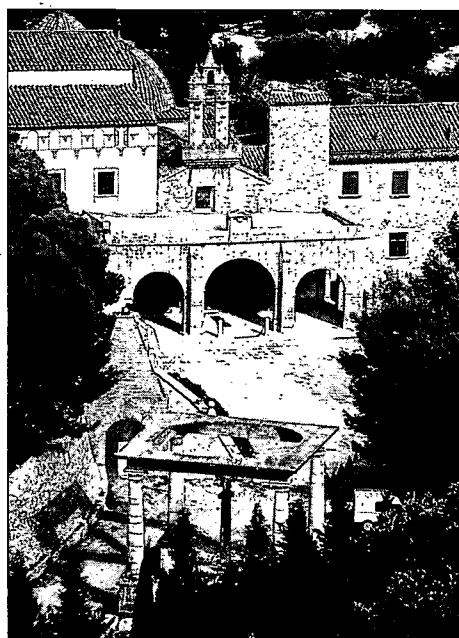
Com sempre, després de l'acolliment, es va fer una catequesi viva. Es va elegir el procediment de l'escenograma. L'eix vertebrador va ser que la missa es viu com un àpat de germans en dues taules successives: Paraula i Eucaristia. Hi van treballar vuit grups. Una vegada sensibilitzats es va passar de la catequesi a la litúrgia. L'atenció es va concentrar en l'ambó i el ciri pasqual. Tothom assegut a redós d'aquest gran cercle de llum. L'homília, a mida d'escolans i escolanes amb sotana blanca i cor receptiu, volia viure que el Crist se'ns regala.

Cal afegir que el mateix dissabte es va celebrar per tota la diòcesi la Cadena de Pregària per les Vocacions Consagrades, de les 0 a les 24 hores. Convents, col·legis de l'Església i algunes parròquies, entorn de trenta i seixanta minuts, van demanar la pluja de vocacions en temps de sequera. (J.B.B.)

Comença a funcionar el Centre de Recursos

TORTOSA.— A la Casa de l'Església de la capital de la diòcesi ha nascut un Centre de Recursos Pedagògics per a l'educació de la fe. El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, ha fet confluïr les finalitats de les delegacions de Catequesi i d'Ensenyament amb els Serveis de Coordinació de l'Educació de la Fe. Així que en aquesta Casa eclesial els recents serveis que s'ofereixen, segons informen les dues responsables, estan en la línia de l'educació de la fe: oferir materials complementaris a catequistes i professors de Religió, facilitar l'intercanvi d'experiències amb la finalitat de fomentar la reflexió sobre la missió educativa, detectar necessitats de formació i elaborar propostes per trobar solucions, i fomentar la creació de grups de treball i endegar seminaris sobre temes interessants.

Fins ara la resposta ha partit dels centres públics que demanen materials per a l'educació infantil en matèria religiosa. Cada tres setmanes s'han reunit els professors interessats —de les cinc a les set de la tarda— just els dimecres i els dijous. Ara ja es pensa en el curs 2000-2001 per avançar en els objectius prioritaris. (J.B.B.)

Santuari marià de la Font de la Salut (Traiguera).

Tarragona

Servei d'informació de l'arxiprestat Tarragona Centre

■ L'oficina es troba al Centre Pastoral Bisbe Borràs

TARRAGONA.— Tot i que l'any passat l'arxiprestat de Tarragona Centre, amb caràcter experimental, va iniciar una tasca adreçada a la informació del ciutadà, ara acaba de refermar i donar impuls definitiu a la iniciativa, a través del que s'ha anomenat Servei d'Acolliment i d'Informació.

La finalitat principal d'aquesta mena de «finestreta única» és donar informació al ciutadà sobre tots els serveis i les activitats que es desenvolupen a les onze parròquies que configuren l'arxiprestat de Tarragona Centre, que té com a responsable Mn. Josep Bofarull.

El servei esmentat té obertes les portes de dilluns a divendres, en horari de cinc de la tarda a vuit del vespre. L'encarregada de l'atenció és Pepi Solé, que assegura que «la vertebració d'aquest servei es deu en bona mesura a la necessitat de donar atenció a la joventut». En aquest aspecte el Centre també es proposa coordinar les activitats que generin els joves, a l'esguard de les parròquies dels

arxiprestats de Tarragona Centre i Perifèria. Una bona mostra és l'Aplec Interparroquial de Joves, que tindrà lloc el dissabte 10 de juny en el marc de la parròquia de Sant Pau de Tarragona.

L'oficina d'informació de l'arxiprestat de Tarragona Centre es troba al Centre Pastoral Bisbe Borràs, al carrer de Sant Francesc número 16, i ha estat dotada de línia de telèfon, fax i equip informàtic. Aquest despatx esdevé força operatiu pel que fa a consultes de tota mena que pugui formalitzar el ciutadà, des de preguntes de joves sobre residències estudiantils o la possibilitat d'allotjar-se a cases particulars fins a la sol·licitud d'informació sobre els crèdits universitaris

que es poden realitzar a l'Escola de Treball Social.

Una altra de les finalitats del servei se centra a proporcionar informació sobre les activitats parroquials de l'arxiprestat, com tramitar documentació en l'àmbit parroquial i els respectius horaris d'atenció al públic. Segons ha declarat Mn. Bofarull, «pretenem en el futur ampliar l'horari de funcionament i apropar més el servei, a peu de carrer».

Joan Boronat

GIRONA

Trobada festiva a Pontós

PONTÓS.— El dia 4 de juny Pontós (Alt Empordà) serà escenari d'una trobada festiva per celebrar el nomenament com a fill adoptiu del poble de qui és el seu rector des de fa prop de quaranta anys, Mn. Pere Font. De la mateixa manera, se celebrarà també la dedicació d'una plaça als germans maristes, que van ser presents a Pontós des del 1903 fins al 1972. El programa d'actes s'inicia a dos quarts d'una del migdia amb una missa cantada presidida per Mn. Pere Font i amb la presència del germà Emili Turú, provincial dels maristes. Seguidament, es procedirà a lliurar la placa de fill adoptiu i a dedicar la plaça. Finalment, hi haurà un dinar de germanor al Local Social. (C.C.)

Els claretians acullen l'exposició missionera d'Enllaç

L'exposició ha trobat a Girona una bona resposta.

GIRONA.— Els claretians han acollit durant dues setmanes una exposició itinerant que presenta els camps de treball a les missions de Bolívia, Panamà, el Camerun i Rondònia, al Brasil, que és la regió missionera encarregada a la província claretiana de Catalunya. Aquests camps, que duren un mes i on cada any hi va una trentena de joves catalans, estan organitzats per l'ONG Enllaç, depenent de la congregació fundada per sant Antoni Maria Claret.

Aquesta experiència, que es prepara durant tot un any, fa canviar la vida, segons assegura Goretti Piferrer, que hi

ha anat dos anys. «És una experiència tan forta —explica aquesta jove de Girona— que quan tornes vols donar-ho a conèixer per tots els mitjans, però et trobes una mica incomprès perquè aquí hi ha una visió molt diferent. Al final no et sents d'allà perquè no és la teva cultura, però tampoc no et sents del tot d'aquí.»

Enguany les places estan gairebé plenes. L'exposició ja ha passat per Valls, Mataró i Torelló. A Girona ha trobat una bona resposta, sobretot de grups d'escoles que l'han visitada. D'altra banda ha estat l'ocasió de recuperar el soterrani del centre de catequesi, totalment renovat. (G.F.)

Els seminaristes de l'any introductori visiten la diòcesi

GIRONA.— El dijous 11 de maig els quinze joves de primer de l'any introductori del Seminari Interdiocesà van visitar el bisbat gironí. Es tracta d'una de les activitats programades en el pla de formació per permetre als futurs sacerdots pal·lar la realitat de diverses seus catalanes. Aquest curs ja han anat a Vic, i està programat viatjar també a Tarragona.

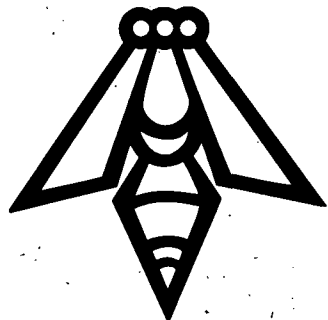
El bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, els va fer una xerrada sobre les característiques del prevere diocesà, en

què va destacar la col·laboració amb el cap de la diòcesi, la pluralitat de la societat en què exerciran el seu ministeri i la disponibilitat amb què han d'estar al servei de la gent concreta. També van aprofitar per visitar les dependències del bisbat, l'Institut Superior de Ciències Religioses, l'església de Sant Fèlix i la catedral, on el canonge i mestre de cerimònies Genís Beltrán els va guiar a través d'un ric recorregut comentat. (G.F.)

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferriusa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Lleida

Bicentenari de l'església de la Santa Creu

■ El Cor Cantator edita un disc compacte

TORREFARRERA.— La parròquia de la Santa Creu del poble de Torrefarrera (Segrià) commemora enguany el seu bicentenari. L'església es va acabar l'any 1799 amb aportacions de tot el poble i avui és considerat l'únic temple neoclàssic de la comarca.

Amb aquest motiu s'han desenvolupat diversos actes per commemorar aquest aniversari, com diverses obres de restauració, que superen ja els set milions de pessetes: «... i tot s'està pagant amb aportacions voluntàries dels fidels», diu el rector, Mn. Àngel Escalas, satisfet per la resposta i entusiasme del poble envers la seva església bicentenària. La darrera d'aquestes iniciatives ha estat la gravació d'un disc compacte en honor i a benefici del bicentenari de l'església, a càrrec del petit Cor Cantator, Cantaires de Torrefarrera, amb el títol *Ars Canendi*.

El treball ofereix un ampli repertori de música religiosa i popular, del qual destaca, però, la cançó titulada *Bicentenari església de la Santa Creu*, que el cor ha compost per a l'ocasió i que amb ella ret així un homenatge al temple en què va néixer com a cor de cambra, format per quatre veus masculines i sis femenines, i on s'ha

aixoplugat per interpretar les seves cançons.

En la presentació del disc compacte els farrerins van poder escoltar totes les cançons i l'estrena emocionada de l'himne del bicentenari. A la meitat del concert el rector va dir unes paraules d'agraïment per la iniciativa. L'alcalde del poble, Antoni Fo, va fer també ús de la paraula per referir-se a l'església de la Santa Creu en el sentit que «constitueix una part important de la nostra història. Ha estat i és testimoni viu dels esdeveniments més significatius del nostre poble. En aquest edifici hem compartit joies, alegries, penes i celebracions». L'alcalde va destacar que el temple és per al poble el seu edifici més emblemàtic: «Cal, per tant, donar suport a tots els esforços encaminats a la seva restauració.» L'Ajuntament ha col·laborat amb l'edició del disc compacte i ha donat el seu suport a l'activitat musical del cor de cambra.

Petit Cor Cantator, Cantaires de Torrefarrera.

En la caràtula del disc, el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, en la seva presentació es refereix a l'església de la Santa Creu com la casa de Déu «que ha estat i vol continuar sent per a tot el poble. Un temple dignificat és

sempre el signe d'un poble que estima la seva història i d'una comunitat cristiana viva, que valora la seva casa pairal, on ha nascut a la fe i on la celebra joiosament».

Jordi Curcó

Noces d'or i argent sacerdotals

LLEIDA.— El Col·legi Episcopal de Lleida va ser el 6 de maig l'escenari de la celebració de les noccs d'or i d'argent de vuit capellans de la diòcesi presidida pel bisbe Francesc Xavier Ciuraneta. Set d'ells celebren els seus cinquanta anys de sacerdot, concretament el canonge penitenciari de la catedral, Melchor Bajén; el també beneficiat de la catedral Miquel Oromí; el rector de la parròquia de Sant

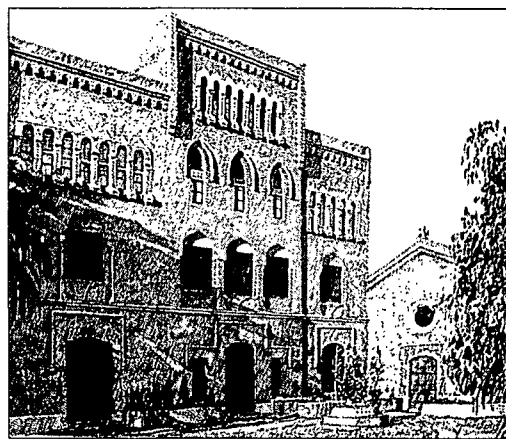
Joan, Ramon Freixes, i els sacerdots jubilats Joan Grau i Amable Redón, així com Manuel Linés, rector fins fa poc de Montsó, que no va ser present a la celebració, i Eladi Gros, rector de Velilla de Cinca. Aquests dos darrers pertanyen actualment a la diòcesi de Barbastro-Montsó. El prior dels carmelites lleidatans, el P. Àngel Briñas, és de tots ells qui celebra les noccs d'argent. (J.C.)

BARCELONA

Nou delegat de Mitjans de Comunicació Social

BARCELONA.— L'arquebisbe de Barcelona ha rellevat el que fins ara ha estat delegat general per als Mitjans de Comunicació Social, Marcel·lí Joan, i ha nomenat nou delegat Mn. Jordi Piquer i sotsdelegat Mn. Josep M. Alimbau. Mn. Piquer és sacerdot i periodista i treballa a la Delegació de Mitjans des de l'any 1974. Ha dirigit el *Butlletí Oficial de l'Arquebisbat* i actualment és director del *Full Dominical* i col·labora en les seccions religioses de *La Vanguardia* i *Ràdio Estel*. Mn. Josep M. Alimbau és també sacerdot i periodista. Treballa a la Delegació des del 1962, ha estat redactor en cap del *Full Dominical* i director del *Butlletí Oficial de l'Arquebisbat*. Dirigeix el programa de valors humans *Objectiu l'home* a *Ràdio Barcelona* i col·labora en diversos mitjans de premsa. (C.C.)

FUNDACIÓ COL·LEGI SAGRAT COR SARRIÀ

c/ Sagrat Cor, 25
08034 Barcelona
Tel. 932 030 200
Fax 932 802 049

Els cicles formatius
disposen d'una borsa
de treball

A més d'Educació infantil
Primària
ESO

OFERIM TRES NIVELLS TAMBÉ CONCERTATS
amb el Departament d'Ensenyament

- CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR
 - Integració Social (2 cursos)
 - Secretariat (1 curs)
 - Educació infantil (2 cursos)
 - Comerç Internacional (2 cursos)
- CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJA
 - Gestió administrativa (1 curs)
- BATXILLERAT amb les modalitats:
 - Ciències de la Naturalesa i la Salut (2 cursos)
 - Humanitats i Ciències Socials (2 cursos)
 - Tecnològic (2 cursos)

<http://www.pangea.org/sagrat.cor.sarria>
a/e: sagrat.cor.sarria@pangea.org

Fort impuls a la rehabilitació integral d'una de les joies arquitectòniques de la capital de la Conca de Barberà

Santa Maria de Montblanc, a la recerca de la seva joventut

Montblanc traspua antiguitat per tots costats. Passejar pels seus carrers obliga el visitant a rememorar un passat llunyà del qual tan sols es tenen referències a través dels llibres. El pes de la història està inscrit en cada pedra del seu conjunt monumental i d'una manera molt significativa en la que molts consideren la «perla de Montblanc», l'església de Santa Maria la Major. Aquesta joia arquitectònica dels segles XIII-XIV representa una de les expressions màximes de l'art gòtic de la comarca. A aquesta perla, no obstant això, el pas del temps també l'ha marcat i la seva brillantor ja no és la de la seva joventut.

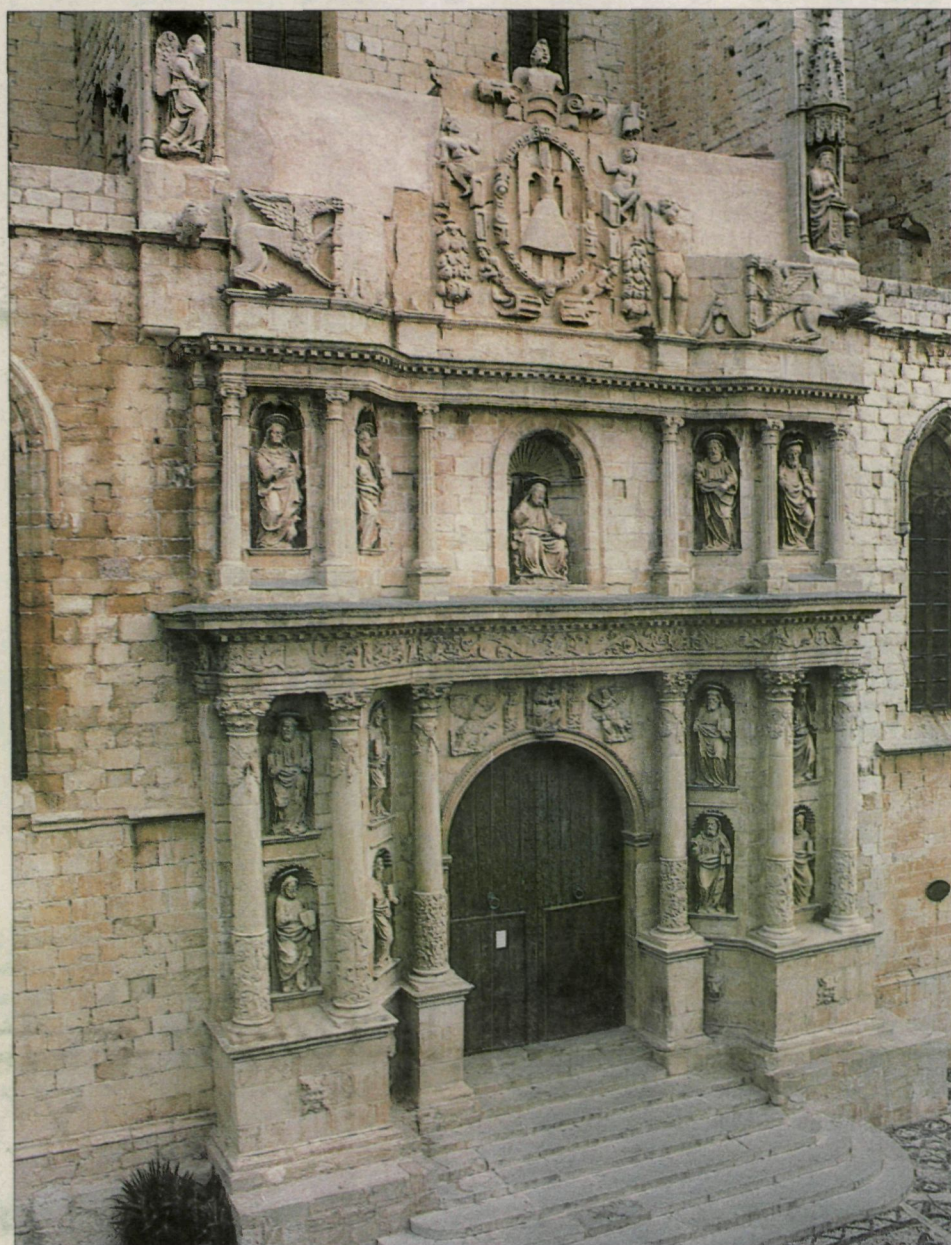
Santa Maria de Montblanc demana des de fa temps una rehabilitació a fons, que permeti gaudir de tot el seu atractiu i fer-ne viable la conservació. Fa cinc anys ja es va fer la restauració de la façana, considerada com una de les intervencions més urgents. Era el primer pas d'un procés l'objectiu del qual és el de retornar la bellesa natural a aquesta perla tan estimada pels habitants de la coneguda

com a Vila Ducal. Igualment, el 1998 es van començar a rehabilitar per raons de seguretat cinc dels pinacles més afectats de l'església, obra que es va acabar aquesta Setmana Santa. Amb tot, encara s'ha de començar la major part de les reformes i per això el mes de febrer passat es va crear una comissió cívica que impulsa les obres i encoratja els habitants del municipi a col·laborar-hi econòmicament.

El pressupost per a una rehabilitació integral de Santa Maria la Major està calculat en més de 100 milions de pessetes. De moment, des de l'Administració les ajudes arriben amb comptagotes, sobretot si les comparem amb els 700 milions atorgats per a l'hostatgeria de Poblet o els 250 per a la catedral de Tarragona.

REFORMA INTEGRAL

L'església de Santa Maria necessita una rehabilitació general. Concloure la restauració de la resta de pinacles, pintar-los, intervenir en els contraforts i les gàrgoles, i deixar en condicions òptimes la teulada interior són algunes de les re-

La façana de Santa Maria, de proporcions renaixentistes i ornaments barrocs, ja va ser rehabilitada fa cinc anys.

formes més urgents. També es preveu arreglar i impermeabilitzar les cobertes de les capelles laterals, netejar les façanes i les vidrieres de les terrasses, i condicio-

nar el mirador del temple i la il·luminació interior. Per a aquesta fase, no obstant això, la urgència no és tanta i la durada de les reformes dependrà de la disponibilitat econòmica.

A l'intent d'aconseguir unes ajudes més grans per part de les administracions, una cosa en la qual es treballa des de fa temps, s'afegeix també l'esperança que els habitants de Montblanc intervinguin activament en el projecte. Des de la comissió cívica que vetlla per la restauració del temple s'han emprès activitats i iniciatives que aportin diners i que consciencin la població sobre la necessitat de la rehabilitació. En aquesta comissió s'han reunit els diferents estaments del poble, especialment la plebania (nom que tradicionalment rep la parròquia a Montblanc) i l'Ajuntament, amb vista a unir esforços per aconseguir el seu gran repte, recuperar la imatge original d'una església construïda cap als segles XIII-XIV.

A l'interior de l'església i des de fa uns mesos, un equip de la Generalitat porta a terme altres actuacions, encara que no sobre l'estructura, sinó sobre altres dels elements que aporten una gran riquesa a l'enclavament gòtic, els retaules. Actualment es treballa en el retaule de Santa Anna, al baptisteri, i a partir del mes de juliol s'actuarà sobre el retaule de pedra de Sant Bartomeu i Sant Bernat.

Els pinacles són un dels elements més necessitats de restauració.

L'església de Santa Maria és un dels grans temples gòtics de la diòcesi de Tarragona.

Presentació del pla parcial

L'1 de juny proper es presentarà el primer pla parcial de rehabilitació de l'església de Santa Maria de Montblanc. Aquest primer projecte arriba fins al 2006, data en què s'espera que les reformes principals ja estiguin fetes. Així, Santa Maria la Major podrà assistir amb els millors arreus a la gran celebració a Montblanc del centenari de la coronació de la Mare de Déu de la Serra.

També es presentarà aquest primer de juny proper un butlletí elaborat per la «comissió cívica prorehabilitació de l'església de Santa Maria la Major» on periòdicament es farà un seguiment de les obres i es convidarà a participar econòmicament en les despeses. Un dels principals objectius de la comissió és aconseguir que algunes de les empreses que actualment estan instal·lades a la zona participin en la recuperació d'aquesta important peça del patrimoni monumental.

Aquesta església del segle XIII-XIV té aparença de catedral.

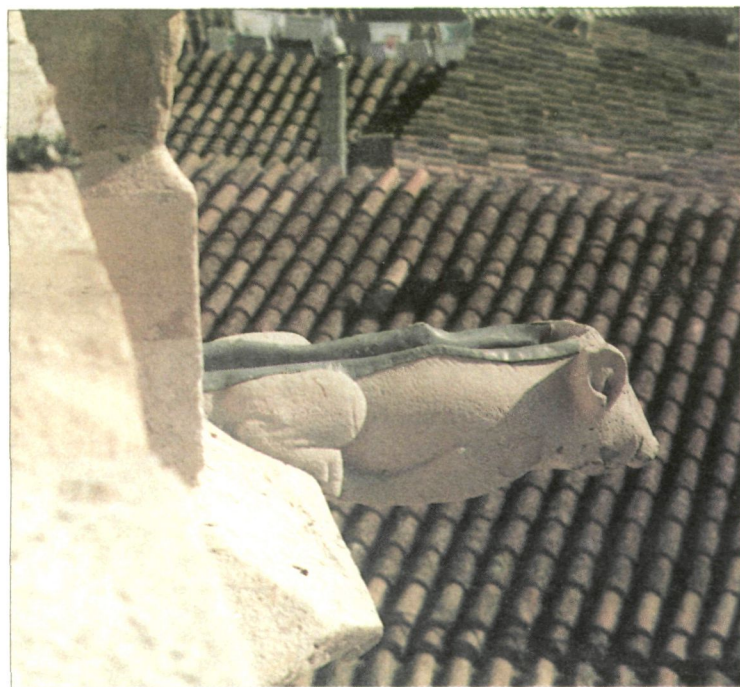
UNA ESGLÉSIA AMB CARACTERÍSTIQUES DE CATEDRAL

La importància que des de la plebania s'ha volgut donar a aquesta reforma de l'església de Montblanc no és una cosa que respongui al caprici d'uns quants. Santa Maria la Major està considerada per l'Estat monument artístic des del 1947 dins d'un municipi, Montblanc, que tot ell ha estat declarat Patrimoni Monumental. La Generalitat, d'altra banda, també s'ha sumat a aquest reconeixement quan la va declarar el 1993 Bé d'Interès Cultural. Les ajudes per a la seva reconstrucció, no obstant això, no s'adquireixen amb gaire facilitat.

Santa Maria té port de catedral, per l'estil i per les dimensions. La seva nau central gòtica té una planta de 30 metres de llarg per 16,5 d'ample fins a l'inici de l'absis i una alçada de 26 metres fins a la clau de volta. La desena de capelles laterals, situades entre els contraforts, són de 5 per 5 metres, amb una alçada de 12 metres.

La història d'aquesta joia gòtica està molt unida a la del poble. Pocs anys després de la fundació de Montblanc, el 1163, ja es troben referències a l'església de Santa Maria. Inicialment es tractava d'una edificació molt senzilla d'estil romànic. Com a conseqüència del creixement demogràfic del municipi i del gran impuls econòmic de Catalunya a finals del segle XIII, es va emprendre la construcció d'un temple nou sobre l'anterior. No van faltar imprevistos i dificultats, algunes en forma d'epidèmia, com la pesta negra de finals del segle XIV. Va ser una construcció lenta i laboriosa, que aporta diferents estils arquitectònics, i que es va haver d'aturar diverses vegades. Encara avui està inacabada. Tot i això, Santa Maria continua sent una de les peces gòtiques de més valor de la diòcesi. Un enclavament que ens remunta inevitablement a la llunyania de l'època medieval i que ara, al llindar del segle XXI, vol tornar a mostrar els seus atractius de joventut.

Samuel Gutiérrez

▲ Les peculiars gàrgoles de Santa Maria també seran rehabilitades. ▼

Plebania de Montblanc, tot un toc de distinció

Les referències constants al passat que podem veure als exteriors de la Vila Ducal tampoc no passen desapercebudes en la denominació atorgada a algunes de les seves institucions. Una de les més característiques és la Plebania, nom que rep des de fa segles la parròquia de Santa Maria de Montblanc. Ni capellà ni rector, sinó plebà, és com anomenen Mn. Albert Palacín, el responsable màxim de la parròquia. Per a ell, rebre aquest apel·latiu és tot un honor i a la vegada tota una responsabilitat, ja que té darrere molts segles de tradició. Precisament al desembre del 1999 Montblanc va celebrar amb magnificència els 700 anys des de la institució del càrrec de plebà. No obstant això, als seus inicis i fins a l'any 1441, la plebania s'anomenava deganat.

L'etimologia de la paraula *plebà* o *plebania* té una procedència medieval o del llatí vulgar, com a derivació de la paraula *plebs*, que vol dir «conjunt de persones que depenen d'una autoritat revestida de la dignitat eclesiàstica». El seu ús devia estar molt estès durant l'edat mitjana, tot i que es limitava als rectors o a les parròquies d'una església matriu o de més antiguitat dins del municipi. Actualment Montblanc és l'única població de Catalunya que conserva aquesta denominació. A la resta de l'Estat tan sols la conserven dos municipis, tots dos a la Comunitat Valenciana.

Dins de Montblanc, el plebà sempre ha estat considerat una institució de primer ordre. No tan sols en l'àmbit eclesiàstic, sinó també en l'àmbit cultural, social i polític. Fins a mitjans del segle XIX el plebà també exercia com a notari i escriptor del municipi. Eren persones cultivades, llicenciats o doctorats en dret civil o eclesiàstic que han destacat notablement a la població per la seva tasca apostòlica, per les obres realitzades a Santa Maria o pel seu pes social i influència.

Urgell

Reunió dels canonges de les catedrals catalanes

LA SEU D'URGELL.— Els canonges de Catalunya, el dia 4 de maig, van celebrar la trobada anual a la Seu d'Urgell. L'eucaristia, una conferència sobre art i el dinar van constituir el programa del dia. La catedral va esdevenir seu de Catalunya.

Al migdia els 35 canonges de les catedrals de Catalunya es van reunir al primer temple diocesà per concelebrar l'eucaristia presidida pel bisbe d'Urgell, Joan Martí Alanís. El bisbe, en l'homilia, va saludar els preveres, va explicar el significat de la catedral en la vida eclesial, el seu paper a l'hora de conservar la tradició i la seva influència a transmetre la doctrina de l'Es-

glésia. Rol important avui perquè a vegades s'intenta acomodar la predicació al pensament del món. S'ha de fer un esforç per conservar la tradició i difondre el cos doctrinal de l'Església.

Els canonges van visitar el Museu Diocesà i, en la mateixa catedral, van escoltar una conferència de l'arquitecte Joan Albert Adell sobre la història i les característiques

de la catedral d'Urgell. El conferenciant va afirmar que l'actual, obra de sant Ot, és la tercera catedral construïda al mateix lloc. Va fer un ampli contrast de la catedral llombarda d'Urgell amb alguns monuments de la seva època i en va destacar la seva personalitat. Adell va elogiar la recent restauració del temple, particularment la recuperació de l'ara del segle v. El dinar de verdures i de carn de l'Alt Urgell va cloure la trobada festiva dels canonges de les catedrals catalanes que, almenys un dia, van convertir la ciutat d'Urgell en seu de Catalunya.

Antoni Mirabet

Visita al Centre Català de Solidaritat

BARCELONA.— Un grup de vint agents socials de la diòcesi d'Urgell van visitar el 28 d'abril amb caràcter informatiu el Cecas (Centre Català de Solidaritat) a Barcelona per conèixer les diferents fases del programa de desintoxicació de drogues. El grup era constituït per membres de l'equip tècnic de Càritas diocesana, de Càritas d'Andorra i de Càritas parroquial, treballadors socials, agents de la salut de l'administració municipal i comarcal, i professionals dels Centres d'Atenció Primària i dels hospitals de la diòcesi.

Els assistents van visitar la casa d'acollida que el programa té a Barcelona guiats pel mateix director del programa, el Dr. Narcís Martí, i per una educadora. D'aquests centres d'acollida per a la primera fase del programa, també n'hi ha a Tarragona, Lleida i Girona. Després de la visita, els assistents es van desplaçar a la comunitat terapèutica de Can Puig, on els beneficiaris del programa reben tractament social, terapèutic i educatiu. El grup va dinar amb els joves interns i posteriorment van resseguir les diferents dependències de la casa. (A.M.)

Benedicció de Sant Miquel del Pui

LA POBLA DE SEGUR.— Ràmon Sàrries, vicari general, el dia 8 de maig, va presidir la concelebració eucarística de l'Aplec de Sant Miquel del Pui i va beneir les obres de restauració realitzades els darrers vint anys al nucli considerat l'origen de la Poble de Segur. El lloc ha estat transformat per les obres de restauració i embelliment realitzades per un grup de poblatans que han volgut recuperar el bressol de la seva història.

Fa 25 anys el Pui de Segur era un munt de runes, murs caiguts i camins embrossats. Avui és un indret bell i ordenat gràcies a l'acció d'una colla d'amics que, presidits per Llorenç Sánchez i Vilanova, amb la col·laboració de la parròquia i d'una colla d'amics, han recuperat la pàgina més antiga de la història de la Poble de Segur. Viatges, hores de treball, debats..., tot amassat amb molta il·lusió. Han esbrossat camins i antics conreus, han aixecat parets, han reforçat les restes de l'església vella i han bastit la capella de Sant Miquel. Una obra dura i constant que els amics de la Poble de Segur agraeixen i celebren. (A.M.)

Compartim una mateixa sintonia...

106.6 FM 93.7 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf	BISBAT DE BARCELONA
104.4 FM	Solsonès	BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM 107.5 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat) Andorra (Ràdio Principat)	BISBAT D'URGELL

Urgell

Les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell celebren 200 anys de la fundadora

LA SEU D'URGELL.— «Una vida per als altres. La teva» és el lema escollit per les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell per celebrar al llarg de tot aquest any el segon centenari del naixement d'Anna Maria Janer, fundadora d'aquest Institut.

Són diversos els actes organitzats per commemorar aquest aniversari. El 18 de desembre passat es va inaugurar l'any centenari a Rubí, si bé l'obertura oficial es va produir durant l'assemblea general tinguda a la Seu d'Urgell i a Cervera, que va aplegar religioses de les tres províncies que constitueixen la congregació: Catalunya, Castella i Llatinoamèrica. Les eucaristies-presidides pel bisbe d'Urgell, Joan Martí Alanís, a la Seu d'Urgell, i pel bisbe de Solsona, Antoni Deig, a Cervera, van ser dos dels moments més significatius de la trobada.

Pel que fa a les activitats específiques programades per la província de Catalunya, totes tenen com a eix vertebrador remarcar la vida de servei i d'entrega als més pobres i necessitats d'aquesta dona catalana que va viure totes les vicissituds del segle XIX a casa nostra amb un esperit de fe i de solidaritat sense límits. Fins ara s'han portat a terme rutes i celebracions de la Pasqua amb alumnes i agents sanitaris als llocs més significatius de la vida d'Anna Maria Janer: Cervera, la Seu d'Urgell i Talarn.

El 30 de setembre està prevista una trobada festiva per celebrar el Jubileu a Montserrat que aplegarà religioses, escoles i centres assistencials. El 14 d'octubre tindrà lloc una trobada d'exalumnes a Cervera i per al mes de novembre, també a Cervera, les comunitats educatives i assistencials on són presents les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell compartiran la joia d'aquesta celebració amb tots els cerverins. Però, qui va ser aquesta dona que 200 anys després del seu naixement és capaç encara d'atreure nens, joves i grans?

Anna M. Janer va néixer el 18 de desembre de l'any 1800 a Cervera (bisbat de Solsona). A la seva ciutat natal, sota la mirada amorosida de la Mare de

Anna Maria Janer (Cervera, 1800).

Déu de les Savines i de la seva família, va descobrir la crida del Senyor a seguir-lo segons l'estil de les germanes de la caritat que atendien l'hospital de Castellort.

A aquest primer sí en seguirien molts d'altres: l'atenció als ferits durant la primera guerra carlina als hospitals de sang del Berguedà i del Solsonès, la cura dels nens orfes de la Casa de Misericòrdia de Cervera. I tot enmig de les continuades peripècies del segle XIX: fam, sequeres, guerres, epidèmies, desamortitzacions.

El 29 de juny del 1859, com a resposta a un servei de caritat, funda a l'hospital de la Seu d'Urgell l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, dedicat a l'assistència de malalts i avis i a l'ensenyament d'infants i joves. A la seva mort, l'11 de gener del 1885, l'Institut s'estenia ja pels bisbats d'Urgell, de Solsona, de Barcelona i de Tarragona. I quin va ser el nucli fonamental de l'experiència de Déu d'Anna Maria Janer?

UN CARISMA ENGRESCADOR

Perquè se sent estimada per Déu, Anna Maria Janer dedica tota la seva vida a atendre les persones marginades del seu temps: els malalts pobres i incurables, els apestats, els infants orfes, els ancians sols. Així, doncs, la caritat, l'amor a Déu i al proïsme, és el que mou aquesta dona a actuar, a sortir de si mateixa per atendre

la necessitat concreta de l'altre. Jesucrist, estimat, consolat i acaronat en cada malalt, en cada infant, en cada persona necessitada, és l'ideal suprem de la seva vida i la raó de la seva donació incondicional al germà.

Aquest do rebut és el que Anna Maria Janer deixa per herència a les germanes que continuen avui fent present l'amor de Déu amb aquest servei quotidià, senzill i amagat d'estimar els joves, els nens, els malalts i els avis amb unes notes distintives: la dimensió universal de la caritat, la identificació amb la situació dels altres tot descobrint-hi Jesucrist, una actitud previsor que vetlla pel bé de tots i un amor estable, pacient, fidel i misericordiós que mai no es cansa de donar-se. Com es concreta i on es realitza aquest carisma?

UNA MISSIÓ UNIVERSAL

En l'actualitat, l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell es troba present en diversos països dels continents europeu, americà i africà: Espanya, Andorra, Itàlia, Argentina, Paraguai, Uruguai, Xile, Colòmbia, Mèxic i Guinea Equatorial. Es tracta d'una presència que es desenvolupa en diversos camps d'acció: escoles, hospitals i residències, missions, parròquies, temps lliure i altres apostolats compatibles amb el carisma.

Casa natal d'Anna Maria Janer. Cervera. Carrer Major, 47.

Més enllà de les activitats concretes, la missió de les Germanes de la Sagrada Família participa de la missió evangelitzadora de l'Església. Un profund sentit eclesial i de comunió amb els representants de l'Església ha marcat la vida de l'Institut des dels seus inicis, així com el sentit d'encarnació en les realitats humanes. És per això que els fruits de la celebració d'aquest centenari manifesten aquestes dues característiques.

PROJECTES SOLIDARIS

Són dos els compromisos solidaris que des de la província de Catalunya s'impulsen durant aquest any. D'una banda, la construcció de pous a la missió de Nsork, a Guinea Equatorial. Allà les germanes atenen un parvulari, un internat per a noies i l'hospital i els dispensaris de diferents poblats. L'aigua potable és una de les necessitats bàsiques que cal cobrir en aquella zona.

L'altre projecte és el Casal Anna Maria Janer, situat als baixos de l'escola de la Sagrada Família del carrer Avinyó 20 de Barcelona. Es tracta d'un casal que funciona des d'aquest curs. De moment, atén els nens d'aquesta escola de cinc a set de la tarda; però preveu obrir les portes als altres nens del barri, a més d'ampliar els seus serveis cap a l'atenció dels adults. Les religioses i un grup de voluntaris ofereixen als infants la possibilitat de fer reforç escolar i altres activitats lúdiques i formatives: taller d'experiments, de fe i solidaritat, psicomotricitat, manualitats.

Si voleu col·laborar en la realització d'aquests dos projectes o si esteu interessats a conèixer més dades sobre la celebració d'aquest centenari, us podeu adreçar a la casa provincial de les Germanes de la Sagrada Família: carrer Soler i Roviro, 4, 3r 1a, 08018 Barcelona, tel. 932 311 965.

Gna. M. Pilar Adín
Sagrada Família d'Urgell

Vic

XIV Aplec al santuari ecològic del castell de Gallifa

GALLIFA.— Amb motiu de la festa internacional del Medi Ambient, el santuari ecològic del castell de Gallifa celebra el 4 de juny el seu XIV Aplec. Els actes, però, començaran el dia abans, quan a les deu de la nit, dalt de l'ermita, el Dr. Ramón Hervàs exposarà unes reflexions sobre el fenomen dels càtars.

El diumenge dia 4 de juny, a les deu del matí, es farà la crida a l'Aplec amb unes campanades solemnes. Seguidament, hi haurà la concentració

sota la carpa de l'esplanada. Pepe Beunza, precursor de la insubmissió dins el franquisme i actualment tècnic d'un parc natural, donarà el tret de

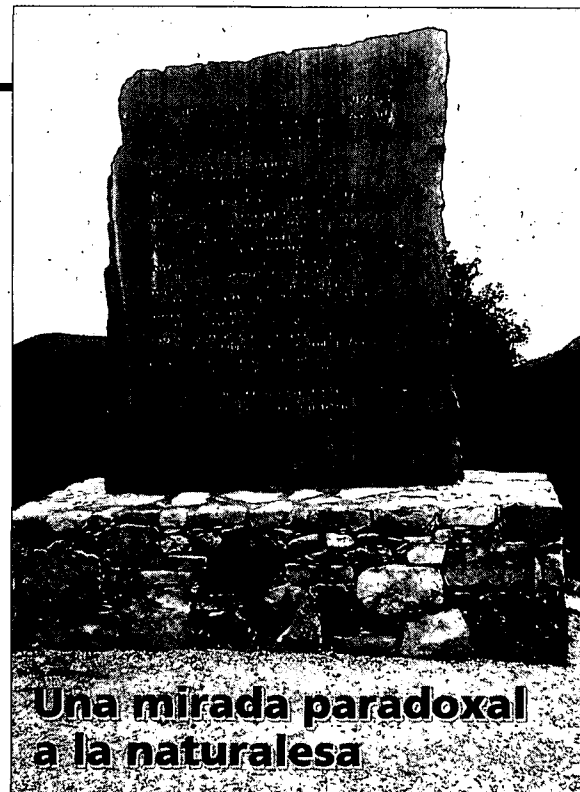
sortida amb el tradicional *Elogi de la naturalesa*. Mn. Josep Dalmau, capellà del santuari, presidirà la Missa sobre el Món des de la talaia del santuari. Al final es cantaran els *Goigs de l'Ecologia*.

A continuació Jaume Rodri, autor de l'escultura gegant de l'antiga deessa Artemis en farà la inauguració i la donarà al santuari. També explicarà les peripècies i anècdotes de la seva confecció. Després de celebrar la inauguració es baixarà a l'Auditori per contemplar la primera exhibició de castellers al santuari, a càrrec dels Castellers de Caldes, conduïts per Joan Moreno. I la cobla Contemporània farà ressonar els seus compassos i acords en la ballada de sardanes.

Com altres vegades, hi haurà una tómbola d'ajuda al santuari, amb un premi assegurat per a cada número. També hi haurà un servei d'entrepans freds i calents, i les taules de pícnic, obertes a tothom que vulgui dinar. Cal destacar també que s'organitza un autocar per anar directament des de Barcelona a l'Aplec, que sortirà de la cantonada de Passeig de Gràcia-Casp. L'hora de sortida serà a les nou del matí. Per reservar plaça cal trucar a Anna Nubiola, tel. 934 366 624. (C.C.)

Vista general de l'entorn del santuari.

Una mirada paradoxal a la naturalesa

*Amic! Assaboreja des d'aquesta balconada:
Tota l'Eternitat dins el «durar quiet»
d'un segon de temps.
Tota l'amplada i fondària de l'Univers
dins l'entranya de l'àtom.
Tota la Bellesa amb el seu esplendor
dins la tendresa d'una flor boscana.
Tota l'Harmonia vertiginosa del Cosmos
en el punt fix d'una brillant estrella.
Tota la potència espiritual de la Matèria
en «l'impuls vital» creador de l'home lliure.
Tota la Complexitat del fenomen del viure
dins la simplicitat del teu jo.
Tota la Luminositat del firmament
dins el diamant de la nit transparent.
Tota la sonoritat del Big-Bang
dins l'eixordador silenci dels grans espais.
Tota la grandesa del misteri de l'Amor
en el somriure acollidor d'un infant.
Tota la seducció apassionada del Viure
en el pas ferm del pelegrí cap a l'Absolut.*

(En el Mil·lenari Castrum Gallifa, 1999)
Mn. Josep Dalmau

O P I N I Ó

El desafiament de l'ecologia

Avui, quan una paraula es posa de moda, gairebé tens garantida la frivolitat o el simplisme mental. Es pren la part pel tot. L'anècdota domina sobre la categoria. És aquella frase que diu: «Per a mi la moda no existeix; per a mi la moda ets tu.»

Com que vull fer un parell de reflexions sobre l'ecologia perquè s'acosta el dia internacional del Medi Ambient —dia 5 de juny—, agafo aquest registre per expressar-me. Si un dia decideixes tallar un arbre i s'ensopega que passen per allà un grup d'escolars, et trobes, tot d'un plegat, en una situació de risc greu si un infant de la colla t'increpa dient: «Els arbres no es poden tallar!» Si tinguessin a mà algun llaç escorredor, et linxarien allà mateix. Els han ficat una idea fixa al cap, per comptes d'ensenyar-los a pensar: «Els indiques la lluna, i et miren el dit», diu un proverbi àrab.

A l'altre costat hi ha aquelles persones que volen ser transcendents dins d'aquest univers de l'ecologia, i et pinten les coses tan negres..., que si el forat d'ozó, l'efecte hivernacle, el perill atòmic, la desertització dels territoris, etc., que acaben predicant l'Apocalipsi com a perfectes «profetes de calamitats».

Fins ara les grans injustícies i desgràcies han provocat, aquí i allà, grans ideals per desbordar aquelles situacions insuportables a la dignitat humana. Fins no fa gaire, les grans corrents de pensament entusiasmaven els cors honestos i generosos, i encenien les emocions dels seus membres. Avui, si vols veure ànims enfervoritzats ha de ser davant d'un jugador de futbol, d'un conjunt de música sorollosa o alguna cosa pitjor. Les grans alçades de pensament són vols gallinacis arran de terra.

Avui tothom es confessa narcisísticament *ecologista*. Amb aquesta parauleta de moda es troben salvats. Fins i tot és el paravent on s'han refugiat els grans corrents de pensament d'ahir mateix, anarquistes, comunistes i socia-

listes, com hem vist. Però caigut el Mur de Berlín, el nou sistema capitalista salvatge se'ls ha menjat. L'horitzó de les mentalitats ha quedat tan buit, vist des d'Occident, que algun infeliç ha batejat la situació general amb el nom de «la fi de la història». Sembla que hagin quedat políticament agnòstics de tots els ideals elevats. No solament no veuen totes les amenaces a què estem abocats des del punt de vista ecologista i que mereixen una resposta de pensament i d'acció que ja s'ha iniciat —Greenpeace n'és la bandera—, sinó que s'adonen que la nostra societat opulenta està marginant i fabricant una «nova època de bàrbars» que faran l'assalt —com els històrics a Roma— sobre aquest luxós balneari que és Occident. Es farà justícia. Es recuperarà l'equilibri vital ecològic! Les grans causes que enamoren el cor dels homes i les dones s'obren pas històricament, de grat o per força. Amb cataclismes, si convé. Ja ho havia dit Jesús de Natzaret.

Els grans compromisos vitals de les esquerres amb els seus ideals oberts a tothom, ara s'han reduït a una actitud «neutra» equidistant dels extrems, «centrista» o pragmàtica. Els radicalismes utòpics per comptes d'omplir l'esperança i els afany dels homes donant-los un sentit del viure (tenim el testimoni de Xirinaç a la plaça de Sant Jaume), avui fan por. Tinc la impressió que aquest fenomen nou de replegament dels diversos nivells vitals que és queden únicament en allò que es veu i es toca, va succeir a l'inici del segle passat quan l'agnosticisme de

tema religiós es va posar de moda. A l'hora de voler treure la porqueria adherida al missatge evangèlic de l'Església com si fos una segona pell, no se'n sortiren. I llançaren l'aigua bruta de la palangana amb el «nano» dins... I encetaren nous camins de progrés, sense el misteri del Déu com a rerefons de totes les coses.

Ortega y Gasset ho denuncià en un article titulat *Déu a la vista!* «El paisatge agnòstic», diu ell, «no té termes últims. Tot en ell és primer pla, i falta així a la llei elemental de la perspectiva. És un paisatge de miop i un panorama mutilat. Es renuncia, amb lloables pretextos de seny, a descobrir el secret de les últimes coses «fonamentals» i es manté la mirada fixa en «aquest món», per tant un món sense fonament, sense seient, sense suport, illot que flota a la deriva sobre un misteriós element».

A ell li semblava difícil reviuire aquell estat d'esperit buit. S'equivocà. El reduccionisme agnòsticista s'ha desenganxat dels alts nivells de la transcendència, ha travessat els estrats de la filosofia metafísica, i ha aterrat dins el «pragmatisme» més barroer.

Ara el nou Univers de l'ecologia s'estrena. És radical. I es presenta sense aquelles adherències històriques en els camps de la manca de llibertat i de justícia que xocaven i repugnaven les persones honestes i idealistes. Si es volen veure, els testimonis abunden.

Al santuari ecològic del castell de Gallifa s'hi respiren aquests aires oberts. Es pretén superar l'home unidimensional: l'*homo economicus*. Un audiovisual curt dona el missatge ecològic que recull tots els components de la persona humana, a partir del nou concepte ecològic de la naturalesa, dins de la qual vivim, ens movem i som.

Mn. Josep Dalmau
Capellà del santuari ecològic

Catequesi

Text: Mn. Octavi Sánchez i Ignasi Farreres.
Dibuixos: Lluçia Navarro i Francesc Pascual

EL SANT DEL MES

13 de juny

Sant Antoni de Pàdua

S'anomenava Fernando de Bulloës i Taveira d'Azevedo, va néixer cap al l'any 1195 a Lisboa (Portugal). Als 15 anys va entrar als Canonges Regulars de Sant Agustí, i dos anys més tard als agustinians de Coïmbra. Mentre era en aquesta ciutat va presenciar l'arribada dels cinc primers màrtirs franciscans morts per la seva fe en Jesucrist al Marroc. Llavors decideix ser frare menor i sofrir també el martiri, entra al convent de Sant Antoni de Coïmbra i rep el nou nom d'Antoni d'Olivares.

Poques setmanes després s'embarca cap al Marroc, però ha de tornar a causa d'una malaltia. En el viatge de tornada una tempestat arrossega l'embarcació cap a Sicília, la qual cosa permet a Antoni prendre part en el capítol general celebrat a la Porciúncula per la festa de Pentecosta del 1221, on coneixerà el mateix sant Francesc.

És admès a la província franciscana de la Romanya, on practica una vida clarament eremítica fins que els seus superiors s'adonen dels seus dots d'oratoria i llavors comença a predicar durant deu anys per Itàlia i França, encara que troba a Pàdua una població disposada especialment a escoltar la seva paraula i seguir els seus ensenyaments.

Esgotat per les seves predicacions i els seu viatges, en la Quaresma de l'any 1231, Antoni mor a les portes de Pàdua, el dia 13 de juny quan encara no havia arribat als quaranta anys.

Va ser canonitzat en la festa de Pentecosta de l'any següent. L'any 1946, Pius XII el va declarar doctor de l'Església. Està considerat advocat del festeig i del matrimoni així com dels objectes perduts.

ELS PROTAGONISTES DE LA HISTÒRIA DE LA SALVACIÓ

El savi rei Salomó

En morir el rei David, el va succeir al tron el seu fill Salomó. Era un jove savi, ric i poderós. Abans de morir, el seu pare li va aconsellar: «Fill, jo me'n vaig pel camí de tots; sigues un home esforçat i lleial. No et descuidis de guardar la Llei de Déu, el nostre Déu. Que et faci feliç, i Ell complirà en tu la seva paraula.»

Salomó s'adonava que era un jove inexpert. Per això va demanar a Déu, no riqueses ni salut, sinó ser un bon governant i saber servir el poble com cal. Déu va escoltar aquesta petició desinteressada, i li va concedir amb escreix el gran do de la saviesa.

Salomó posseïa tan fortament aquest do, que es va convertir en un gran jutge. Així per exemple dues dones havien tingut un fill el mateix dia. De nit, un dels nens va morir, i la mare el va canviar pel nen viu. De bon matí van començar a barallar-se, i les dues van ser conduïdes al jutge.

El rei Salomó les va escoltar, i després d'un moment de silenci els va dir: «D'acord, si és així, la solució serà tallar pel mig el nen viu, i donar-ne la meitat a cada una.» Una mare ho va acceptar, però l'altra no ho va voler de cap manera. Així es va descobrir qui era la mare verdadera.

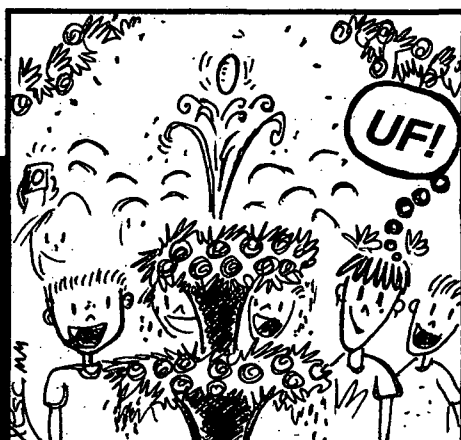
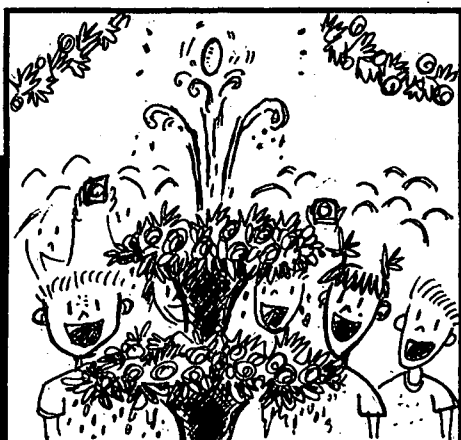
A més de construir palaus i jardins, Salomó va alçar el temple de Déu a Jerusalem al servei de l'únic Déu, creador del cel i de la terra. Construcció de cedre del Líban i de marbre, on l'art i l'or estaven al servei de Déu. És des d'aquest moment que el temple de Jerusalem estarà en el cor de tot bon israelita.

En la seva vellesa i guiat per dones paganes, Salomó va caure en vicis i fins i tot en idolatries. Va imposar grans tributs al seu poble i va sotmetre molts homes a l'esclavitud. Així es va forjar el desmembrament del Regne en dos. Per amor a David, Déu va permetre que Salomó governés fins a la mort. A la seva mort, el regne es va dividir en dos: Judà al sud, i Israel al nord.

L'Oriol i la Laia

per Xesc

VOCABULARI BÍBLIC I CATEQUÈTIC

EVANGELI. Literalment vol dir «bona notícia» o «bon anunci». Però no és un bon anunci qualsevol. És una cosa que entra en la vida d'una persona o d'una societat i des d'aquell moment les coses ja no poden ser com abans. És una paraula sortida del vocabulari dels regnes d'Orient. Quan es produïa el naixement del fill del rei, l'anunci oficial parlava d'*euàngelion* o bona notícia. També quan el rei feia saber que visitava una província del regne, o bé quan hi havia una victòria indiscutible, etc. El cristianisme primitiu va acceptar aquesta paraula que tot el món coneixia, i li va donar la ressonància religiosa que des de llavors té. Així, el significat senzill d'Evangeli és la vinguda del nostre Senyor Jesucrist i l'anunci de la seva paraula (Mc. 1:1). És bo recordar que encara que hi hagi quatre llibres diferents amb narracions evangèliques aprovades per l'Església no hi ha sinó un sol Evangeli en quatre redaccions parcials, conegudes per la tradició amb els noms de Marc, Mateu, Lluc i Joan.

EVANGELIS. Jesús no va escriure. La seva paraula, la Bona Notícia, va ser sempre oral. La transmissió d'aquest parlar oral es coneix com a tradició o tradició oral, per haver-se transmès de boca en boca. Escriure-la va ser obra dels quatre evangelistes. És cert que no la van escriure tota sinó una part. Són quatre els evangelistes o redactors inspirats, però un sol l'Evangeli o Bona Notícia de Jesucrist, vist des de quatre punts de vista diferents i complementaris.

ÈXODE. Literalment, camí cap a fora, sortida. Anar-se'n d'un país. En la Bíblia, l'Èxode és el fet històric fonamental del poble de Déu, on comença la seva història, i també el llibre que conté la sortida d'Egipte. Aquest fet va ser tan important que, en realitat, tot l'Antic Testament és com una reinterpretació o relectura de la Història d'Israel a partir de l'Èxode. Així la creació és un èxode de la no-existència a l'existència dels éssers. La vida d'Abraham és un èxode de la solitud del desert a la vocació de ser pare de les nacions. La vida de Maria és un èxode de la seva foscor d'humil serventa de Déu a ser la Mare de Déu, per pura gràcia. També la redempció de Jesús serà un èxode del pecat a la salvació de tots els homes. I avui, tota conversió serà sempre un èxode d'un estat d'inferioritat moral a un altre de més elevat, cridats per Déu que sempre crida els homes; que els crida de la vida de l'home vell a la vida de l'home nou ressuscitat en Crist.

FAMÍLIA. Petit grup humà bàsic i cèl·lula fonamental de la societat. Jesús la va honrar en la seva vida a Natzaret, i més tard la va elevar al rang d'església domèstica pel sagrament del matrimoni. Així el poder de Jesús va canviar l'aigua de la família antiga en el vi de la família cristiana. La família és una institució natural, la més important per a la societat. La família, ja des de l'origen, va ser atacada i corrompuda pel pecat. Avui també moltes actituds poden destruir-la, per això és important defensar-la.

NOTA: Aquest vocabulari el podeu escoltar comentat pel seu autor en el programa «Mar de Claror» de Ràdio Estel.

Espècies vegetals mediterrànies de tot el món

■ **L'Associació d'Amics del Jardí Botànic de Barcelona treballa per la conservació del parc i el dona a conèixer**

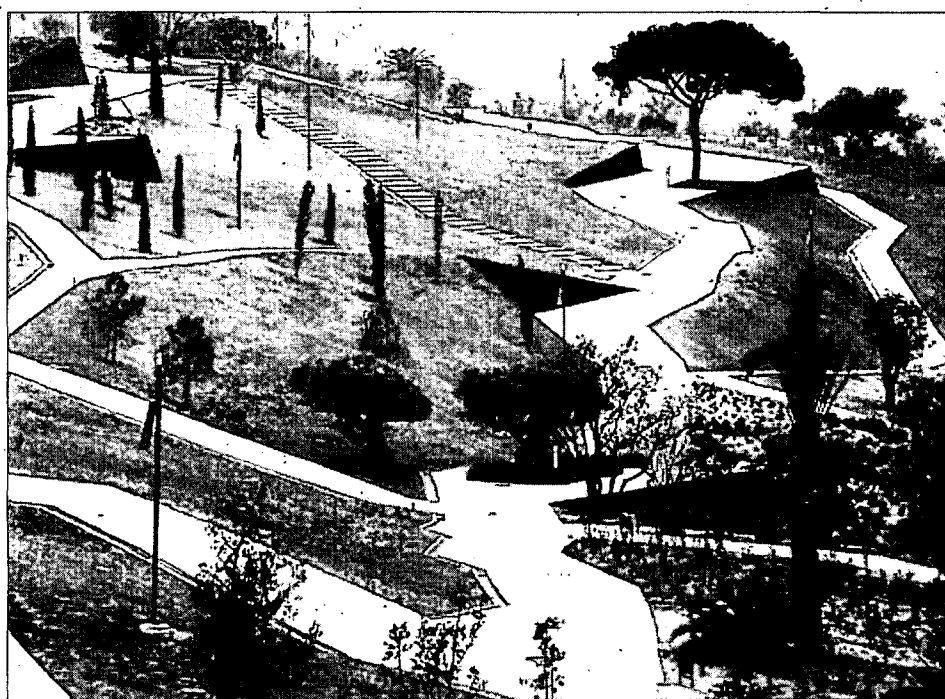
La primavera és una de les millors èpoques per visitar el Jardí Botànic a Montjuïc. El jardí —que es va inaugurar l'any passat— té com a missió incrementar i divulgar el coneixement sobre les plantes i els paisatges mediterranis, així com conservar la seva flora amenaçada o en perill d'extinció. L'Asso-

ciació d'Amics del Jardí Botànic es va crear el 1992, i es va passar cinc anys lluitant perquè el parc fos una realitat.

En l'actualitat tenen 100 voluntaris que fan diverses tasques com fer de guies botànics o tenir cura del viver de producció.

El Jardí Botànic de Barcelona es va incloure en el projecte de l'Anella Olímpica, però per diversos problemes econòmics en aquell moment no es va poder tirar endavant. Uns anys després, gràcies a uns fons de la Comunitat Europea, el parc va tirar endavant, i es va inaugurar oficialment l'any 1999. L'Associació d'Amics del Jardí Botànic es va formar el 1992, van recollir signatures, i van ser uns dels impulsors més destacats perquè el projecte tirés endavant. «Una ciutat com Barcelona necessitava un jardí botànic. Només teníem el Jardí Botànic Històric, que està darrere del Palau Nacional de Montjuïc. El projecte és restaurar-lo perquè està molt deteriorat, i que amb la mateixa entrada es puguin visitar tots dos recintes», explica Jordi Pou, membre de l'associació.

La vinculació de Jordi Pou amb el jardí neix perquè, després d'acabar els estudis de Biologia, tenia temps lliure i es va assabentar que el parc necessitava voluntaris. L'associació té 500 socis que paguen una quota anual, i un centenar de voluntaris que cada 15 dies dediquen tres hores per al bon funcionament del parc. Hi ha diversos grups de treball: hi ha els guies botànics que fan una visita guiada per les diverses zones del jardí. També n'hi ha d'altres que estan al viver de producció i fan tasques de suport per reproduir plantes, per si cal treure males herbes, etc. «De totes formes, no cal ser biòleg per ser voluntari —diu Jordi Pou—, només cal tenir uns coneixements mínims de la natura. Però en els grups sempre hi ha un jardiner que els ensenya per exemple com cal trasplantar una planta.» Si algú s'anima a fer de voluntari serà ben rebut. Hi ha molta feina a fer i horaris per a tots els gustos. Els dies

Aspecte del Jardí Botànic de Barcelona.

feiners hi acostuma a anar més gent jubilada, i la gent jove hi va més els caps de setmana.

Un jardí especialitzat

El Jardí Botànic de Barcelona ocupa una extensió de catorze hectàrees i se centra en la vegetació dels territoris del món amb clima mediterrani: la conca mediterrània, Califòrnia, Xile, Sud-àfrica i Austràlia. El clima de tipus mediterrani es caracteritza per una marcada estacionalitat, amb estius llargs i eixuts i uns hiverns amb pluja, suaus, amb glaçades tan sols ocasionals. Els moviments de continents i oceans al llarg de la història geològica del nostre planeta van originar aquest tipus climàtic en cinc regions molt allunyades les unes de les altres. En ca-

dascuna d'aquestes mediterrànies, les plantes, originàries de les primitives flors subtropicals i temperades, han hagut de superar els mateixos problemes d'adaptació. És per això que espècies vegetals de famílies diverses han produït morfologies semblants, i que les comunitats de plantes de les diverses zones han constituït paisatges amb fesomies similars en els cinc continents. Tot plegat, un procés que ha contribuït significativament a la biodiversitat del planeta ja que les flors mediterrànies constitueixen quasi la quarta part de la flora mundial coneguda.

Al Jardí Botànic de Barcelona han distribuït les plantes segons la seva procedència geogràfica, i han agrupat les espècies segons les seves afinitats ecològiques en 72 fitoepisodis, definits com a

reconstruccions artificials de comunitats vegetals característiques d'un paisatge. «Altres Jardins Botànics tenen col·leccions d'espècies diverses, i aquí en canvi s'ha intentat reproduir les diverses zones de vegetació en fitoepisodis. Hi ha alzinars, fagedes, pinedes, boscos d'eucaliptus, d'acàcies, etc. Es pot veure la situació general que hi ha a Sud-àfrica en petit, i allà és la mateixa però a gran escala», comenta Jordi Pou.

Segons el jove voluntari, una de les rutes més boniques passa per la visita al llac on hi ha plantes aquàtiques, i la zona de les Canàries, que en el sentit florístic té una de les vegetacions més exuberants per la seva influència subtropical. Però cada una de les zones té el seu encant, encara que evidentment el jardí es troba en procés de desenvolupament. Cada espècie vegetal té un cicle de vida particular i necessita temps per aclimatar-se. El seu punt àlgid no arribarà fins d'aquí a vint anys. Però els visitants poden ser testimonis del fascinant procés de creixement i maduració d'un jardí botànic. A més a més, la ubicació del parc permet contemplar una vista única de Barcelona i el Baix Llobregat.

«Pel que fa a les persones que vénen a visitar el jardí hi ha de tot: n'hi ha que volen passejar i passar una bona estona, i d'altres en saben molt i busquen una planta concreta», comenta Jordi Pou. L'associació edita un fulletó d'activitats, organitza cursos de botànica i de plantes medicinals, organitza excursions per tot Catalunya, cursos de formació per a guies, i fan una gran festa de la natura coincidint amb cada estació climàtica.

Glòria Carrizosa Servitje

**ASSOCIACIÓ D'AMICS
DEL JARDÍ BOTÀNIC**
Doctor Font i Quer, s/n
Parc de Montjuïc
08038 BARCELONA
a/e:
jbotanicbcn@intercom.es
http://www.bcn.es/icub

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaivol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

L'armament nuclear, condemnat a mort

L'expressió màxima del terrorisme, del terror a la guerra, que representa l'armament nuclear va ser condemnada a mort el 20 de maig passat per 187 estats, entre els quals es troben les cinc grans potències nuclears, és a dir, els Estats Units, Rússia, la Xina, França i la Gran Bretanya. Concretament es va decidir: a) eliminar les armes nuclears, b) reduir les armes tàctiques nuclears, c) incrementar la transparència sobre els arsenals i programes nuclears, d) negociar en el període de cinc anys la prohibició del material fissible (urani i plutoni) i e) imposar una moratòria en les proves atòmiques. Aquest és el fruit de la Conferència de Revisió del Tractat de No-Proliferació Nuclear celebrada a Nova York. Però enmig d'aquest avenç en la lluita contra el terrorisme nuclear ha quedat un detall, un fet important, per concretar. Quan es portaran aquestes decisions a la pràctica?

I resulta que això no s'ha dit, no s'ha acordat. En conseqüència, podria no ser més que una declaració de bones intencions, el que popularment en diem una volada de coloms, o una presa de pèl mundial. Confiam que no sigui així i que la humanitat pugui deslliurar-se del terrorisme nuclear, és a dir, de l'amenaça d'extermini que uns quants estats poden exercir sobre la resta del món.

Segons xifres publicades pel prestigiós

i seriós diari britànic *The Times*, Rússia té 22.500 caps nuclears, els Estats Units 12.070, França 450, la Xina 400 i la Gran Bretanya 192. Aquestes són oficialment les cinc potències amb armament atòmic però cal afegir-hi, com a mínim, altres tres estats que amb tota seguretat disposen d'aquesta mena d'armes: Israel, que es calcula que té 80 caps nuclears, l'Índia 90 i el Pakistan 25. Precisament l'acord d'eliminació (teòrica) dels arsenals atòmics no va ser signat ni per Israel ni per l'Índia ni pel Pakistan ni per Cuba. I cal afegir que cap de les cinc grans potències nuclears, exceptuada la Xina, va voler acceptar renunciar a ser el primer a fer servir l'armament atòmic en cas de conflicte. El ministre britànic de Defensa va dir que «ens hem posat d'acord sobre el fet que volem veure la fi de les armes nuclears, però en realitat no crec que arribem a accions concretes

ni la pròxima setmana ni el pròxim mes».

Tendència a la proliferació

El terror d'aquesta mena d'armes va ser percebut per tot el món i, en directe, pels japonesos, quan els Estats Units les van fer servir per primera i última vegada per posar fi a la Segona Guerra Mundial al Pacífic, i van destruir amb major celeritat la resistència del Japó. Poc temps després

la Unió Soviètica, adquiria aquest poder militar i anys després seguirien França, Gran Bretanya i la Xina. Durant dècades aquestes cinc potències van mantenir el monopoli però una vegada caiguda l'URSS, el 1991, i desapareguda la política de blocs el risc de la proliferació d'aquest armament s'ha incrementat i un mínim de tres estats més ja tenen l'arma atòmica (Israel, l'Índia i el Pakistan) i un seguit de dictadures i règims dictatorials aspiren a tenir-la (l'Iraq, l'Iran, Corea del Nord). La proliferació escampa el terror i augmenta els riscos de descontrol.

Hi ha diverses causes que porten a la proliferació d'aquest armament. Una és que la superpotència nord-americana escampa les armes nuclears arreu del món, a les seves bases i portaavions, on creu convenient, i produeix un reflex defensiu en els estats que se senten amenaçats per la presència nuclear dels Estats Units. Altra causa és que quan un estat decideix que ell també té dret a disposar d'un arsenal atòmic els seus veïns opinen el mateix, sobretot, si les relacions mútues no són bones o són de confrontació permanent, com és el cas de l'Índia i el Pakistan. També hi ha el cas del petit (Israel) que sent amenaçada la

seva existència pel món (àrab) que l'envolta i considera l'arma nuclear com la garantia de la seva supervivència. Així mateix, hi ha dictadors que volen obtenir una supremacia regional, com Saddam Hussein de l'Iraq, o tenen voluntat de ser una potència, com l'Iran dels aiatol·làs, o, simplement, creuen que tenint una gran força militar garantirán la vida del règim, cas de Corea del Nord.

Petits avenços

No obstant això, el panorama no és totalment negatiu, ja que la ratificació, fa pocs mesos, pel parlament rus del tractat Start II suposarà la reducció del nombre de míssils balístics intercontinentals que tenen Washington i Moscou i reduirà de 6.000 a 3.500 el nombre de caps nuclears d'aquests míssils pels Estats Units i a 3.000 per Rússia. I també en els últims anys, des de la fi de la Guerra Freda, la Gran Bretanya ha reduït el seu arsenal nuclear i les seves armes tàctiques i s'ha quedat amb uns dos centenars de caps nuclears, tots ells desplegats en els submarins *Trident*.

El dia que l'acord del dia 20 passat sigui dut a la pràctica tots haurem guanyat, la humanitat haurà tancat un dels capítols més terribles de la seva història. El pitjor de tots els terrorismes serà només un record, un malson. Mentrestant, ens haurem de conformar amb les bones i boniques paraules d'un comunicat que promet la fi del poder nuclear militar.

Antoni Reig

Periodista i professor de la UAB

Explosió nuclear realitzada pels Estats Units al juliol del 1946.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ÀSIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 37.804 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

...amb un dibuix

societat

La veu del metge

Envelliment saludable:
la salut de les venes

La Marta està seriosa. Diàriament repassa amb la vista la pell de les seves cames amb mirada entre vigilant i amoïnada. Des de fa temps, i cada cop més, li surten a les cuixes petites línies vermelles que conflueixen entre elles. Més enllà es dibuixa impertorbable un cordó venós que, per la cara interna de la cama, sembla que vulgui pujar des del turmell fins a la cuixa. A part d'això, els cops deixen una marca que a la Marta li resulten força desagradables. El problema no és que els cops deixin un blau, sinó que li surten blaus la causa dels quals no recorda i que ella suposa que són cops tan febles que no se'n adona. Des de fa anys sent pesadesa de cames i fatiga, sobretot amb l'arribada de la primavera. La molestava, però discretament. Això que li passa ara «es veu» i a la Marta la preocupa. Va decidir que aniria al metge, però com que era una mica poruga, va preferir abans buscar en algun llibre o a l'enciclopèdia de la salut respostes als seus símptomes.

La Marta anava llegint. Va trobar un capítol sobre varius i circulació de la sang a les cames. Els seus ulls llegien amb avidesa per trobar sobre el paper les explicacions a les seves inquietuds. Llegia: «És una afecció molt estesa (la pateix el 50% de la població adulta). L'afecció s'inicia en la majoria de les ocasions per un factor hereditari que s'afegeix a un component hormonal (les dones tenen cinc vegades més varius que els homes), la qual cosa ocasiona un error en el tancament de les vàlvules antireflux de les venes de les cames, i això provoca que la sang retrocedeixi i s'acumuli en els troncs venosos. Aquesta acumulació inicia una hipertensió en la vena (no és una hipertensió arterial) amb sofriment a la paret de la vena que es torna

tortuosa i protuent, i allibera petites quantitats de sèrum i glòbuls vermells al teixit exterior. Aquests glòbuls vermells immobilitzats fora de la vena seran dissolts, però el seu contingut en ferro s'hi queda i teneix la pell d'un color ocre (dermatitis pigmentària). Les proteïnes acumulades fora de la vena provoquen una inflamació anomenada "cel·lulitis indurativa". La fibrosclerosi produeix bloqueig limfàtic que agreuja l'edema i la inflor. L'etapa final és l'aparició de la ulceració i la immobilització de l'articulació tibioastragalina (turmell), que acaba anul·lant la funció d'efecte bomba dels músculs de les cames.»

A la part inferior del text la Marta mirava un dibuix, on sortia la vena profunda de la cama i prop de la pell dues venes superficials, una que va des del turmell fins a la cuixa i una altra des del taló fins a la part posterior del genoll.

A la pàgina següent estaven explicats els tipus de varius. La Marta en tenia els tres. Hi havia les «aranyes vasculars» o varices més petites; les varius reticulars de mida mitjana i les més grans o varius tronculars. El text explicava que aquesta classificació tenia importància pel que fa al tipus de tractament: les aranyes vasculars es tracten estèticament, les reticulars es poden esclerosar i els grans troncs varicosos han de ser intervinguts.

El capítol següent feia referència a l'escleroteràpia. «La "punxada" consistia a introduir una substància a l'interior de la vena a esclerosar que irrita la capa interna, i en produïa trombosi artificial amb una fibrosi posterior i deixava passar sang per aquesta vena. D'aquesta manera l'evolució patològica d'aquest trajecte venós s'aturava. El text advertia del risc mínim de pre-

sentar al·lèrgia al producte (1 de cada 10.000 injeccions), cosa que en alguns casos pot ser greu i a més recomanava no practicar-la en persones amb immobilitat i estats trombòtics alterats, però sí que podia fer-se en diabètics, hipertensos, persones amb alteracions de colesterol i gent gran.»

A la pàgina següent un quadre explicava el que la Marta i qualsevol persona amb varius pot fer per endarrerir l'evolució de la malaltia. La Marta ho va llegir amb atenció i, ja més tranquil·la, es va disposar a demanar hora per a una visita al metge.

Conèixer el nostre cos

Les varius són un preu que paguem els éssers humans per caminar drets (les vaques, els cavalls, els gossos, etc. no tenen varius) i l'única protecció que tenim davant d'això, quan se'n té predisposició, és evitar els factors desencadenants. Les recomanacions més importants són:

- Evitar estar dret molt de temps. Es considera que el factor de la postura i la mobilitat influeixen sobre la presència de les varius. Per tant, s'observen varius en el 6,3% dels individus que passegen, en el 29,2% dels que treballen asseguts i en el 64,5% dels que treballen drets.
- Evitar escalfor a les cames.
- Tot el que estreny l'abdomen o part de les cames impedeix el bon funcionament del retorn venós, per tant s'evitarà el sobrepès/obesitat, l'ús de roba ajustada com faixes, pantalons ajustats, lligacames, mitges que estrenyien en la part superior, etc. i posar una cama sobre l'altra a l'hora de seure.

Consultar l'angióleg en els casos següents:

- Embarassos repetits, trastorns endocrins,

Les varius són un preu que paguem els éssers humans per caminar drets.

presa d'anticonceptius, menopausa.

- En cas d'hemorroides, varicocele, hèrnia i prolapses. Estan relacionats amb la feblesa del teixit conjuntiu (mesenquiomatopatia flebopàtica).
- Operacions prèvies: especialment ortopèdiques, ginecològiques i urològiques, on la incidència de la tromboosi venosa profunda és considerable.
- Malalties que requereixen repòs, perquè tenen un risc més gran trombogènic.
- Accidents; fractures dels membres que demanen guix i immobilització prolongada.
- Lesions ortopèdiques plantars i alteracions de l'estàtica.
- Atròfies dels músculs de les cames que disminueixen la funció de la bomba muscular.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

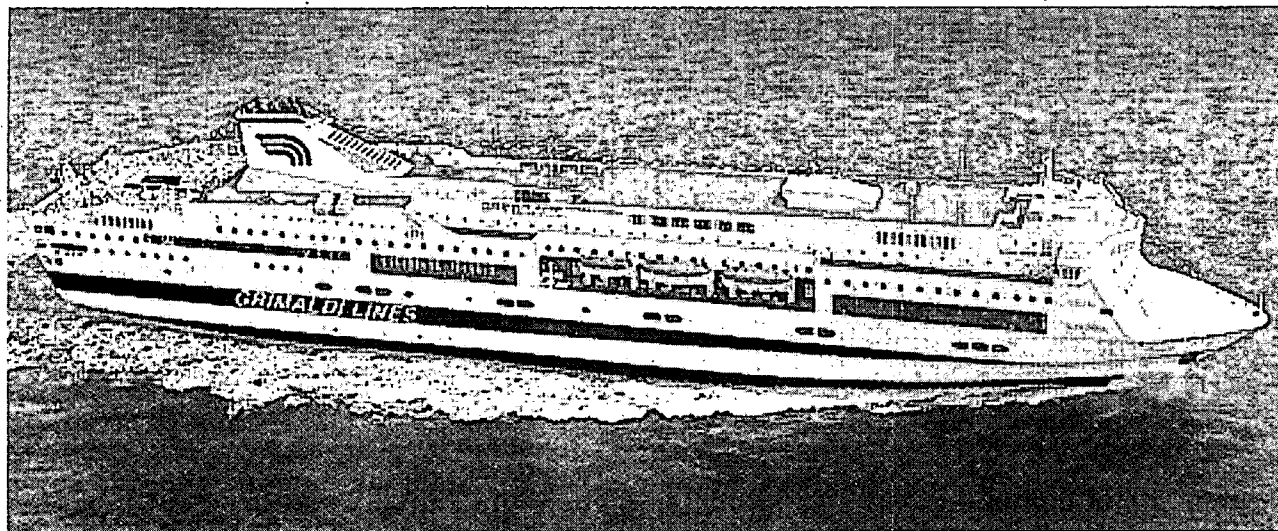
Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

GRANDI NAVI VELOCI

VIATGEU AMB NOSALTRES AL JUBILEU DEL 2000

Ferri línia regular

El Jubileu és alguna cosa més que un viatge a Itàlia. Per a tots els creients és un període ple d'espiritualitat al qual no podem faltar.

GRANDI NAVI VELOCI us traslladarà a Roma d'una manera molt especial: en un vaixell creuer amb totes les comoditats i en un tren modern.

Barcelona-Gènova
Vaixell M/n Fantastic

Gènova-Roma
Tren Inter City

Durant la travessia compartireu moments de descans i d'alegria a les modernes instal·lacions del vaixell, el qual disposa de diferents categories d'allotjament i de restauració.

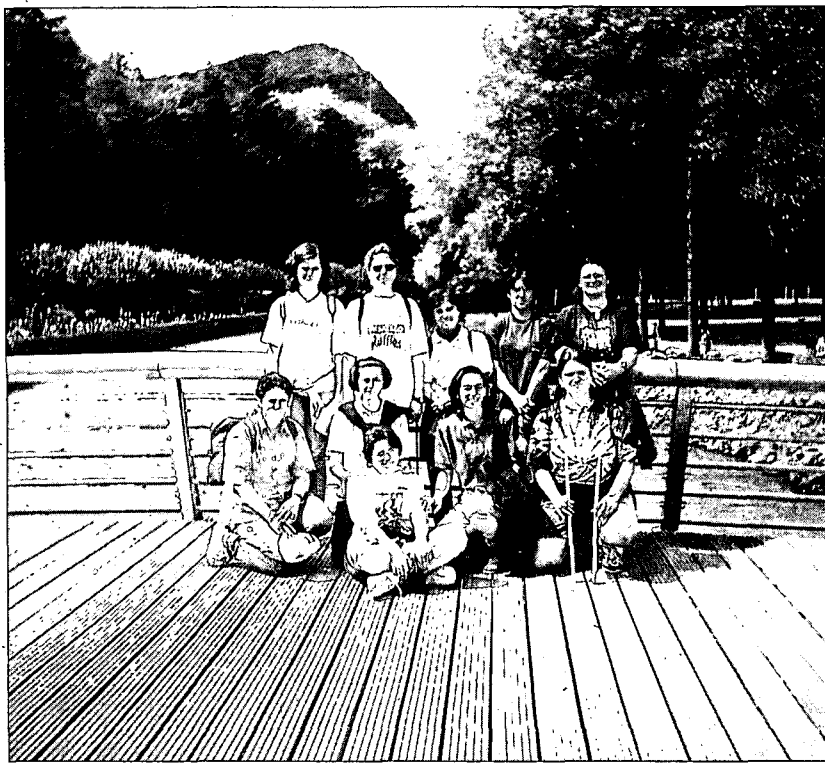
Sol·liciteu informació: A. M. Condeminas S.A. Tel. 934 439 898 Fax 934 424 066 o a la vostra agència de viatges habitual.

Un nou estil d'allotjament per a estudiants a Barcelona

■ Terralta proposa treballar per poder-se pagar els estudis universitaris

Les noies viuen en un ambient familiar i estudiantil.

A Terralta les joves tenen l'oportunitat de fer viatges i sortides culturals.

BARCELONA. — Fer compatible l'estudi amb la feina és una realitat freqüent en alguns països d'Europa i sobretot a Amèrica. Sense anar tan lluny, al cor de la zona universitària de l'avinguda Diagonal, al centre Terralta és possible aprendre diverses

tasques domèstiques, i compaginar així una feina amb els estudis. No cal tenir cap experiència, només ganes d'aprofitar el temps. Una proposta engrescadora que permet poder-se pagar els estudis amb una jornada laboral adaptada a les necessitats de les joves.

L'any 1980, el Col·legi Major Universitari Bonaigua de Barcelona, que és una obra corporativa de l'Opus Dei, va iniciar les seves activitats. Hi havia la necessitat de cobrir una sèrie de serveis com la cuina, la bugaderia o la planxa, però no es va pensar a fer servir un servei de càtering, sinó que fossin les mateixes noies que volien venir a estudiar a Barcelona, les que tinguessin l'oportunitat de treballar a les instal·lacions i, d'aquesta manera, pagar-se els seus estudis, o bé una part. D'aquesta forma les raons econòmiques no suposen cap problema per no poder estudiar el que realment agrada.

Les noies estan acollides al règim de la Seguretat Social, amb una jornada laboral que pot anar de les sis a les quaranta hores setmanals, i viuen en un edifici annex al Col·legi Major Universitari, en un ambient familiar i estudiantil. Les joves també poden participar en activitats culturals com debats de temes d'actualitat, activitats esportives, sortides culturals, i conferències i col·loquis. Activitats de formació humana i cristiana, adreçades a qui lliurement ho desitgi, que han estat confiades a la Prelatura de l'Opus Dei.

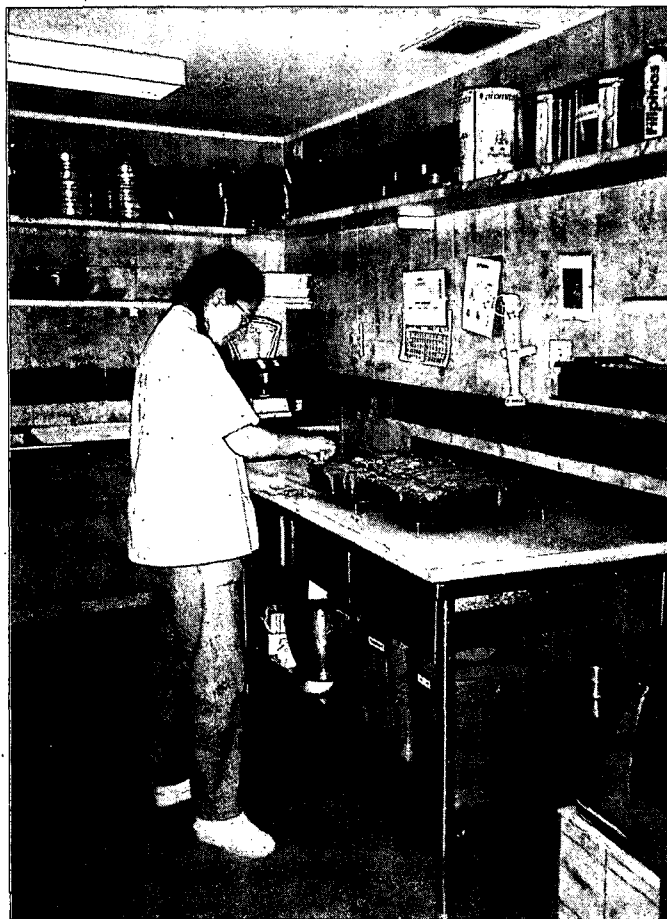
Neus Patxot, relacions públiques de la residència explica que Terralta es responsabilitza dels estudis de les seves residents: «Les noies es matriculen a les escoles o les facultats que desitgen. A

Terralta tenim una preocupació pels seus estudis, per això hi ha un seguiment personalitzat per tal que cada vegada els resulti més fàcil encaixar l'horari de classes amb la feina, amb el temps que han de dedicar a l'estudi.

Tenen una sala que els facilita el silenci i la concentració.»

Aprendre una mica de tot

Moltes de les noies que van a Terralta vénen d'altres indrets de Catalunya, i tenen la preocupació de no suposar una càrrega econòmica pels seus pares que els han de pagar els estudis i una pensió a Barcelona. A Terralta tenen l'oportunitat d'aprendre diversos oficis que després els poden ser molt útils per a la seva vida professional. Carmen Marsà, d'Igualada, explica la seva experiència durant tres anys a la residència universitària: «Hi ha tres zones clarament diferenciades; cuina, *office* i planxa. T'ofereixen la

A la cuina es preparen plats sofisticats.

possibilitat d'aprendre els diversos serveis. Jo, en tres anys no em vaig moure de la cuina. «Li agradava tant, que actualment, amb 25 anys, és la xef de cuina d'un restaurant de França. «El que més destacaria d'aquells anys és la convivència, vaig fer molt bones amigues. Encara que això de la convivència és difícil perquè les persones no les tries, i viure amb gent que pensa diferent de tu no és tan fàcil, però sí que és molt enriquidor.»

La Marta és una jove de Capellades i la M. Alba, de Santa Margarida de Montbui: Totes dues viuen i treballen a Terralta, una estudia Educació Infantil, i l'altra batxillerat. «Aprenem moltíssimes coses, no només a fer una sopa senzilla, sinó coses més sofisticades i molt útils.» La Marta va saber que existia Terralta perquè algú va donar-li el telèfon a la seva mare. «M'impresiona molt la confiança que tenen en tu, perquè saben que comences de zero, que no tens cap experiència, però mai no et deixen sola davant d'una possible dificultat. Pots preguntar-ho tot i et solucionen els teus dubtes.» Pel que fa al fet d'haver-se d'adaptar a un horari, M. Alba respon: «A casa quan em posava a fer els deures, perdia molt de temps veient la televisió. Aquí he après a aprofitar-lo al màxim. No em sento lligada per l'horari, t'ensenyen a viure amb responsabilitat: tinc unes hores que les dedico a anar a classe, unes altres a estudiar i a treballar. A més, els meus pares estan molt contents perquè saben que aquí aprofito el temps, i els allibero de la càrrega econòmica que representa haver-me de pagar una residència.»

Per a més informació us podeu adreçar a Terralta, tel.: 629.720.401. (C.C.)

Prepara't per viure el millor estiu!

■ La Fundació Pere Tarrés oferta un centenar d'activitats per a infants i joves

Els mesos d'estiu són una de les èpoques més esperades per als infants i els joves. Després del període escolar, les setmanes de vacances representen un descans, però alhora també signifiquen un bon moment per aprofitar per fer totes aquelles activitats que el curs escolar impedeix. «Què fareu aquest estiu?» és el lema que proposa la Fundació Pere Tarrés per a l'estiu del 2000.

Les colònies de vacances i, en general, totes les activitats d'educació en el lleure s'han convertit en una de les millors opcions perquè els infants i els joves puguin gaudir de l'estiu i al mateix temps participar d'un projecte educatiu.

L'estiu de l'any passat més de 5.000 infants, adolescents i joves catalans van participar en els casals d'estiu, o bé van marxar de colònies sota la coordinació de la Fundació Pere Tarrés, ja sigui a través de les activitats dels centres federats al Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) o de les organitzades directament per la Fundació. Totes aquestes activitats estan conduïdes per monitors i monitores especialitzats en l'educació en el lleure. Per a aquest estiu, la Fundació Pere Tarrés proposa una oferta d'un centenar d'activitats per a infants de tres anys fins a joves de trenta.

La Fundació Pere Tarrés és una entitat sense afany de lucre que té més de quaranta anys d'experiència en l'educació en

el lleure i que cada estiu organitza activitats de vacances per a infants i joves. Tot i el protagonisme de les colònies i els campaments, aquest any s'ha donat un nou impuls a altres tipus d'activitats, com ara les estades esportives, les estades lingüístiques o els casals d'estiu.

Diversitat d'activitats, diversitat d'opcions

A Catalunya les colònies de vacances per a infants i joves són una institució educativa amb més de cent anys d'història i amb un moviment associatiu fortament arrelat a tot el país. A més de les tradicionals colònies i campaments, els darrers anys s'ha viscut un procés de diversificació i especialització i han sortit altres propostes complementàries. Són les següents:

- Estades lingüístiques. Es proposen estades lingüístiques a diversos punts de Catalunya i també a l'estranger, com a

Una de les novetats d'enguany és que els joves poden practicar esports d'aventura.

manera d'aprendre i practicar una llengua estrangera en el marc d'una activitat lúdica i educativa.

- Colònies temàtiques. El circ, el teatre i la música són tres manifestacions

artístiques que també estan presents a l'oferta educativa de l'estiu.

- Camps de treball. A Cambrils es farà per onzè any consecutiu el camp de treball de La Llosa, organitzat per l'Ajuntament de la localitat del Baix Camp i gestionat pel Servei Colònies de Vacances de la Fundació Pere Tarrés. Durant l'estada els joves podran participar en les excavacions i prospeccions en una vil·la romana.

- Casals d'estiu. L'estiu del 1999 més de dos mil infants van participar en els casals d'estiu que la Fundació Pere Tarrés organitza a diferents barris de Barcelona i altres poblacions de la província.

Els casals ofereixen la possibilitat de participar en una activitat lúdica i educativa durant diverses hores al dia i sense haver de desplaçar-se lluny de casa.

► Josep Oriol Pujol i Humet, gerent de la Fundació Pere Tarrés ◀

«Any rere any enriqueim la nostra tasca educativa»

—Quin és el balanç que es pot fer d'aquests més de quaranta anys de la Fundació Pere Tarrés dedicats a l'educació en el lleure infantil i juvenil?

—Malgrat que és difícil fer un balanç de quaranta anys, només podem dir que aquest és satisfactori. Anualment més de 22.000 infants participen en les activitats de durant el curs i de vacances dels centres d'esplai vinculats a la nostra entitat i en les que organitzem directament. Som moltes les persones que hem rebut l'empremta dels monitors voluntaris, joves que evangelitzen els més joves. I ho fan en un marc excepcional, en un entorn habitualment natural, en un clima de llibertat, però alhora de compromís. De ben segur que les experiències viscudes en els centres d'esplai i en les colònies han deixat petjada en moltes persones, no tan sols com a record, sinó de formació de la pròpia personalitat i de vivència de la fe.

—Està previst que se superi enguany la xifra de 5.000 infants, adolescents i joves que van participar l'any passat als casals d'estiu o que van marxar de colònies sota la coordinació de la Fundació Pere Tarrés?

—Cada estiu representa un repte per a nosaltres. Un repte que any rere any ens porta a innovar per tal d'enriquir la nostra tasca educativa. Els milers d'infants i joves que s'inscriuen cada estiu són la mi-

llor garantia de la nostra activitat. En aquest sentit, les xifres són importants, però no determinants ja que apostem més per la qualitat que per la quantitat.

Creiem que enguany podem superar la xifra perquè els més de quaranta anys dedicats a l'educació infantil i juvenil ens han demostrat que si fas les coses bé, la gent confia en tu. La nostra tasca educativa ens ha permès guanyar la confiança de milers de famílies que, a la vegada, ens han anat recomanant a d'altres. I a aquestes activitats, cal sumar-hi els 17.000 infants que participen en les activitats de vacances dels centres d'esplai federats al Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés.

—Quines són les principals novetats de les activitats que organitza la Fundació aquest estiu? El camp de treball a

Montserrat és potser una de les més rellevants?

—Les principals novetats per a aquest estiu són les estades esportives i d'aventura adreçades a joves de vuit a setze anys. Són les clàssiques colònies d'estiu, però amb la particularitat que els joves poden practicar esports d'aventura, com l'espeleologia, el ràpel, el trekking, etc.

A més, es proposen estades lingüístiques a diversos punts de Catalunya i a l'estranger per tal d'aprendre i practicar una llengua estrangera en el marc d'una activitat lúdica i educativa. També hi ha les colònies d'expressió i animació i els casals d'estiu. Pel que fa als camps de treball, aquest estiu s'ofereix com a novetat el que es realitza a Montserrat on els joves desenvoluparan una tasca de millora de les instal·lacions d'acollida a joves.

Aquesta activitat permet no tan sols intercanviar experiències entre joves de diferents nacionalitats, sinó també realitzar una tasca d'ajuda a la comunitat del monestir de Montserrat perquè pelegrins d'arreu puguin trobar unes instal·lacions adequades.

—La clau de l'èxit de les activitats estiuenques organitzades per la Fundació Pere Tarrés és la simbiosi perfecta entre educació i joc?

—Sense dubte, la voluntat educativa subjacent en totes les nostres activitats és una de les peces clau de l'èxit de les mateixes. Aprendre jugant és la fórmula que ens permet oferir diversió sostinguda en un projecte educatiu. El joc, l'excursionisme, el contacte amb la natura o les relacions de grup afavoreixen el creixement personal dels participants tot interioritzant els valors de l'Evangeli.

Els pares busquen que els seus fills s'ho passin bé, però alhora que interioritzin els valors de convivència, de respecte, de solidaritat, etc. En aquest aspecte hi tenen un paper molt important els equips de monitors i monitores especialitzats. La seva opció per l'educació des del voluntariat representa una lliçó per als infants i joves amb qui treballen. Ells són els primers transmissors dels valors necessaris per a la construcció d'un món millor.

El Servei Colònies de Vacances

El Servei Colònies de Vacances (SCV) és la secció de la Fundació Pere Tarrés que té per finalitat donar serveis als grups educatius: escoles, centres d'esplai, agrupaments escoltes o associacions. Cada any acull en la seva xarxa de cases de colònies i àlbergs de joventut més de 200.000 pernотacions. Durant l'estiu organitza activitats de vacances per a prop de 5.000 infants i joves. S'ubica en l'edifici de la seu social de la Fundació (c/ Numància, 149-151 - 08029 Barcelona, tel. 934 301 606). El SCV compta amb la xarxa més gran de cases de colònies de Catalunya i també disposa d'una central de reserves, que ofereix instal·lacions i terrenys d'acampada.

Miquel Àngel Codina

**CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE
L'ESGLÉSIA DIOCESANA**

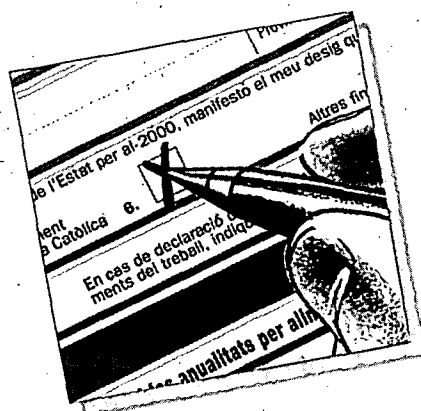
Et sents Església? Vols ajudar-la?

Per una Església més lliure i més compromesa.

*1 a l'hora de la renda
no te n'oblidis!*

**Bisbats
de Catalunya**

TROBADA A MONTSERRAT

DISSABTE
17 de juny

*ens aplegarem al
santuari de la patrona
de Catalunya*

Lectors,
pelegrins,
subscriptors
de Catalunya

Cristiana: truqueu al
933 013 718, abans del
dia 14 de juny per tal de reservar
el dinar, i el lloc a l'autocar en el
cas de no anar-hi amb mitjans propis.

*Diada anual de germanor
dels amics i els subscriptors, dels
lectors i els pelegrins de*

PREU

Dinar: 2.500 ptes.
Autocar: 1.500 ptes

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pl. Urquinaona, 11. 3r. A. - Tel. 933 013 718; Fax: 933 023 264 - 08010 Barcelona

El llibre de la setmana

Conèixer (rellegir) el Vaticà II

«L'experiència dels segles passats, el progrés de les ciències, els tresors ocults en les diferents formes de cultura humana, amb què la naturalesa de l'home mateix es manifesta més plenament i s'obren nous camins cap a la veritat, serveixen també a l'Església»... Amb aquestes paraules del document *Gaudium et spes*, que ens va llegar el Concili Vaticà II per parlar-nos de l'Església i del món contemporani, obre el seu llibre Gérard Defois, actual arquebisbe de la diòcesi francesa de Reims. Hi sintetitza tot el que serà aquest breu text de la col·lecció BAC Popular. I s'endevinen —i agraeixen— des d'un principi els comentaris que seguiran.

Perquè Gérard Defois coneix bé el món contemporani, i n'ha viscut intensament les crisis i les utopies generals, i les crisis i les utopies que ha patit també l'Església durant aquest temps. No s'accontenta amb analitzar amb visió precisa el seguit d'elements que formen el complex mosaic dels esdeveniments, les idees, les contradiccions i les esperances, sinó que, acudint al mateix Concili, intenta donar-hi una resposta.

Defois està immers en la dinàmica d'una Església viva, il·lusionada, enfrontada amb les passivitats, intransigències, frustracions i idealismes que formen el seu teixit històric. Coneix a fons, perquè ho ha viscut, el vaivé ideològic, i la progressió de formes de vida social i eclesial que han anat apareixent en la crònica de cada dia.

Gérard DEFOIS,
Nuevo impulso del Vaticano II.
BAC Popular, Madrid 1999, 147 pàg.

Coneix també el sentit dels passos que ha de fer i ha fet l'Església, i precisament per això no s'aparta d'allò que va donar origen a aquesta convulsió. L'obertura de les finestres d'una comunitat que semblava estar tancada en si mateixa va amoïnar moltes persones fins a portar-les a postures exageradament conservadores. Ad'altres els va semblar la manera de trencar amb tot vincle que els pogués impedir fer difícil una vida que volien sense traves de cap mena, des de les elementals i perifèriques normes de la litúrgia —per posar un exemple— fins a les que dicta l'ètica de la convivència i de la vida inspirada en l'Evangeli.

I aquesta realitat, de vegades contradictòria, en què cal acceptar les regles del joc, difícils en molts moments, Defois convida a superar, avançant, allò que impedeix obrir-nos a un horitzó millor.

Recolzat en nou documents conciliars (sobre els laics, l'activitat missionera, la llibertat religiosa, la divina revelació, el ministeri i la vida dels preveres, la Sagrada Litúrgia, les relacions amb les religions no cristianes, i especialment

sobre l'Església i les relacions de l'Església i el món actual), va sortejant amb claredat i fermesa tots els esculls que impedeixen la il·lusió i l'esperança en una renovació fecunda i engrescadora.

El Concili Vaticà II és atacat de vegades, i amb massa freqüència, pels que no l'han comprès o, malauradament, per molts que ni tan sols s'han dedicat a fullejar-lo, no només en profunditat, sinó a través d'una simple lectura. Tant de bo que aquest breu text de l'arquebisbe de

Reims encoratgi a tornar a una cosa tan important per a tot creient com és el que es va descriure en aquella ocasió, fruit de la reflexió de tota l'Església, i com a conseqüència de la inspirada convocatòria del Papa Bo, Joan XXIII.

Cristóbal Sàrrias
Antoni Reig

Periodista i professor de la UAB

La sardana i la dansa

Sardanes vuitcentistes

Potser en un món cada dia més enregat a les innovacions, modernismes i excentricitats diverses a què ens condueix una veritable societat de consum, els sardanistes poden considerar poc complet el gaudi d'una ballada senzilla de sardanes, i considerar possibilitats complementàries. Potser també, no hi ha res a objectar a aquesta tendència si la novetat o la varietat no desdii dels que considerem costums normals. La notícia d'avui encaixa amb aquest concepte expressat.

Els sardanistes, d'uns anys ençà, poden assistir a un ball vuitcentista amenitzat per cobla. Des del dia 11 de juny proper, es podrà ballar una audició de sardanes vuitcentista, fent passos enrere perquè música, cobla i dansaires, rememorin una època ja llunyana i difícilment recuperable, però mai perduda en el record. La idea d'organitzar una ballada on

es respiri l'ambient vuitcentista en què la cobla i els dansaires vagin vestits amb abillaments del segle dinou ha sorgit de l'Associació Sardanista Tívoli de Vilafranca del Penedès.

La intenció dels organitzadors és elogiosament ambiciosa, ja que no volen que tot quedi limitat al vestuari, i així anuncien donar tres premis per a les parelles més ben ambientades, premis que seran de 50.000, 35.000 i 15.000 pessetes, respectivament. La ballada es farà com ja hem dit, el dia 11 de juny, al matí, a la rambla de Sant Francesc. La comissió organitzadora, que prepara la ballada amb les màximes atencions possibles, demana que les parelles que es vulguin presentar habillades d'època ho comuniquin a l'Associació Sardanista Tívoli per telèfon al número 938 902 968 o per fax al número 938 921 705.

Josep Ventura

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

**Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)**

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any
- ☐ Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.
- ☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

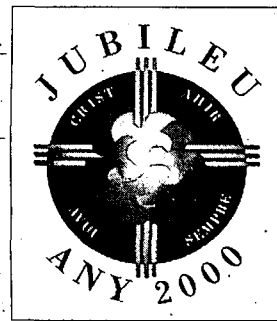
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

El Gran Jubileu del 2000 (19)

Opinió

Celebrar l'estimació de Déu

Vaig llegir fa poc sobre una nena que es deia Liz. Patia una estranya malaltia; l'única possibilitat de recuperar-se era rebre una transfusió de sang del seu germà de 5 anys, que havia sobreviscut miraculosament a aquella estranya malaltia i que havia desenvolupat els anticossos necessaris per combatre-la. El doctor va explicar la situació al germanet i va preguntar-li si estaria disposat a donar la seva sang a la germana. Ell va dubtar una mica i va respondre: «Sí, ho faré si això salva la Liz.» Quan li feien la transfusió somreia mentre veia recuperar el color de la cara a la germaneta estimada. Llavors la cara del nen va posar-se pàl·lida, i va deixar de riure. Va mirar al doctor i li va preguntar amb veu tremolosa: «A quina hora començaré a morir-me?» Essent només un nen, no havia entès al doctor. Havia pensat que li donava tota la sang a la germana, i tot i així ho havia fet. Això sí que és estimar. Jesucrist ens ha estimat com ningú mai no ha estimat i això és el que celebrem aquest any, això és el Jubileu.

Jubileu ve de *yobel* que significa corn del xai usat com a instrument sonor per anunciar l'any excepcional dedicat a Déu. També ve del llatí *iubilum* (de *iubilare*), vol dir els crits d'alegria dels pastors i simplement alegria, joia, lloança. Va ser usada a l'edat mitjana per indicar la indulgència que el Papa concedia cada determinat període de temps, any sant (de fet, ja ho feien cada 50 anys els jueus). Però aquest any d'una manera especial. El gran Jubileu de l'Església en aquest any 2000 no consisteix a fer moltes coses, sinó en una experiència interior, i totes les coses que es proposen (en àmbit religiós, la unitat entre els creients; en àmbit social, la condonació del deute extern dels països; en àmbit personal, pelegrinatges...) no serien res si no portessin a un compromís que neix a

l'interior de les persones... per tant, una «peregrinació» que té una dimensió interior en la pau de les consciències.

Pelegrinatge del Sant Pare a Terra Santa

El Sant Pare va fer una peregrinació als llocs on va viure Jesús, ja que tot i que Déu és arreu, el Fill de Déu va fer-se home en un «racó» de la terra, a Palestina. Tenim els cristians —com les altres religions— un afecte especial a determinats llocs, més vinculats amb el sagrat: Terra Santa, Roma, i a cada diòcesi, la catedral, i els santuaris de les muntanyes com el de la Mare de Déu de Montserrat o el de la Mare de Déu de Núria. Hi anem com a pelegrins, a buscar el do de la gràcia, dins d'un clima de penitència i de silenci interior, d'oració: «Quina alegria quan em van dir: anem a la casa del Senyor!» Estem convidats a anar a aquests llocs —o visitant persones malaltes, que és el mateix—, a passar la Porta Santa que és Jesús, i que significa enfortir la pròpia fe en Déu fet home, per viure la nova vida que ell ens ha donat. Nosaltres hem de viure amb el cor obert a Jesús, obrir les portes del nostre cor de bat a bat, sabent que «a tots els que el reberen els donà el poder de fer-se fills de Déu» (de l'evangelí de sant Joan, 1). Això és, rebre l'amor i estimar els altres, ser solidari sense cap discriminació, no ser pessimista, ja que Déu és Pare omnipotent i té cura dels seus fills estimats.

VATICÀ

Voluntaris per a la Jornada Mundial de la Joventut

Logotip de la Jornada Mundial de la Joventut.

ROMA.— Més de 25.000 joves de 40 països formaran el gegantí voluntariat que atindrà la XV Jornada Mundial de la Joventut, que tindrà com a lema «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres» (Jn 1:14). Aquests voluntaris s'estan preparant per ser testimonis del Jubileu amb un esperit de servei i sentit d'acollida. Entre les tasques que hauran de realitzar destaquen donar informació, acollir i orientar els pelegrins, col·laborar amb les empreses que proporcionen els serveis, controlar l'allotjament dels joves i verificar el seu funcionament amb normalitat i, sobretot, testimoniar amb el seu propi compromís el sentit ple del Jubileu dels Joves. (Zenit)

La Pasqua: Jesús amb nosaltres

El sacrifici de la Creu de Jesús que hem celebrat les darreres jornades és la màxima expressió d'aquest amor. El dolor, els patiments de tot el món, queden allà representats: Jesús ha volgut jeure sobre la creu per donar un sentit a tot el dolor, l'última paraula correspon a la vida i l'amor. Ja que ell, després de patir, va ressuscitar perquè nosaltres també ressuscitessim. Tant ens va estimar Déu, que va donar-nos el seu Fill únic, perquè els qui creguin en ell no morin sinó que tinguin la vida eterna... Déu és qui surt al nostre encontre, qui assumeix les nostres culpes, qui mor per nosaltres i els nostres pecats, que per la creu ens rescata de tot mal. Veritablement, Déu és gran! Ens estima amb passió. Davant d'aquest misteri, només podem agenollar-nos i contemplar, i adorar, admirats, el Fill de Déu fet nen, fet home, clavat a la creu (amb els braços oberts, com per dir-nos que no vol tancar-los, que està sempre esperant-nos per acollir-nos amb una abraçada), i resuscitat per nosaltres, i fet pa perquè el mengem! Fins aquí arriba la seva humilitat! Ell no és lluny nostre. Camina amb nosaltres i ens dona el seu Esperit Sant. Si anem amb fe a la Penitència i a l'Eucaristia, serem com Jesús que continua passant avui en el món fent el bé, serem en el món sembradors de pau i d'alegria.

Mn. Lluçia Pou i Sabaté,
Capellà de l'Escola de Quintanes (Osona)

ESTATS UNITS

Guia per viure l'Any Sant

WASHINGTON.— El Secretariat per a la Família, Laicats, Dones i Joves de l'Episcopat dels Estats Units ha publicat una guia per als joves per preparar i celebrar l'Any Sant. La guia inclou una visió general del Jubileu, sessions grupals per a joves (amb textos, pregàries, dinàmiques i preguntes), així com nombrosos recursos que poden ajudar a reflexionar, pregar i celebrar la fe durant l'Any Sant, com la pregària del Papa pel Jubileu, l'himne jubilar i una llista de celebracions per a gent jove a Roma durant aquest 2000. (N.E.)

Temps d'evangelitzar

WASHINGTON.— El bisbe de Wilmington, Mons. Michael A. Saltarelli ha afirmat que aquest Any Sant és temps per arribar als catòlics inactius i recordar-los la seva identitat «adormida» de fills de Déu. Segons Mons. Saltarelli hi ha diverses causes que expliquen l'allunyament de la fe: la manca d'experiència real de Déu, l'absència de servei solidari en les relacions, experiències de profund dolor, els malentesos sobre la fe i la moral o la ignorància sobre les veritats bàsiques de la fe. El bisbe ha exhortat els catòlics a ser fidels i coherents amb la seva fe. En aquest sentit, ha reconegut que «presentar Crist als nostres amics o persones més properes d'una manera espontània i natural és tot un art que necessitem començar a desenvolupar». També ha demanat als pares que eduquin els seus fills en la fe. (ACI)

ARGENTINA

Els bisbes demanen compromisos concrets

BUENOS AIRES.— La Conferència Episcopal Argentina ha fet una crida a viure aquest Jubileu amb tres accents de reconciliació que suposen tres compromisos concrets: els indòcuments, els indígenes sense terra i els presos. Els prelatos demanen una amnistia per als indòcuments, recordant el compromís de l'Església amb els immigrants; animen el govern a accelerar la transferència o la devolució de les terres que els pobles aborígens reclamen legítimament i a comprometre's davant la comunitat internacional a respectar els drets dels indígenes, i reclamen millorar les instal·lacions a les presons, entre altres temes. (ACI)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

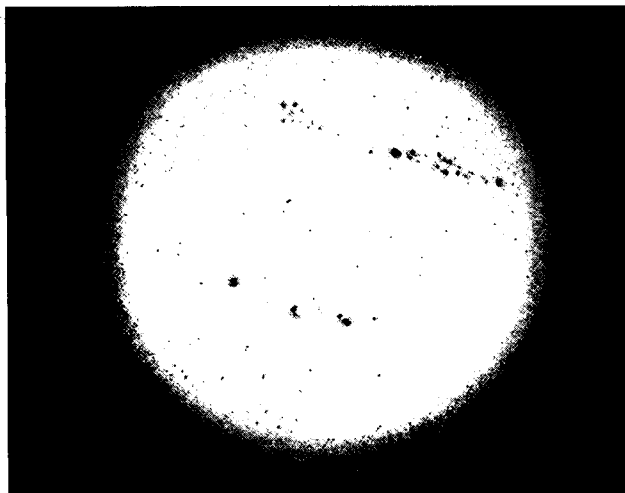
RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggari, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

El Sol té un màxim d'activitat aquest any 2000

El nostre astre rei és una estrella variable. No de les variables típiques, anomenades cefeides, que varien sesiblement de lluminositat cada poc temps (en pocs dies i de vegades en unes quantes hores) sinó de les que sense notar-s'hi variació de llum canvien la seva activitat magnètica. El Sol ho fa en un període d'11 anys i es manifesta per les seves «taques». Aquest fenomen va ser descobert el 1843 per Henrich S. Schwabe (1789-1875), farmacèutic de professió que es dedicà a observar el Sol durant molts anys i va poder enunciar que les «taques» que hi apareixen de tant en tant (que ja se sabia que eren regions més fredes de la seva fotosfera que s'arremolinaven a causa del magnetisme solar) segueixen un cicle que dura onze anys: durant aquest temps se n'hi formen, augmenten, minven i desapareixen per tornar a començar un altre cop. L'astrònom Richard C. Carrington (1826-1875) hi trobà encara una altra particularitat: les taques sempre comencen a formar-se a la part alta i després van baixant cap a l'equador solar a mida que es van esvanint fins a fondre's del tot.

Després de la troballa, els observatoris astronòmics han anat enregistrant la

magnètica del Sol i per això és vigilat. Correspon al cicle 23è dels observats fins ara. L'últim màxim va ser el 1989 que tingué un nombre de Wolf de 164,4. El Dr. Hathaway i col·laboradors han publicat al *Journal Geophysique* que no cal alarmar-se: aquesta vegada el nombre de Wolf del cicle present serà, amb tota seguretat, més baix encara que el de 1989. Estiguem tranquils.

marxa del fenomen fins al moment actual i s'ha vist que ni els períodes tenen exactament la mateixa durada (de vegades no arriben a 11 anys) ni repeteixen exactament la seva intensitat, és a dir, els màxims de la perturbació no són sempre iguals. L'any 1898 Maximilian Wolf (1863-1932) va introduir un paràmetre que ara anomenem *nombre de Wolf*, que té un valor fixat de 100 per a una activitat magnètica mitjana del Sol. I cada màxim d'activitat té un valor determinat d'aquest nombre de Wolf. El valor més alt enregistrat va ser el de 1957, que va arribar a 190. Quan és tan alt, les comunicacions per ràdio a la Terra en poden resultar afectades. Ja ho avisen els astrònoms.

La notícia que avui hem de donar és que aquest any 2000 és un any de màxima activitat

Actualitats científiques
Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

26 El descobriment dels logaritmes: Napier, Bürgi i Briggs

Cap als inicis del segle XVII es nota en els àmbits científics un interès creixent per la matemàtica pràctica, per trobar maneres de fer els càlculs amb més facilitat i per cercar aplicacions a l'enginyeria de la matemàtica teòrica. L'interès despertat per l'astronomia, sobretot amb Tycho Brahe (1546-1601), i per la mecànica, principalment amb Galileo Galilei (1563-1642), a més de noves tecnologies que s'han suscitat i l'augment de càlculs financers, fan que certs matemàtics es decantin cap a mirar de contribuir a fer més fàcils les operacions de càlcul. El mateix Galilei, tan benemèrit de la ciència física i de l'astronomia, professor de matemàtiques a Pisa i a Pàdua, només té una contribució ben minsa i d'aquest tipus a la matemàtica: un fulletó publicat el 1606, *Le operazioni del compasso geometrico et militare*, on exposa com amb un compàs graduat es poden fer diversos càlculs sense necessitat de ploma, ni de paper, ni d'àbac. A Flandes el matemàtic Simon Stevin (1548-1620) escriu *De Thiende* («El dècim»), llibre de gran popularitat, que propugna amb multitud d'exemples i amb energia la conveniència de l'ús de les fraccions decimals, deixant les que tenen un altre denominador, és a dir, de fer servir la base 10 per als valors fraccionaris igual com s'utilitza per als enters, cosa evidentment més pràctica. I les altres contribucions d'aquest matemàtic també apunten cap a aplicacions: defensa de la comptabilitat de doble entrada, estàtica del triangle de forces, trigonometria pràctica... Però on es va veure més que en cap altre punt la tendència a ajudar a fer més fàcils els càlculs va ser en l'invent dels logaritmes, història interessant de conèixer:

Qui va inventar els logaritmes?

La pregunta té una doble resposta. Si es vol dir quina persona va publicar primer

aquesta invenció s'ha de respondre: l'escocès Napier; si es vol dir qui de fet en va construir unes taules per primera vegada, el suís Bürgi. Tots dos feren el mateix invent amb poca diferència de temps, però el segon a inventar va ser el primer a publicar. Això de fer-se una mateixa troballa gairebé al mateix temps en dos llocs diferents volia dir que la cosa estava a punt de caure com una fruita madura, a causa de l'ambient que s'havia format a aquest respecte.

John Napier (o Neper; 1550-1617) no era un matemàtic professional sinó un ric hisendat, baró de Murchiston, a Escòcia. Tenia temps per escriure sobre temes variats. D'ell es conserva un comentari al llibre de l'Apocalipsi de sant Joan. I en relació amb les matemàtiques el seu principal interès era el càlcul numèric. Va començar a pensar pels volts del 1594 en la relació que hi ha entre la successió de potències d'un nombre, per exemple de 2: 1, 2, 4, 8, 16, 32, 64... i la dels seus exponents: 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6..., és a dir la correspondència entre una progressió geomètrica i una d'aritmètica, cosa que ja havien fet notar matemàtics anteriors, com l'alemany Stifel, sense treure'n cap conseqüència pràctica. La cosa que a un producte de termes de la primera correspongués una suma dels correlatius de la segona li feia pensar en una aplicació per al càlcul. Escriu l'historiador Carl B. Boyer que probablement també li va influir arribar a la conclusió de tipus pràctic l'explicació que li féu el metge John Craig, que li parlà del que feia l'astrònom Tycho Brahe amb la *prosthaphaeresis* (prostafèresi, amb sumes i restes; de *prosthesis* = suma i *aphaeresis* = resta), que convertia productes de raons trigonomètriques en simples sumes. Segui el que es vulgui, després d'uns vint anys de reflexió i càlculs (ho diu el mateix Napier) publicà el 1614 la famosa *Mirifici Loga-*

rithmorum canonis descriptio («Descripció de l'admirable regla dels logaritmes»). El mot *logarithmus* era invenció seva: del grec *logos* (raó) i *arithmos* (nombre). La base del sistema que acabava d'inventar era 0,9999999, o sigui $(1-1/10^7)$, a la potència 10^7 , valor que és molt aproximadament igual a $1/e$ (ja que $1/e = \lim(1-1/n)^n$, per n tendint a infinit). Amb aquesta base el càlcul no era difícil. Cada nombre era aparellat amb el seu logaritme (és a dir amb l'exponent que calia posar a aquesta base per obtenir el nombre) i ja tenim la manera de reduir operacions de multiplicar i dividir a sumes i restes. El producte de dos nombres s'obté mirant a la taula el nombre corresponent a la suma dels seus logaritmes.

I un suís, Jobst Bürgi (1552-1632) havia arribat a obtenir el mateix resultat uns anys abans. La seva idea data del 1588. Usant una altra terminologia però amb un mètode semblant arribava a les mateixes conclusions. La base que trià va ser $(1+1/10^4)$ elevat a 10^4 , o sigui molt aproximadament el nombre e , si bé no tan aproximat com Napier aproximava $1/e$. La raó per la qual escolliren aquests valors els dos calculistes era que tots dos hi saberen veure la facilitat del càlcul. Bürgi trigà molt a publicar la seva idea. (Dificultats amb la impremta?, o potser econòmiques?) No va ser fins al 1620 que s'editava *Arithmetische und geometrische Progress-Tabulen*, ignorant totalment l'obra de Napier apareguda a Anglaterra sis anys abans.

Els logaritmes prenen volada

Un professor de geometria a Oxford, Henry Briggs (1561-1630) en assabentant-se el 1615 de l'obra de Napier anà a visitar-lo tot seguit a Escòcia, on dialogà amb ell per fer modificacions al sistema per aconseguir a una aplicació més ràpida. I arribaren a un acord: si feia que la base fos 10, aleshores era $\log 1 = 0$ i $\log 10 = 1$, i hi resultava l'avantatge que la part entera (la «característica» es dirà) del logaritme és l'única cosa que varia, deixant intacta la part decimal (la «mantissa», o propina) quan un nombre es multiplica o divideix per una

potència de 10, o sigui que la mantissa és la mateixa per a tots els nombres que tinguin les mateixes xifres significatives. Si $\log 527 = 2,7218$, serà $\log 52700 = 4,7218$, i $\log 5,27 = 0,7218$, i $\log 0,0527 = 0,7218 - 2$, etc. Això permetia fer les taules de logaritmes que fossin només taules de mantisses, i Briggs va fer els càlculs corresponents a partir dels que havia fet Napier, i el 1617, any de la mort del calculista escocès, publicava *Logarithmorum chilias prima* («Primer miler de logaritmes»); indicant que contenia els logaritmes dels mil primers nombres) amb catorze xifres decimals. Després amplià la llista i el 1624 editava *Arithmetica Logarithmica*, posant fins al nombre 20.000 i després els que van des del 90.000 al 100.000, sempre amb catorze xifres decimals. La cosa va tenir un gran èxit. Mentre Briggs calculava les seves taules, un contemporani seu, John Speidell ja componia els logaritmes de les funcions trigonomètriques per poder tenir-ne directament el valor sense haver de cercar el trigonòmetric, i en publicava unes taules amb el nom de *New Logarithmes* el 1619. Des d'aleshores els logaritmes han tingut un ús extensíssim. Han servit a milers de pacients calculadors (astrònoms i enginyers) fins al segle present en què s'han inventat les calculadores electròniques, que les han desbancat. Però, diguem-ho tot!, aquestes mateixes calculadores funcionen usant el principi del càlcul logarítmic que redueix les multiplicacions a sumes i restes.

Avui dia anomenem logaritmes *neperi-ans* (en honor de Napier, que també es feia dir Neper) o *naturals* els que tenen per base el nombre e , que, tot i ser irracional (2,718281828459045...) és ben apte per calcular els logaritmes corresponents, i es diuen *decimals* (perquè tenen per base el nombre 10) o *vulgars* (perquè tenen els que més s'han usat «vulgarment») els de Briggs.

Però el que no podien imaginar els inventors dels logaritmes és que el nombre e es convertiria en l'eix fonamental de les matemàtiques del càlcul infinitesimal i de, probabilitats, el nombre més important de tota la matemàtica.

RÀDIO

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
Reflexió matinal a les 7.00 hores.
Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
Comentari de l'Evangeli a les 2.00, 7.30 i 15.30 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (economia). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (actualitat internacional). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Úbeda.

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat i dirigit per Rosa Deulofeu.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (família). Presentat i dirigit per Montserrat Esteve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (cultura). Presentat i dirigit per Oriol Garangou i Aure Farran.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música en català). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Covà de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Proroga* (esports). Presentat i dirigit per Xavi Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padullés.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel Albert Soler i David Ciscar.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (òpera). Presentat per Toni Roig.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

07.00-07.05 *Un bon motiu per viure*
12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.30, 17.30, 19.30 *Temps*
9.30, 12.30, 16.30 *Agenda*
10.30, 14.30, 18.30 *Recomanació turística*

Dilluns

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Conversant amb el bisbe Joan (R)*

Dimarts

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Església d'Urgell*
23.00-23.30 *Generacions vives*
23.30-00.00 *On anem?*

Dijous

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *El Tresor de la Història*

Dissabte

01.00-02.00 *Senda Sonora*
10.00-10.30 *On anem? (R)*
12.30-13.00 *Conversant amb el bisbe Joan*
13.30-14.00 *In Corpore Sano*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat (R)*

Diumenge

08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli (R)*
18.00-18.30 *El Tresor de la Història (R)*
21.30-22.00 *Anirem tots cap al Cel*

TELEVISIÓ

2

Diumenge 4

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
Director: José Pablo Sánchez.
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 29)
10.00 *Últimas preguntas*
Director: José Antonio Martínez Puche.
10.25 *Testimonio*
10.30 *Santa Missa*: amb la participació de la Coral Capella de Música Santa Maria de Mollet del Vallès (Vallès Oriental), sota la direcció de Peregrí Bernal.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
11.20 *Esglésies de Catalunya*

La col·legiata de Mur, al municipi de Guàrdia de Noguera (Pallars Jussà).

Dilluns 5

17.20 *Pueblo de Dios*

3

Dissabte 3

09.30 *Signes dels Temps: Especial amb motiu del programa número 500.*

El president de la Generalitat, Jordi Pujol, i el bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera expliquen per què són cristians. En una tertúlia tots dos parlen de la seva fe i de com els ha marcat el fet de ser cristians en la seva vida i en l'exercici de les seves responsabilitats com a polític i com a bisbe. El programa s'ha enregistrat íntegrament al temple de la Sagrada Família i inclou diversos reportatges sobre com avança la construcció, la gent que hi treballa i la figura de Gaudí com a arquitecte i com a cristià. També intervé el quartet de cant gregorià Les Quatre Veus del Pirineu.

Altres temes:

—L'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach, parla del futur de l'Església catalana.
—Comentari de l'Evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
(Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a les 00.00 h de la nit (després de *Gol a Gol*), pel Canal 33.

Divendres 2

20.30 *Creure avui: «Quins llibres podem regalar als infants?»* Presenten: Marta Loire i Dolors Fernández. Coordina: Albert Dresaire.

El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

23.00 *Aquí, tots*
Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església.

Cada divendres

22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida* (director: Francesc Rosaura).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h, *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.05h, *El Espejo*. Tots els divendres, a les 15.05h, *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h, *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h, *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h, *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 10.05h *Iglesia noticia*; 14.30h *Letra y música*; 22.05h *La linterna de la Iglesia*.

COPE/BARCELONA FM (102.0) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 8.30h *La Palabra*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 14.30h *Letra y música*; 15.05h *Espejo del tercer mundo*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos de Dios*. Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista al Dr. José Utrera, professor de química de la Universitat de Jaén (Linares), sobre Manuel Lozano Garrido; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.00h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Diumenge a les 06.00 matí, *Frontera*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 20.00h *Moments de vida*; programa cultural religiós; director: Josep Angel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 19.30h, *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 17.00h *Obrim-camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge a les 20.00h).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

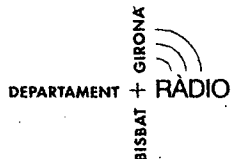

VILASSAR RÀDIO (FM 98.1) - Divendres a les 11.45h del matí, «El missatge del mossèn» dins del programa *Els matins del Maresme*, amb Mn. Josep M. Galbany.

Programació del mes de juny: divendres 2, dins del programa «El cistell de la Rosa» que s'emeta cada divendres de 12 a 13h, es parlarà sobre l'origen i el sentit de la Pasqua Florida i el Corpus Christi. **Dijous 8**, a les 10 del matí, dins de l'espai «L'entrevista», Josep M. Galbany evocarà la memòria dels mossens que han passat per la parròquia de Sant Joan. I a les 11 del matí, Ramon Roca i Font farà un balanç del seu nomenament com a diàcia el 14/5/00 a la catedral de Barcelona. **Divendres 9**, a les 10 del matí, el germà Mariano Santamaria parlarà sobre el procés de beatificació del Dr. Josep Samsó. **Dijous 15**, a les 10 del matí, Mn. Galbany glossarà els actes de Corpus Christi i Sant Joan organitzats per la parròquia local. **Dimecres 21**, Emili Comerma, coordinador de Vida Creixent al Maresme i Antoni Bosch, coordinador diocesà, faran un balanç de la temporada 1999-2000 de Vida Creixent.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts. Recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera, així com personatges favorits de la música contemporània. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.30h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dilluns 23.00h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimecres 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.9 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dimecres 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 22.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Presenta Àngel Rodríguez. L'emeten: **COPE Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **COPE Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Castelló** (107.9 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escalà** (107.6 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Top Gironès-Cassà de la Selva** (103.1 FM) dissabte 19.30h.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general.

Presenta: Rafel Corbí. L'emeten: **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 17.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimarts 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.9 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM) diumenge 14.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dijous 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) dissabte 17.00h. Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu de Sant Joan** (Sant Joan de les Abadesses) (107.4 FM) dijous 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai setmanal de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Campprodon i Rovira. L'emeten: **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 9.05h. **Onda Rambla** (89.9 FM) dijous entre les 14.00 i les 15.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

PUNT DE TROBADA magazín setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez. L'emet: **COPE Figueres** (1269 AM), divendres 15.05h.

ALTRES PROGRAMES DE RÀDIO

Retransmissió en directe de la Missa dominical realitzada per les mateixes emissores de ràdio. L'emeten: **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **COPE Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **COPE Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (103.1 FM) dissabte 20.00h.

* **Ona Jove de Riudellots** retransmet també la missa els dissabtes a les 20.30 i de dilluns a divendres a les 8.00.

Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia*, diumenge 10.00 matí.

Ràdio Dos.84-Hostalric (105.8 FM) *Antena familiar*, dissabte 14.00h.

Ràdio Tordera (107.1 FM) *La veu de la parròquia*, dissabte 9.05 matí.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Diumenge a les 09.45h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Diumenge a les 10.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte i diumenge a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.30 a 21.30 *Caritas a la ràdio*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*. L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. (Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00h. i les 22.00h. **L'Espluga FM Ràdio** diumenge 14.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Radio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldesona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc. **RÀDIO DELTA** (FM 107.6) - Dimecres a les 15.00h *La veu de les parròquies*, que conté les seccions Notícies de les parròquies, Paraules de vida, Notícies de l'Església, reportatges i entrevistes, ONG voluntariat i comentari de l'Evangeli.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: *Santa Missa*.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.
Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **AFERS RELIGIOSOS.**— La Direcció General d'Afers Religiosos del Ministeri de Justícia té una adreça, www.mju.es, on es recullen les Esglésies, confessions, comunitats, ordes, instituts i congregacions religioses que hi ha a l'Estat espanyol. Entre altres coses, s'explica el funcionament, els requisits i tràmits que la Direcció General d'Afers Religiosos exigeix per inscriure's al Registre d'Entitats Religioses.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— L'11 de juny la comunitat de Turballos organitza unencontre de reflexió-meditació-pregària. Més informació: Apart. 36, Muro del Comtat, 03839 - Alacant.

• **MULTIFESTIVAL DAVID.**— Del 13 al 16 de juliol, tindrà lloc una nova edició del Multifestival David a la diòcesi d'Osma-Sòria: música, teatre, pintura, literatura... una festa per a tota la família amb celebracions, tallers, entreteniments... El tema del seminari d'enguany serà *Comunitats de Vida, Comunitats virtuals: el reptu eclesial del segle xx*. Més informació: Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 122 424 o Seminari Diocesà de Sòria, Rodrigo Yusto, 33 - El Burgo de Osma, tel. 689 489 108.

Jubileu

• **CATEDRAL DE BARCELONA.**— L'1 de juny, a les 17.30, associació Culte Eucarístic i Mares Cristianes; el 2, a les

10.30, col·legi Sagrada Família de Santa Perpètua de la Mogoda; el 3, a les 17.00, a l'altar del Santíssim, grup de Nostra Senyora de la Purificació (Apostolat de l'Oració), i a la cripta, la parròquia de Sant Bartomeu de la Quadra (Molins de Rei); el 9, a les 10.30, col·legi de Jesús-Maria (Meridiana); el 10, a les 19.00, Apostolat Seglar; el 17, a les 10.30, parròquia de Santa Maria de Castelldefels; el 22, de 20.00 a 22.00, escola de pregària de joves; el 29, a les 17.30, parròquia de Sant Joan Baptista de Sabadell Sud.

• **JUBILEU DELS JOVES A URGELL.**— El 10 de juny els joves celebraran el Jubileu del 2000 als cinc temples diocesans escollits com a seus jubilaris: el santuari de Núria, el de Meritxell, el del Sant Crist de Balaguèr, la catedral d'Urgell i la basílica de Tremp. El lema de la celebració és «Els joves també són Església» i vol expressar la validesa i la força del seu compromís amb la comunitat de creients.

Barcelona

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— L'1 de juny, de 19.15 a 20.45, conferència sobre *L'any jubilar i la Pastoral de la Salut*, per a visitadors i voluntaris de parròquies. Centre d'Estudis Pastoral, Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona. Presidirà el bisbe Jaume Trasserra, encarregat de la Pastoral de la Salut a la diòcesi. Més informació: tel. 933 171 597.

• **CAPTA PER A LES OBRES DE LA SAGRADA FAMÍLIA.**— Els dies 2 i 3 de juny, visites comentades a les obres dels arquitectes de 10.00 a 13.00 i de 16.00 a 19.00. El 4, matí de portes obertes fins a les 14.00. A les 12.00, sardanes. Taules petitories al voltant del temple. Durant els dies de la capta es poden visitar dues exposicions: «Jardins Artigas» de la Pobla de Lillet i «Fragments de Gaudí». Més

informació: tel. 932 073 031.

• **ORDENACIÓ PRESBITERAL.**— El 4 de juny, a les 19.00, a la catedral, Robert Baró i Cabrera, Joan Bladé i Piñoli Andreu Oller i Salud seran ordenats preveres per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles.

• **DIMARTS CULTURAL.**— El 6 de juny, a les 18.00, conferència amb diapositives d'Antoni Borràs sobre *Art i història d'Egipte*. Centre Passatge, passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599, fax 932 151 595.

• **AMICS DELS GOIGS.**— Aquesta associació barcelonina organitza un cicle de conferències per donar a conèixer els goigs amb més profunditat, i estimular així els estudis sobre aquesta temàtica. La propera conferència serà el 6 de juny, a les 19.30, amb Ramon Millet i Domènech, vicepresident de l'entitat, sobre *Els gravadors de goigs*. C/ Ortigosa, 14, 1r 4a - Barcelona.

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— El 7 de juny, a les 20.00, presentació del llibre *10 pensadors cristians del segle xx*. Hi intervindran el professor Josep M. Rovira Belloso, de la Facultat de Teologia de Catalunya i el professor Josep M. Via Taltavull, de la Facultat de Filosofia de Catalunya, patrons de la Fundació Joan Maragall. Presidirà i clourà l'acte el cardenal Ricard M. Carles. Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231.

• **LLIGA ESPIRITUAL DE LA MARE DE DÉU DE NÚRIA.**— El 8 de juny, a les 20.00, missa mensual a la parròquia de Nostra Senyora de Núria, c/ Bon Pastor - Barcelona, tel. 932 000 167.

• **ESPIRITUALITAT I SIDA.**— El 8 de juny, a les 20.30, trobada mensual de pregària organitzada per la Fundació Dimensió Sida de Barcelona. Basílica de Santa Maria del Pi, plaça del Pi, 7 - Barcelona.

• **ORIENTACIÓ FAMILIAR.**— El 8 de juny, a les 21.00, conferència per a parels *Relació pare i fills: el reptu de l'educació* (interpretada en llengua de signes), per Asun Balonga, periodista i orientadora familiar. Parròquia de Santa Teresa del Nen Jesús, via Augusta, 68 (entrada per c/ Sant Marc, 30) - Barcelona. Organitza la Pastoral del Sord de Barcelona, en col·laboració amb FERT.

• **FUNDACIÓ PERE TARRÉS.**— El 9 de juny comença un curs sobre *Recursos en la protecció a la infància: els acolliments familiars* i el 16, un sobre *Intervenció en famílies en situació de crisi*. Més

informació: c/ Entença, 15 - Barcelona, tel. 934 101 602, a/e: if@peretarres.org

• **CULTURA DE LA PAU.**— El 9 i 10 de juny tindrà lloc la XI Trobada de Barcelona, que analitzarà el procés de globalització i la seva dimensió econòmica i social, i les dificultats i possibilitats que ofereix la globalització a la instauració d'una cultura de la pau. Més informació: tel. 933 025 129 i 933 176 177.

• **SANT FELIP NERI.**— El 10 de juny, a les 12.00, al temple de la Sagrada Família: oratori matutí a la cripta. Benedicció de la imatge de sant Felip Neri. Visita guiada al temple expiatori.

• **MOVIMENT ECUMÈNIC DE SABADELL.**— Organitza el 10 de juny, a les 19.00, la I Trobada Interreligiosa per la Pau. Es comptarà amb la presència de totes les religions de la ciutat. Lloc: IES Ferran Casablanques de Sabadell.

• **MONTSERRAT.**— L'11 de juny, obra de ballet popular. A les 11.00, missa conventual; a les 12.15, actuació a la plaça de Santa Maria, i a les 17.00, comiat al cambril.

• **HORA SANTA.**— L'11 de juny, a les 17.45, hora santa predicada per Mons. Ramon Daumal i Serra, bisbe emèrit, a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús-cripta Gaudí de la Colònia Güell. Organitza: Unió Comarcal de Lligues de Perseverança del Baix Llobregat.

• **CONCERT DE TROMBÓ I ORGUE.**— L'11 de juny, a les 18.00, a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell (plaça Sant Roc) a càrrec de Miquel Àngel López i Josep Solé. Programa barroc. Entrada lliure.

• **TIBIDABO.**— L'11 de juny, romeria del Ram i assemblea general d'Adoradors. Es podrà rebre el do de la indulgència jubilar.

• **APLEC DE LA SALUT.**— Se celebra el 12 de juny, dilluns de Pasqua Granada: un acte festiu i participatiu al voltant de la Mare de Déu de la Salut a l'ermita de la Salut de Sant Feliu de Llobregat. Aquesta festa va ser recuperada el 1997 pels Amics de les Caramelles i les Tradicions de Sant Feliu. Enguany s'ha concedit a la petita ermita ser lloc jubilar el dia de l'aplec. El programa d'actes és el següent: a les 9.30, repic de campanes (parròquia de Sant Llorenç) i sortida de la Mare de Déu de la Salut cap a l'ermita (plaça de la Vila); a les 10.00, ofrena a la Verge (entrada de l'ermita); a les 10.30, s'hissarà la bandera catalana (plaça de l'ermita), es llegirà el pregó i hi haurà actuacions de gegants, grallers, castellers... A les 12.00, missa

CENTRE DE FP SANTA TERESA DE JESÚS

Ofereix els estudis de:
Cicle formatiu de grau superior.

- INTEGRACIÓ SOCIAL
- LABORATORI DE DIAGNÒSTIC CLÍNIC

Cicle formatiu de grau mitjà

- CURES AUXILIARS D'INFERMERIA.

Informació:
c/ Mallorca, 509
Tel. 934 356 511

Preinscripcions del 5 al 9
de juny de 15 a 17 h.

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES per a grans persones grans

Si us plau, ajudeu-nos.

"la Caixa" c/c 2100 0681 09 0100029142

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
Tel. 932.681 867 - Fax 932 684 356 - NIF: G-08862781.

Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Mn. Amador Roig és viceconsiliari de l'Apostolat del Mar. És un home bregat que va treballar durant anys com a cuiner en un vaixell. La seva tasca com a capellà del Port li ha permès ajudar mariners que arriben a Barcelona en una situació molt precària. De la seva relació amb la gent del mar va néixer ACAIR (Associació Catalana d'Ajuda a la Infància Romanesa) l'any 1991.

Foto: Glòria Carrizosa

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Vuitanta anys

Pocs escenaris tan universals com la plaça de Sant Pere del Vaticà, de gom a gom, en plenes celebracions jubilaris... Res més personal i íntim que l'edat d'un home: en aquest cas, la de Joan Pau II que complia 80 anys... Totes dues coses s'oferien juntes a la nostra mirada, la dels pelegrins de Barcelona i de Lleida, el dijous, 18 d'abril, sota el sol radiant de la primavera romana.

Mirant la figura del Papa, em venien a la memòria les belles paraules de Saint Exupéry: «És impressionant l'edat d'un home! Resumeix tota la seva vida. S'ha anat guanyant, lentament, la maduresa que li és pròpia. S'ha fet contra tants obstacles vençuts, contra tantes malalties guarides, contra tantes penes calmades, contra tantes desesperacions superades, contra tants riscos, inconscients la majoria. S'ha fet a través de tants desigs, de tantes esperances, de tants penediments, de tants oblits, de

tant d'amor. Quina bella collita d'experiències i de records representa l'edat d'un home!»

Una collita de la qual el papa Wojtyla ha fet i continua fent do a l'Església. Qui sap on anava el seu pensament o quin record l'emocionava més mentre rebia les salutacions espontànies del poble cristià. De fet, en la seva homilia, només unes poques paraules d'acció de gràcies a Déu van fer al·lusió al seu aniversari. La resta va girar entorn del sacerdot: era el dia del Jubileu dels Preveres. N'hi eren presents de tots els indrets de la catolicitat, sobretot joves. Parlà del goig de la consagració sacerdotal,

nascuda de l'amor. I no oblidà els preveres secularitzats als quals adreçà uns mots positius i càlids.

Contemplar el conjunt de la vida de Joan Pau II és recordar la història d'un segle meravellós i terrible: amb dues guerres i amb la reconciliació d'Europa, amb genocidis massius i amb la declaració dels drets humans; amb dictadures roges i blanques i amb el progrés de la democràcia; amb situacions d'explotació inhumana i amb l'estat del benestar... En tota aquesta història hi és barrejada la vida de Wojtyla: com a obrer i estudiant perseguit, com a jove prevere que crea xarxa d'Església; com a bisbe enmig de les tensions de la Polònia comunista; com a pare del Vaticà II; com a Papa quan cau el mur...

Més important que el seu estat físic (tot hom pregunta: «Com has vist el Papa?»)... Més important que les polèmiques sobre els seus pronunciaments morals... Més important que tota altra consideració és el testimoniatge d'un cristià excepcional de 80 anys, sacerdot i Papa, que creu amb ardor en Jesucrist i ajuda a creure-hi.

Ara mateix

Mn. Amador Roig és president de l'Associació Catalana d'Ajuda a la Infància Romanesa

«La mort d'un nen és el més horrible que pot passar»

—Quins són els orígens de l'associació?

—Un petit grup de senyores la van fundar. La idea original era tramitar adopcions de nens romanesos que havien estat abandonats. La persona que portava tots els tràmits va patir un atemptat. Llavors un mariner que coneixia em va dir si me'n volia ocupar jo. I vaig pensar, si el Senyor m'ha posat això pel camí, val la pena aprofitar-ho.

—A què es dedica ACAIR en l'actualitat?

—Actualment les adopcions ja no són la raó de ser de la fundació. Ajudem nens romanesos greument malalts —que al seu país difícilment se'n sortien— a venir aquí. El nostre lema és «Qualsevol vida val tant com la teva». Un nen malalt avui pot ser demà una persona capaç, sana i ferma. També anem periòdicament a Romania i els portem menjar i medicaments, gràcies a la col·laboració de l'Associació Humanitària Doctor Josep Trueta.

—Quin és el procés que se segueix?

—Estudiem els casos i mirem quins són els que es poden presentar a la Generalitat, que és la que s'encarrega de costejar les operacions o els tractaments. Un trasplantament de medul·la

òssia per a un cas de leucèmia pot costar entre sis i nou milions. La família ha de pagar-se el viatge amb avió, i un cop aquí, durant mig any, els paguem un pis i les seves despeses.

—Quina és la situació del poble romanès?

—Romania és un país que pateix en la seva carn les conseqüències d'una llarga dictadura, i d'un intent de canvi amb un president democràtic, però la major part dels ministres encara són antics comunistes. Podria ser un país ric, però la corrupció i les màfies han fet molt de mal. El sou d'una persona que es guanyi bé la vida és de 15.000 pessetes, però els preus són tan cars com els d'aquí. Mengen molt malament, la *mamaliga*, que és una pasta de blat de moro, la fan molt espessa amb aigua, i omple, però no té gaire aliment. La situació sanitària és molt deficient.

—Vostè amb aquesta feina ha viscut una experiència ecumènica, no?

—Sí, m'he entrevistat un parell de vegades amb el patriarca Teoctist de l'Església ortodoxa romana. Ell es va mostrar molt interessat per la feina que fem, i em va demanar perdó perquè l'església ortodoxa està fallant en el

servei social. Em va dir que m'enviaria dotze joves ortodoxos a Barcelona per veure si els podíem formar en acció social, i al mateix temps que jo li enviés algun manual de teologia per poder ensenyar a la gent d'allà. Penso que és un projecte ecumènic molt maco.

—Quines malalties tenen els nens que han de venir?

—Hi ha una nena, Alexandra, que no té esòfag i s'alimenta amb sèrum des que va néixer. Un altre cas és un nen que ha nascut sense braç i a l'altra mà només té tres dits. Després hi ha altres casos de nens amb problemes de cor, amb glaucoma, etc.

—Quina és la situació més terrible que ha viscut?

—Hem portat una vintena de nens, i se'ns n'han mort alguns, i això és el més horrible que pot passar. Les famílies que porten el nen posen tota l'esperança en el viatge, i si es moren, s'ensorren. Fem una tasca que necessita la solidaritat de la gent, agrairia molt si algú em pogués trobar un local per treballar. Per ajudes, podeu fer-ho a "la Caixa": 2100-1183-32-0200100321. Per a consultes podeu telefonar al 932 683 386.

Glòria Carrizosa Servitje

Sospesar opinions

Coneixia un senyor que no prenia mai cap decisió sobre l'afer que fos sense haver consultat l'opinió d'una sèrie de persones per veure com seria millor resoldre'l.

I solia passar una cosa: cap dels parers de les persones consultades no acabava de fer-li el pes, i resolvia la qüestió adoptant la primera de les opinions: la seva. I tots els senyors consultats se sentien, en certa manera, defraudats, com si haguessin perdut el temps...

Però, en realitat no s'havia perdut res. Ni temps. Al contrari, havien guanyat en coneixement, havien fet un pas més vers la mútua confiança i coneixement personal. S'havien posat les bases per a una autèntica amistat.

I entretenint-nos amb el tema, i aplicant-lo a la parella matrimonial, el que manca moltes vegades és la consulta. El plantejament de pros i contres en qualsevol qüestió, la solució sorgida d'entre els dos, o la franca acceptació del parer d'una de les parts, farà avançar en l'aprofundiment del coneixement mutu.

L'exterior d'un edifici pot admirar-se per la seva bellesa, però és necessari que els fonaments siguin ben plantejats per evitar que en cap moment la construcció pugui enfonsar-se.

Oriol Camps

Impromptu